

บทที่ 1

**ยุคก้าวหน้าภายใต้แผนเสมอภาคและแผนเสรีภาพใหม่
พร้อมก้าวสู่การมีอาณานิคมและเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง
(1897 - 1917)**

ปีเหตุการณ์สำคัญ 1897-1917

- 1897-1901 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของวิลเลียม แมคคินเลย์ - P₂₅
- 1897 The Dingley Tariff Act - 7 กรกฎาคม
- 1898 เรือเมนระเบิด - 15 กุมภาพันธ์
- The Teller Resolution - 20 เมษายน
- สงครามสเปน - อเมริกา - 25 เมษายน
- ยึดเกาะเวค - 4 กรกฎาคม
- ยึดหมู่เกาะฮาวาย - 7 กรกฎาคม
- ยุติการรบที่คิวบา - 17 กรกฎาคม
- ยุติการรบที่หมู่เกาะฟิลิปปินส์ - 13 สิงหาคม
- สนธิสัญญาปารีส - 10 ธันวาคม
- 1899 ยึดครองบางส่วนของหมู่เกาะซามัว - 2 ธันวาคม
- The Gold Standard Act - 14 มีนาคม
- The First Open Door Note - 20 มีนาคม
- The Foraker Act - 12 เมษายน
- กบฏนักมวย - มิถุนายน
- The Second Open Door Note - 3 กรกฎาคม
- 1901 The Army Act or The Platt Amendment - 2 มีนาคม
- ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ถูกยิง 6 กันยายนและเสียชีวิต 14 กันยายน
- 1901-1909 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของธีโอดอร์ รูสเวลต์ - P₂₆
- 1901 The Hay-Pauncefote Treaty - 18 พฤศจิกายน
- 1902 The Newlands Reclamation Act - 17 มิถุนายน
- The Spooner Act - 28 มิถุนายน
- The Philippines Government Act - 1 กรกฎาคม
- 1903 ตั้งกระทรวงแรงงานและพาณิชย์ - 14 กุมภาพันธ์
- The Elkins Act - 19 กุมภาพันธ์
- The Hay-Herran Treaty - 17 มีนาคม
- ยุติปัญหาพรมแดนอะลาสกา - ตุลาคม

- ปฏิวัติในปานามา - 3 พฤศจิกายน
 เกิดชาติปานามา - 6 พฤศจิกายน
 The Hay-Bunau-Varilla Treaty - 18 พฤศจิกายน
 1904 The Roosevelt Corollary - 6 ธันวาคม
 สงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น (1904-1905)
 1905 The Taft-Katsura Agreement - 29 กรกฎาคม
 The Treaty of Portsmouth - 5 กันยายน
 1906 The Hepburn Act
The Jungle ของ Upton Sinclair
 The Meat Inspection Act - 30 มิถุนายน
 The Pure Food and Drug Act - 30 มิถุนายน
 ขุดคลองปานามา (1906-1914)
 1907 The Inland Waterways Commission
 The Gentleman's Agreement - 24 กุมภาพันธ์
 The Great White Fleet - 16 ธันวาคม
 1908 The White House Conservation Conference - 13 พฤษภาคม
 The Root-Takahira Agreement - 30 พฤศจิกายน
 1909 The North American Conservation Conference - กุมภาพันธ์
 1909-1913 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของวิลเลียม เอช. ทฟท์ - P₂₇
 1909 The Payne-Aldrich Act - กรกฎาคม
 The Ballinger-Pinchot Affair (1909-1911)
 1910 The Mann-Elkins Act - 18 มิถุนายน
 The Publicity Act - 25 มิถุนายน
 เริ่มบริการส่งพัสดุทางไปรษณีย์ - 25 มิถุนายน
 1913 The Sixteenth Amendment - 25 กุมภาพันธ์
 1913-1917 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของวู้ดโร ที. วิลสัน - P₂₈
 1913 ตั้งกระทรวงพาณิชย์ - 4 มีนาคม
 ตั้งกระทรวงแรงงาน - 4 มีนาคม

- The Seventeenth Amendment - 31 พฤษภาคม
- The Underwood Tariff Act - 3 ตุลาคม
- The Federal Reserve Act - 23 ธันวาคม
- 1914 The Smith-Lever Act - 8 พฤษภาคม
- ยกเลิก The Panama Canal Act 1912 - 11 มิถุนายน
- The Sarajevo Crisis - 28 มิถุนายน
- สงครามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918)
- The Federal Trade Commission Act - 26 กันยายน
- The Clayton Antitrust Act - 15 ตุลาคม
- 1915 เรือโดยสาร Faraba ถูกยิง - 28 มีนาคม
- เรือโดยสาร Lusitania ถูกยิง - 7 พฤษภาคม
- เรือเดินสมุทร Arabic ถูกยิง - 19 สิงหาคม
- 1916 The Federal Farm Loan Act
- The Adamson Act
- The Keating - Owen Act
- ซื้อหมู่เกาะเวอร์จิน - 4 สิงหาคม
- The Jones Act - 29 สิงหาคม
- The National Defense Act
- The Big Navy Act
- 1917 The Zimmerman Telegram - 19 มกราคม
- ตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับเยอรมนี - 3 กุมภาพันธ์
- The Selective Service Act
- The War Industrial Board
- The War Finance Corporation
- The Emergency Fleet Corporation
- The Railroad Administration
- The Fuel Administration
- The National War Labor Board

The War Labor Policies Board

The Food Administration

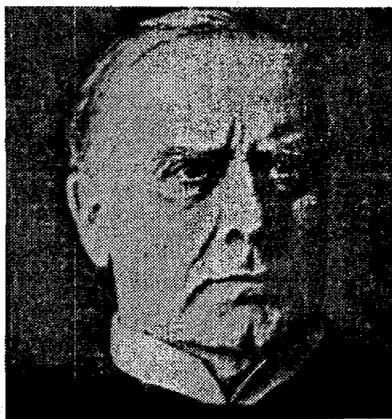
The Committee on Public Information

The Espionage Act

The Sedition Act

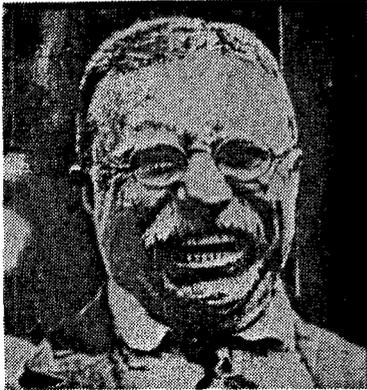
วุฒิสมาชิกเห็นชอบเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง - 4 เมษายน

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง - 6 เมษายน

William McKinley
1843–1901; Ohio
Republican
In office: 1897–1901

The McKinley Administration		
President	William McKinley	1897–1901
Vice President	Garret A. Hobart	1897–1901
	Theodore Roosevelt	1901
Secretary of State	John Sherman	1897–1898
	William R. Day	1898
	John Hay	1898–1901
Secretary of Treasury	Lyman J. Gage	1897–1901
Secretary of War	Russell A. Alger	1897–1899
	Elihu Root	1899–1901
Attorney General	Joseph McKenna	1897–1898
	John W. Griggs	1898–1901
	Philander C. Knox	1901
Postmaster General	James A. Gary	1897–1898
	Charles E. Smith	1898–1901
Secretary of Navy	John D. Long	1897–1901
Secretary of Interior	Cornelius N. Bliss	1897–1899
	Ethan A. Hitchcock	1899–1901
Secretary of Agriculture	James Wilson	1897–1901

Theodore Roosevelt
 1858–1919; New York
 Republican
 In office: 1901–1909

The Theodore Roosevelt Administration		
President	Theodore Roosevelt	1901–1909
Vice President	Charles Fairbanks	1905–1909
Secretary of State	John Hay	1901–1905
	Elihu Root	1905–1909
	Robert Bacon	1909
Secretary of Treasury	Lyman J. Gage	1901–1902
	Lealie M. Shaw	1902–1907
	George B. Cortelyou	1907–1909
Secretary of War	Elihu Root	1901–1904
	William H. Taft	1904–1908
	Luke E. Wright	1908–1909
Attorney General	Philander C. Knox	1901–1904
	William H. Moody	1904–1906
	Charles J. Bonaparte	1906–1909
Postmaster General	Charles E. Smith	1901–1902
	Henry C. Payne	1902–1904
	Robert J. Wynne	1904–1905
	George B. Cortelyou	1905–1907
	George von L. Meyer	1907–1909
Secretary of Navy	John D. Long	1901–1902
	William H. Moody	1902–1904
	Paul Morton	1904–1905
	Charles J. Bonaparte	1905–1906
	Victor H. Metcalf	1906–1908
	Truman H. Newberry	1908–1909
Secretary of Interior	Ethan A. Hitchcock	1901–1907
	James R. Garfield	1907–1909
Secretary of Agriculture	James Wilson	1901–1909
Secretary of Labor and Commerce	George B. Cortelyou	1903–1904
	Victor H. Metcalf	1904–1906
	Oscar S. Straus	1906–1909
	Charles Nagel	1909

William H. Taft
1857–1930; Ohio
Republican
In office: 1909–1913

The Taft Administration		
President	William H. Taft	1909–1913
Vice President	James S. Sherman	1909–1913
Secretary of State	Philander C. Knox	1909–1913
Secretary of Treasury	Franklin MacVeagh	1909–1913
Secretary of War	Jacob M. Dickinson Henry L. Stimson	1909–1911 1911–1913
Attorney General	George W. Wickersham	1909–1913
Postmaster General	Frank H. Hitchcock	1909–1913
Secretary of Navy	George von L. Meyer	1909–1913
Secretary of Interior	Richard A. Ballinger Walter L. Fisher	1909–1911 1911–1913
Secretary of Agriculture	James Wilson	1909–1913
Secretary of Labor and Commerce	Charles Nagel	1909–1913

Woodrow Wilson
1856–1924; New Jersey
Democrat
In office: 1913–1921

The Wilson Administration		
President	Woodrow Wilson	1913–1921
Vice President	Thomas R. Marshall	1913–1921
Secretary of State	William J. Bryan	1913–1915
	Robert Lansing	1915–1920
	Bainbridge Colby	1920–1921
Secretary of Treasury	William G. McAdoo	1913–1918
	Carter Glass	1918–1920
	David F. Houston	1920–1921
Secretary of War	Lindley M. Garrison	1913–1916
	Newton D. Baker	1916–1921
Attorney General	James C. McReynolds	1913–1914
	Thomas W. Gregory	1914–1919
	A. Mitchell Palmer	1919–1921
Postmaster General	Albert S. Burleson	1913–1921
Secretary of Navy	Josephus Daniels	1913–1921
Secretary of Interior	Franklin K. Lane	1913–1920
	John B. Payne	1920–1921
Secretary of Agriculture	David F. Houston	1913–1920
	Edwin T. Meredith	1920–1921
Secretary of Commerce	William C. Redfield	1913–1919
	Joshua W. Alexander	1919–1921
Secretary of Labor	William B. Wilson	1913–1921

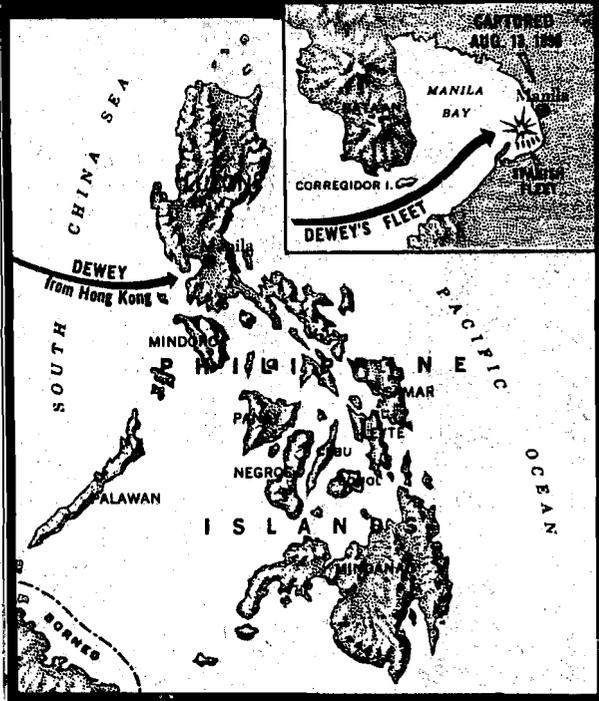

Alfred T. Mahan

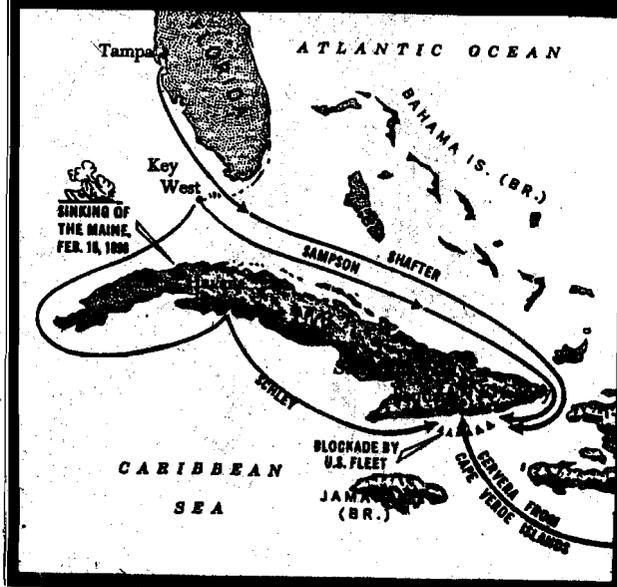

QUEEN LILIUOKALANI OF HAWAII

SPANISH-AMERICAN WAR: 1

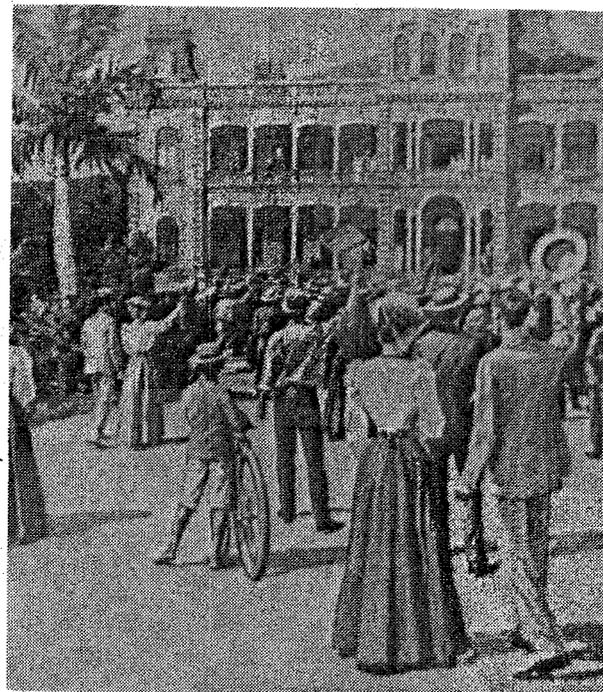
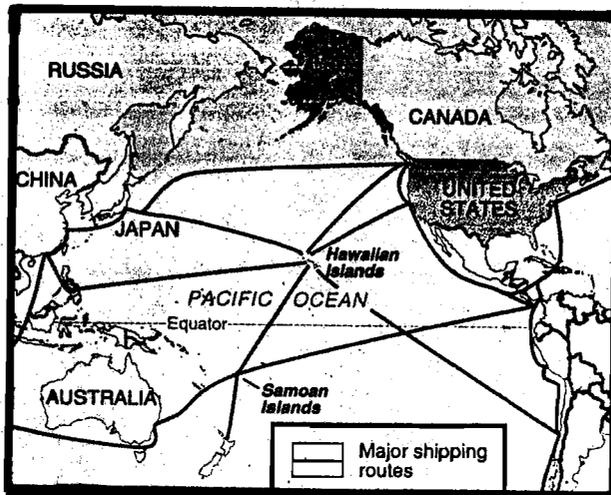

SPANISH-AMERICAN WAR: 2

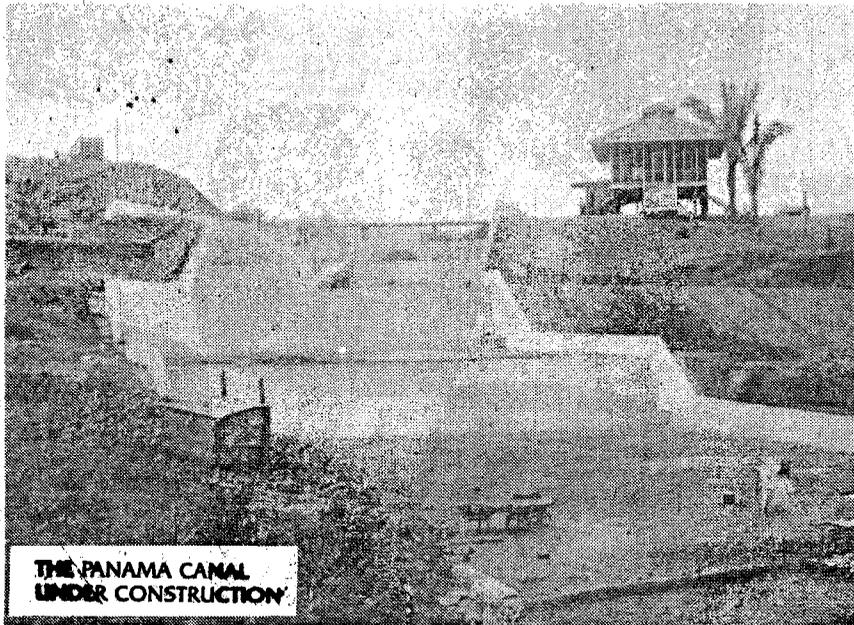
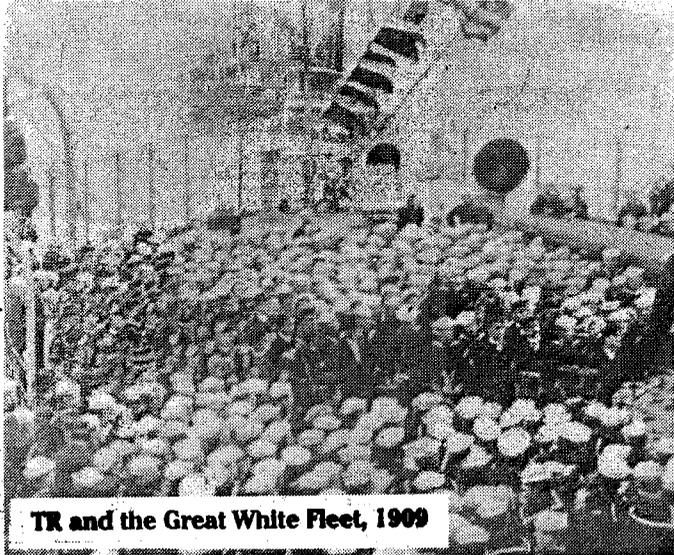
Hawaiian Islands

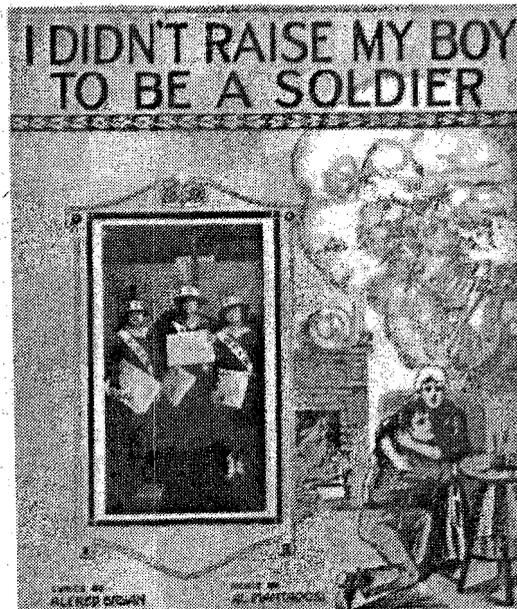
The Hawaiian Islands provided the United States with both a convenient stopping point on the way to Asian markets and a strategic naval station in the Pacific.

Celebrating the Annexation of Hawaii

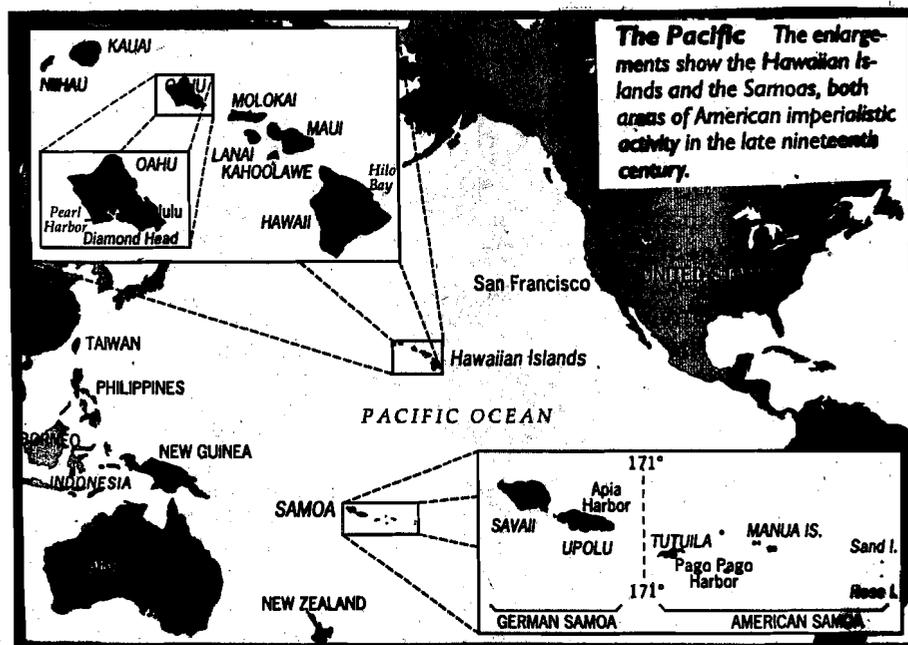
American residents of Hawaii gather in front of Iolani Palace, the principal government building of Honolulu, to celebrate the 1898 annexation of the islands by the United States.

Opposing War

This popular song of 1915 conveys the antiwar sentiment that swept America after the European war began in 1914.

The Pacific The enlargements show the Hawaiian Islands and the Samoas, both areas of American imperialistic activity in the late nineteenth century.

EMILIO AGUINALDO. PHILIPPINE REVOLUTIONARY

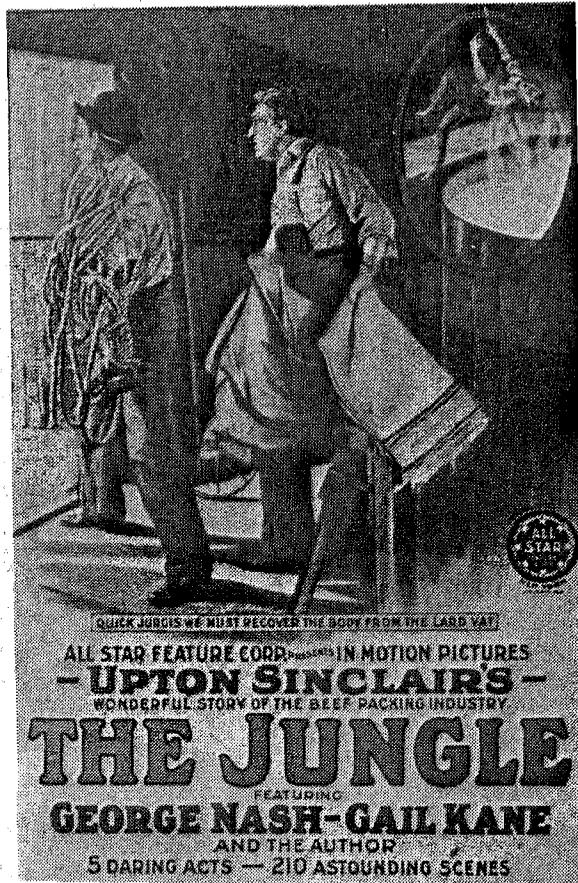
■ **"Pancho" Villa, a brilliant horseman, was thought of by many Mexicans as a modern Robin Hood.**

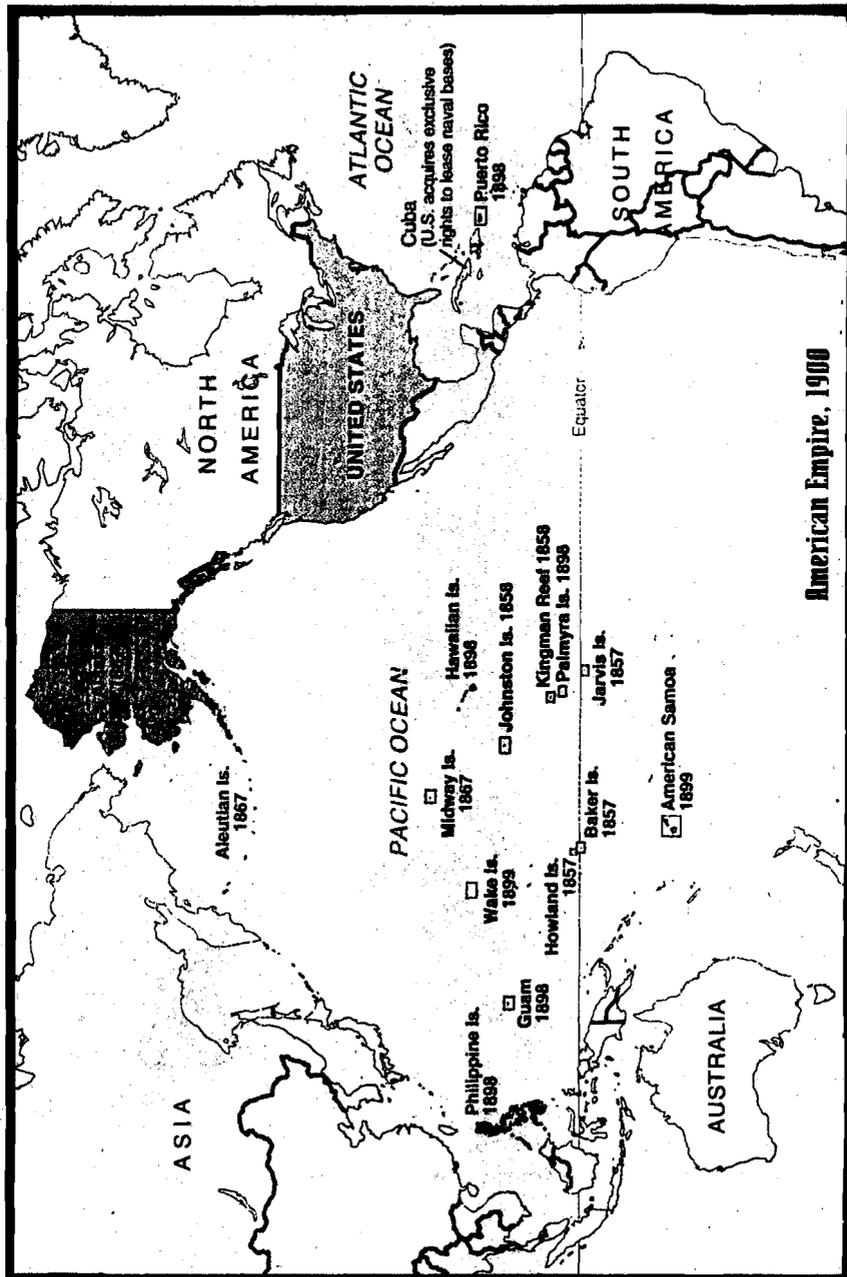
Roosevelt at Portsmouth Conference TR meets with the two Russian and two Japanese delegates, 1905.

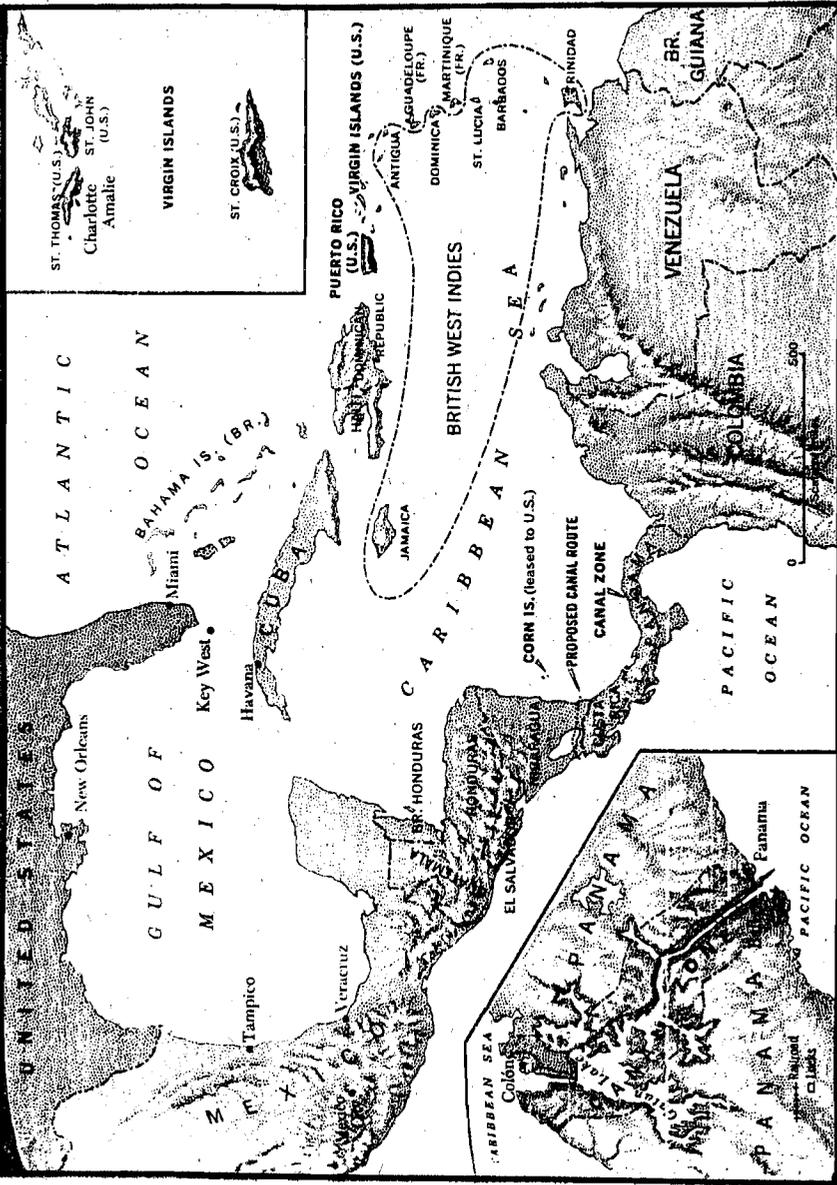
John Hay (1838-1905) He became a headline-catching secretary of state under President McKinley, notably with the Open Door. (Library of Congress.)

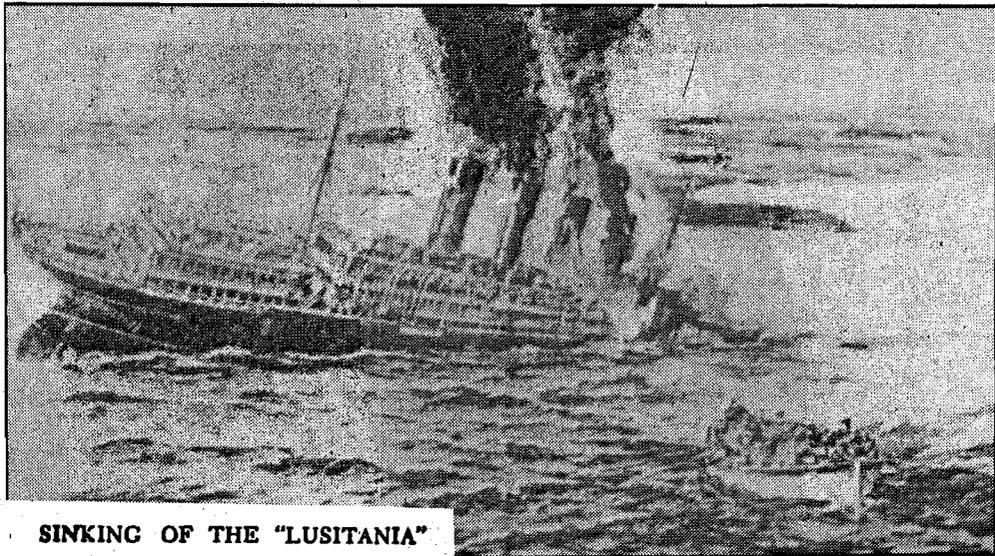

Sausage-Making, c. 1906 White-jacketed inspectors like these on the right made some progress in cleaning up the septic slaughterhouses after the passage of the Meat Inspection Act in 1906.

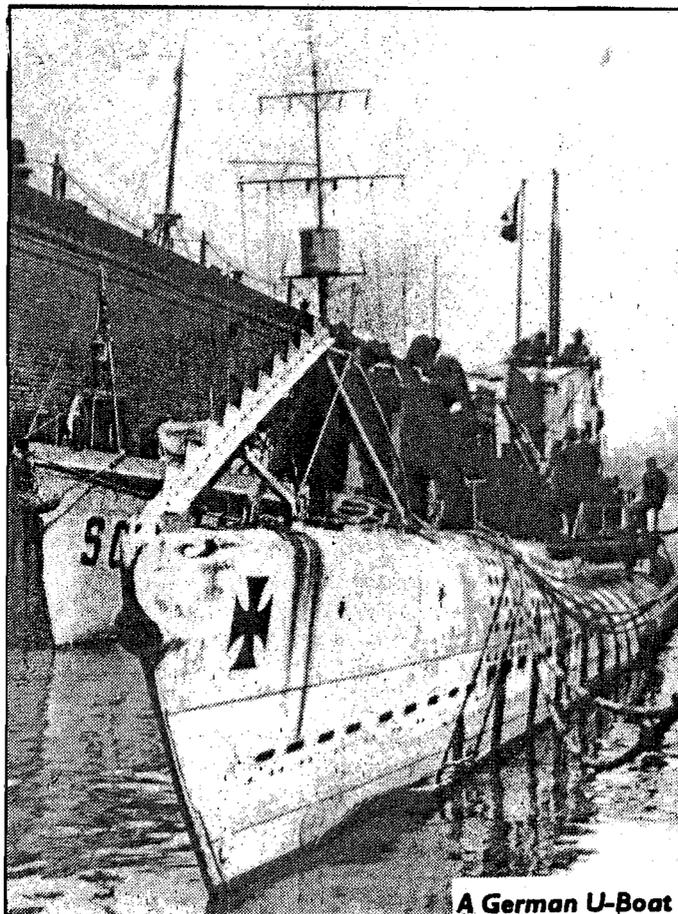

UNITED STATES EXPANSION IN THE CARIBBEAN, 1898-1917

SINKING OF THE "LUSITANIA"

A German U-Boat

บทที่ 1

ยุคก้าวหน้าภายใต้แผนเสมอภาคและแผนเสรีภาพใหม่ พร้อมก้าวสู่การมี อาณานิคมและเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง (1897 - 1917)

เพื่อความเข้าใจในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 20 จำเป็นต้องรู้ถึงสภาพปัญหาและการแก้ไขปัญหาการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของสหรัฐอเมริกาช่วงครึ่งหลังคริสต์ศตวรรษที่ 19 พอสังเขปกล่าวคือ ภายหลังจากสงครามกลางเมือง (The Civil War 1861-1865) วิถีชีวิตคนอเมริกันในช่วงปี 1865-1900 เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยภาคใต้เร่งฟื้นฟูบูรณะการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ภาคตะวันตกเติบโตอย่างแข็งแกร่ง และภาคเหนือเติบโตอย่างมากในธุรกิจอุตสาหกรรม

ภาคใต้เร่งฟื้นฟูบูรณะการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ภาคใต้ประกอบด้วย 11 รัฐ ได้ชื่อว่าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในสงครามกลางเมือง สภาพการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมเสียหายอย่างมาก รัฐบาลกลางภายใต้การดำเนินการของประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) นำการฟื้นฟูบูรณะการเมือง (The Reconstruction Period 1863-1877) โดยเร่งผลักดันให้มีการจัดตั้งรัฐบาลมลรัฐใน 11 รัฐภาคใต้เพื่อบริหารกิจการภายในรัฐ สภาพสังคมและเศรษฐกิจเกษตรกรรมแบบใต้เก่า (The Old South) คือระบบสังคมชนชั้นมีนายทาสและทาส ทาสถูกใช้เป็นแรงงานหลักในการทำเกษตรกรรมในไร่ขนาดใหญ่ (Plantation) ถูกทำลายหมดไปเพราะสงครามกลางเมือง เกิดสภาพสังคมและเศรษฐกิจเกษตรกรรมแบบใต้ใหม่ (The New South) เริ่มด้วยประธานาธิบดีลินคอล์น ประกาศปลดปล่อยทาสหมดสิ้นในดินแดน 11 รัฐภาคใต้ในวันที่ 1 มกราคม 1863 คนผิวดำอิสระถูกเรียกว่า ฟรีดเมน (Freedmen) ไร่ขนาดใหญ่ต้องแบ่งที่ดินเป็นแปลงเล็ก ขายให้เกษตรกรรายย่อย หรือให้เกษตรกรทั้งผิวขาวและผิวดำเช่าทำเกษตรกรรม หรือเจ้าของที่ดินทำเกษตรกรรมเองโดยจ้างแรงงานแทนการใช้แรงงานทาส นอกจากนี้อุตสาหกรรมภาคใต้ยังได้รับการฟื้นฟูเช่นกันอันได้แก่ อุตสาหกรรมเหล็กกล้าที่เมืองเบอร์มิงแฮมในรัฐอะลาบามา อุตสาหกรรมใบยาสูบที่รัฐเวอร์จิเนีย และคาโรไลนาเหนือ อุตสาหกรรมทอผ้าฝ้ายที่รัฐอะลาบามา จอร์เจีย คาโรไลนาใต้และคาโรไลนาเหนือ อย่างไรก็ตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจภาคใต้ยังล้าหลังกว่าภาคเหนือและภาคตะวันตก เพราะปัญหาคนผิวดำ ความเสียหายจากสงครามกลางเมือง กระบวนการทำเกษตรกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพ

ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ อัตราคนไม่รู้หนังสือมีจำนวนมาก และต้องเผชิญกับโรคภัยไข้เจ็บเช่น โรคพยาธิ และโรคมาลาเรีย

ภาคตะวันตกเติบโตอย่างแข็งแกร่ง ดินแดนตะวันตกถูกครอบครองหมดสิ้นในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยคน 4 กลุ่มใหญ่

1. อินเดียน อินเดียนเป็นชนพื้นเมืองเดิมของทวีปอเมริกา เมื่ออังกฤษเข้าจัดตั้ง 13 อาณานิคมในดินแดนฝั่งตะวันออกของเทือกเขาแอปพาเลเชียน อินเดียนก็อพยพกระจายอยู่ในดินแดนตอนในทางตะวันตก

2. ธุรกิจเหมืองแร่ ธุรกิจเหมืองแร่โดดเด่นช่วงปี 1850-1900 เริ่มด้วยการค้นพบทองคำที่แคลิฟอร์เนียในปี 1849 ที่โคโลราโดในปี 1859 ที่คาโกต้าได้ มอนตานาและไอดาโฮในปี 1874 และขุดพบโลหะเงินที่ยูทาห์ และเนวาด้าในปี 1859 คนหลังไหลเข้าสู่ดินแดนตะวันตกหวังความร่ำรวย

3. ธุรกิจปศุสัตว์ ในปี 1860 ธุรกิจปศุสัตว์แบบทุ่งหญ้าเปิดเริ่มขึ้นในดินแดนตะวันออกเฉียงใต้ของเท็กซัส เพราะพื้นที่เป็นที่ราบกว้างใหญ่ มีทุ่งหญ้าเปิดที่อุดมสมบูรณ์ และมีเส้นทางรถไฟช่วยลำเลียงฝูงวัวสู่ตลาดทางตะวันออก ทำให้ธุรกิจปศุสัตว์ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ธุรกิจปศุสัตว์แบบทุ่งหญ้าเปิดเริ่มเสื่อมลงนับจากปี 1885 เพราะทุ่งหญ้าเปิดถูกไฟไหม้ครั้งใหญ่ในปี 1885 ปริมาณเนื้อสัตว์ล้นตลาดทำให้ราคาเนื้อสัตว์ตกต่ำ และเกษตรกรเข้าครอบครองดินแดนที่ราบตอนกลาง เกษตรกรกันรื้อกันฝูงสัตว์ไม่ให้เข้าทำลายพืชผลทำให้ทุ่งหญ้าเปิดลดพื้นที่ลง ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้การทำธุรกิจปศุสัตว์แบบทุ่งหญ้าเปิดหมดไปปลายศตวรรษที่ 19 โดยจะทำธุรกิจปศุสัตว์เฉพาะในพื้นที่จำกัดเท่านั้น

4. เกษตรกร ด้วยกฎหมายตั้งรกรากปี 1862 (The Homestead Act of 1862) กำหนดให้รัฐบาลกลางจัดสรรที่ดินที่ราบตอนกลางเป็นแปลง ๆ ละ 160 เอเคอร์ (1 เอเคอร์ เท่ากับ 2.5 ไร่) มอบให้เปล่าแก่เกษตรกรเข้าทำการเกษตรกรรม การจ่ายค่าที่ดินจะเกิดขึ้นภายหลังทำการเกษตรกรรมมาแล้ว 5 ปี กฎหมายฉบับนี้มีส่วนอย่างมากในอันผลักดันให้เกษตรกรอพยพเข้าตั้งมั่นในดินแดนที่ราบตอนกลาง ขณะเดียวกันในปี 1862 รัฐสภาอนุมัติสร้างเส้นทางรถไฟข้ามทวีปสายเซนทรัล แปซิฟิก เรลโรด (The Central Pacific Railroad) สร้างจากเมืองเซครีเมนโต แคลิฟอร์เนีย (Sacramento, California) มุ่งไปทางตะวันออก และเส้นทางรถไฟสายยูเนียน แปซิฟิก เรลโรด (The Union Pacific Railroad) สร้างจากเมืองโอมาฮา, เนบรัสกา (Omaha, Nebraska) มุ่งไปทางตะวันตก ในปี 1869 เส้นทางรถไฟทั้งสองสายมาพบกันที่โพรมอนทอรี พอยท์, ยูทาห์ (Promontory Point, Utah) เส้นทางรถไฟข้ามทวีปสายนี้เชื่อมดินแดนชายฝั่งแปซิฟิกกับดินแดนตะวันตกตอนกลาง

จากการเข้าครอบครองดินแดนตะวันตกของคนทั้งสี่กลุ่มและจากการเพิ่มมากขึ้นของจำนวนประชากรทำให้มีรัฐเกิดขึ้นในช่วงครึ่งหลังคริสต์ศตวรรษที่ 19 จำนวน 9 รัฐ คือ เนบรัสกา รัฐลำดับที่ 37 ในปี 1867 โคโลราโดรัฐลำดับที่ 38 ในปี 1876 คาโกต้าเหนือ คาโกต้าใต้ มอนทานา และวอชิงตันรัฐลำดับที่ 39, 40, 41 และ 42 ในปี 1889 ไอดาโอและไวโอมิงรัฐลำดับที่ 43 และ 44 ในปี 1890 และยูทาห์รัฐลำดับที่ 45 ในปี 1896

ภาคเหนือเติบโตอย่างมากในธุรกิจอุตสาหกรรม ภาคเหนือช่วง 1865-1900 เติบโตอย่างมากในธุรกิจอุตสาหกรรม เรียกช่วงเวลานี้ว่ายุคอุตสาหกรรม (The Industrial Era) ปัจจัยเอื้ออำนวยให้เกิดยุคอุตสาหกรรมในภาคเหนือคือมีความพร้อมในทรัพยากรธรรมชาติ มีการคิดสิ่งประดิษฐ์ใหม่ มีการเพิ่มมากขึ้นของตลาดและผู้บริโภค มีการคมนาคม การสื่อสารและกระบวนการขายที่ดี มีการปรับปรุงกระบวนการผลิต รัฐบาลให้การสนับสนุน นักลงทุนและธุรกิจการธนาคารกล้าเสี่ยงต่อการลงทุน และมีการแข่งขันในวงการธุรกิจ ธุรกิจเด่นในยุคอุตสาหกรรม ได้แก่

ธุรกิจรถไฟ ภายใต้การนำของคอร์เนลิอุส แวนเดอร์บิลท์ (Cornelius Vanderbilt)

ธุรกิจเหล็กกล้า ภายใต้การนำของ แอนดรู คาร์เนกี (Andrew Carnegie)

ธุรกิจน้ำมัน ภายใต้การนำของ จอห์น ดี.ร็อกกีเฟลเลอร์ (John D. Rockefeller)

ธุรกิจธนาคาร ภายใต้การนำของ เจ.พี.มอร์แกน (J.P. Morgan) เป็นต้น

ยุคอุตสาหกรรมนำมาซึ่งปัญหาทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมกล่าวคือ

ปัญหาทางการเมือง ช่วงปี 1865-1900 พรรครีพับลิกันนำการบริหารประเทศ มีการทุจริตอย่างมากในวงการเมืองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยยูลิสซีส เอส.แกรนท์ (Ulysses S. Grant) รัฐบาลขึ้นชอบในระบบพวกพ้อง (The Spoils System) อันเป็นการปิดกั้นคนดีมีความสามารถเข้ารับราชการ ทั้งไม่ดูแลรับผิดชอบทุกข์สุขของประชาชน และปล่อยให้ธุรกิจดำเนินไปโดยขาดระเบียบและขาดความเป็นธรรม

ปัญหาเศรษฐกิจ เพราะรัฐบาลซึ่งเป็นรีพับลิกันต้องการเอื้อประโยชน์แก่นักธุรกิจ จึงเข้าแทรกแซงดูแลธุรกิจน้อยมาก ปล่อยให้ธุรกิจในยุคอุตสาหกรรมเป็นการค้าเสรีที่ขาดระเบียบและขาดความเป็นธรรม

ปัญหาสังคม เกิดช่องว่างทางสังคมอย่างเด่นชัดในยุคอุตสาหกรรม กล่าวคือ กลุ่มชนแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มคนรวยจัดเป็นชนกลุ่มน้อยของสังคม แต่ได้รับผลประโยชน์อย่างมากในการดำเนินธุรกิจในยุคอุตสาหกรรม กลุ่มคนรวยได้แก่ ผู้มั่งคั่งเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่ เช่น คนในตระกูลร็อกกีเฟลเลอร์ ตระกูลมอร์แกน และตระกูลคาร์เนกี เป็นต้น รวมถึงเจ้าของธุรกิจขนาด

กลางและเล็ก เสมียนและผู้จัดการ กลุ่มคนรวยมีความเป็นอยู่สุขสบาย ชื่นชอบในวัฒนธรรมเลียนแบบวิถีชีวิตแบบอังกฤษ และนิยมส่งลูกเรียนถึงระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มคนจนจัดเป็นชนกลุ่มใหญ่ของสังคม แต่ได้รับผลประโยชน์น้อยมากในยุคอุตสาหกรรม กลุ่มคนจนได้แก่ เกษตรกรรวมถึงลูกจ้างแรงงานและผู้อพยพใหม่ที่มาจากอเมริกา เกษตรกรเป็นผู้ผลิตวัตถุดิบป้อนโรงงานอุตสาหกรรมต้องเผชิญปัญหาความยากจน ภาระหนี้สิน มักถูกเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลาง ราคาผลิตผลตกต่ำเสมอและไม่ได้รับความเป็นธรรมในการใช้บริการรถไฟจนผลิตผลจากไร่นาสู่โรงงานและตลาด ลูกจ้างแรงงานและผู้อพยพใหม่เป็นแรงงานหลักในโรงงานต้องเผชิญปัญหาความยากจน ต้องอยู่กันอย่างแออัด ได้รับค่าจ้างแรงงานต่ำ มีสวัสดิการและสภาพงานที่เลวร้าย เด็กไม่ได้เรียนหนังสือต้องทำงาน และมักถูกแย่งงานจากเครื่องจักรและแรงงานต่างชาติ

ด้วยปัญหาการเมือง เศรษฐกิจและสังคมในยุคอุตสาหกรรม การแก้ไขปัญหายุคนี้ได้ การดำเนินการของนักปฏิรูปหรือนักก้าวหน้า (Reformers or Progressives) ประกอบด้วยนักการเมือง นักประพันธ์ นักสังคมสงเคราะห์ นักเทศน์ นักหนังสือพิมพ์ นักวิชาการ และประชาชน กลุ่มคนเหล่านี้ได้ร่วมมือกันดำเนินการอย่างจริงจังนับจากปี 1880 เป็นต้นไป อันเป็นการก้าวสู่ยุคก้าวหน้า (The Progressive Era 1880-1917) ในยุคอุตสาหกรรมจุดมุ่งหมายในการดำเนินการของยุคก้าวหน้า คือ

1. ปฏิรูปการเมือง มุ่งนำระบบคัดเลือกบุคคลเข้ารับราชการ (The Merit System) มาใช้แทนระบบพวกพ้อง กำจัดทุจริต และให้รัฐบาลดูแลรับผิดชอบสังคมและเศรษฐกิจ
2. ปฏิรูปเศรษฐกิจ มุ่งให้รัฐบาลเข้าแทรกแซงธุรกิจเพื่อจัดระเบียบและสร้างความเป็นธรรมในการดำเนินธุรกิจ
3. สร้างความเป็นธรรมในสังคม มุ่งลดช่องว่างของสังคม และยกระดับสภาพความเป็นอยู่และสภาพการทำงานของลูกจ้างแรงงานให้ดีขึ้น

ยุคก้าวหน้าแบ่งได้เป็น 2 ช่วง

1. ยุคก้าวหน้าช่วงปลายศตวรรษที่ 19 (1880-1897)
2. ยุคก้าวหน้าช่วงต้นศตวรรษที่ 20 (1897-1917)

ผลงานการปฏิรูปการเมืองของยุคก้าวหน้าช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ที่เด่นคือ ในปี 1883 รัฐสภาผ่านกฎหมายข้าราชการพลเรือนปี 1883 (The Civil Service Act or The Pendleton Act of 1883) กำหนดจัดตั้งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนทำหน้าที่กำหนดกฎระเบียบและดำเนินการสอบคัดเลือกบุคคลผู้มีความรู้ความสามารถเข้ารับราชการและในปี 1891 เกษตรกรและลูกจ้างแรงงาน

ร่วมกันก่อตั้งพรรคพอพิวลิส (The Populist Party) เรียกร้องให้รัฐบาลให้การช่วยเหลือเกษตรกร และลูกจ้างแรงงาน และชี้้นำให้สมาชิกพรรคที่ปรึกษาและเดโมแครตเห็นปัญหาและความจำเป็น ต้องปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคม อันมีผลให้ประธานาธิบดีช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 กำหนดแผนเด่นชัดในการแก้ไขปัญหภายในประเทศ

ผลงานการปฏิรูปเศรษฐกิจของยุคก้าวหน้าช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ที่เด่นคือ ในปี 1882 รัฐสภาผ่านกฎหมายกีดกันแรงงานคนจีน ปี 1882 (The Chinese Exclusion Act of 1882) สร้างความพอใจอย่างมากแก่แรงงานอเมริกัน ในปี 1887 รัฐสภาผ่านกฎหมายการค้าระหว่างรัฐปี 1887 (The Interstate Commerce Act of 1887) กำหนดให้รัฐบาลกลางเข้าแทรกแซงธุรกิจรถไฟเพื่อจัดระเบียบและสร้างความเป็นธรรมในการให้บริการแก่ประชาชน กฎหมายปี 1887 ฉบับนี้ สร้างความพอใจอย่างมากแก่เกษตรกร ในปี 1890 รัฐสภาผ่านกฎหมายเชอร์แมนต่อต้านทรสต์ปี 1890 (The Sherman Antitrust Act of 1890) กำหนดรัฐบาลกลางต่อต้านการทำธุรกิจแบบบริษัทใหญ่ที่รวมบริษัทเล็ก ๆ เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อความเป็นใหญ่ในธุรกิจประเภทนั้น ๆ กฎหมายปี 1890 นี้มีผลในทางปฏิบัติน้อยมาก เพราะรัฐบาลกลางไม่ดำเนินการอย่างจริงจัง

ผลงานการปฏิรูปสังคมของยุคก้าวหน้าช่วงปลายศตวรรษที่ 19 มุ่งเน้นยกระดับสภาพความเป็นอยู่และสภาพการทำงานของคนงานให้ดีขึ้น หลายรัฐได้กำหนดระเบียบในเรื่องที่อยู่อาศัย เพื่อลดความแออัดในสังคมเมืองที่เรียกว่าเหล่าชุมชนแออัดหรือสลัมลง บางชุมชนแออัดนักปฏิรูป จัดตั้งสถานสงเคราะห์ (settlement house) กำหนดให้สถานสงเคราะห์เป็นที่พบปะกันของนักปฏิรูปและคนในชุมชนแออัดเพื่อรับฟังปัญหาและร่วมกันแก้ไขปัญห เป็นสถานรับเลี้ยงเด็กและสอนหนังสือเด็กเล็กในเวลากลางวัน รวมทั้งเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของคนในชุมชน สถานสงเคราะห์ที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินการคือสถานสงเคราะห์ชื่อฮัลเฮาส์ (Hull House) ก่อตั้งขึ้นในปี 1889 ในแหล่งชุมชนแออัดที่เมืองชิคาโก, อิลลินอยส์ โดยนักสังคมสงเคราะห์หญิง 2 คน คือ เจน เอดดัมส์ และเอลเลน สตาร์ (Jane Addams & Ellen Starr) นอกจากนี้ในโรงงานและเหมืองหลายแห่ง คนงานได้รับค่าจ้างแรงงานต่ำ ต้องทำงานหนักทั้งได้รับอันตรายจากเครื่องจักรระหว่างการทำงาน นักปฏิรูปได้ชี้้นำให้รัฐบาลออกกฎหมาย กำหนดจัดสวัสดิการและปรับปรุงสภาพการทำงาน เน้นความปลอดภัย และกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำให้ใกล้เคียงอัตราค่าครองชีพ

ทั้งหมดนี้คือปัญหาโดยย่อของยุคอุตสาหกรรม และความพยายามแก้ไขปัญหายุคก้าวหน้าช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ต่อไปนี้จะเข้าสู่ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 20

ในบทที่ 1 เป็นเรื่องราวประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1897-1917 ว่าด้วยเรื่องขุกก้าวน้ำช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 และสหรัฐอเมริกาก้าวสู่การเป็นชาติมหาอำนาจ สหรัฐอเมริกาในช่วง 20 ปีนี้จะเริ่มด้วยการสืบทอดการดำเนินงานขุกก้าวน้ำ การดำเนินนโยบายจักรวรรดินิยมของสหรัฐอเมริกาในละตินอเมริกาในแปซิฟิกและในเอเชียตะวันออก รวมถึงสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917

1. สหรัฐอเมริกา ภายใต้การบริหารประเทศโดยวิลเลียม แมคคินเลย์ (1897-1901)

วิลเลียม แมคคินเลย์ (William McKinley 1843-1901) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาลำดับที่ 25 จากพรรครีพับลิกัน บริหารประเทศช่วงปี 1897-1901 โดยมีการ์เรท เอ. โฮบาร์ท (Garret A. Hobart) เป็นรองประธานาธิบดีในสมัยแรก (1897-1901) และธีโอดอร์ รูสเวลท์ (Theodore Roosevelt) เป็นรองประธานาธิบดีในสมัยที่สอง (1901-1905) แมคคินเลย์สืบทอดการปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของขุกก้าวน้ำ นำสหรัฐอเมริกาสู่ความเป็นหนึ่งในกลุ่มชาติผู้นำของโลกภายหลังมีชัยชนะเหนือสเปนในปี 1898 สหรัฐอเมริกาได้เข้าครอบครองเกาะกวม หมู่เกาะฮาวาย หมู่เกาะฟิลิปปินส์ หมู่เกาะซามัว และเปอร์โตริโก แมคคินเลย์ถูกลอบยิงที่เมืองบัฟฟาโลรัฐนิวยอร์ก ในวันที่ 6 กันยายน 1901 และเสียชีวิตในวันที่ 14 กันยายน 1901 แมคคินเลย์เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 3 ที่ถูกลอบยิง และเป็นลำดับที่ 5 ที่เสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของวิลเลียม แมคคินเลย์

1. ปฏิรูปการเมือง การปฏิรูปการเมืองในระดับรัฐบาลกลางได้รับการต่อต้านอย่างมากจากสมาชิกพรรคเดโมแครตและสมาชิกพรรครีพับลิกันต่อต้านแมคคินเลย์ ผลงานการปฏิรูปการเมืองระดับรัฐบาลกลางที่ปรากฏคือให้การสนับสนุนการใช้บัตรเลือกตั้งลับ (Australian or Secret Ballot)¹ คือเป็นบัตรเลือกตั้งเดี่ยวใบเดียวระบุรายชื่อผู้แข่งขันจากทุกพรรคมอบแก่ประชาชนผู้ไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งแทนการใช้บัตรเลือกตั้งต่างสีต่างพรรคเช่นอดีต สนับสนุนการให้สิทธิประชาชนเลือกวุฒิสมาชิก นำไปสู่การร่างบทแก้ไขเพิ่มเติมในรัฐธรรมนูญมาตราที่ 17 (The Seventeenth Amendment) มีผลบังคับใช้ในวันที่ 31 พฤษภาคม 1913 สนับสนุนสิทธิสตรีในการออกเสียงเลือกตั้ง นำไปสู่การร่างบทแก้ไขเพิ่มเติมในรัฐธรรมนูญมาตราที่ 19 (The Nineteenth Amendment) มีผลบังคับใช้ในวันที่ 26 สิงหาคม 1920

การปฏิรูปการเมืองปรากฏผลอย่างมากในระดับรัฐบาลมลรัฐในรูปของการให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการบริหารรัฐ โดยการเสนอความคิดริเริ่ม (initiative) เพื่อการสร้างสรรค์ การแสดง

ประชามติ (referendum) เพื่อการท้วงติงกันการบริหารงานผิดพลาดภายในรัฐ และการถอดถอน (recall) เพื่อการปลดเจ้าหน้าที่ที่กระทำความผิดออกจากตำแหน่งก่อนหมดวาระ นักการเมืองที่เป็นนักปฏิรูป ได้แก่

Tom L. Johnson เทศมนตรีเมืองคลีฟแลนด์, โอไฮโอ

Samuel M. Johns เทศมนตรีเมืองโทเลโด, โอไฮโอ

Woodrow Wilson ผู้ว่าการรัฐนิวเจอร์ซีย์

Robert M. La Follette ผู้ว่าการรัฐวิสคอนซิน เป็นต้น

2. **ปฏิรูปเศรษฐกิจ** เพื่อรักษาค่าพุดที่ให้ไว้ครั้งหาเสียงเลือกตั้งปี 1896 ในเรื่องรัฐบาลกลางสนับสนุนการค้าเสรี และจะปกป้องธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยกำแพงภาษีนำเข้า ในทางปฏิบัติ ในวันที่ 7 กรกฎาคม 1897 รัฐสภาผ่านกฎหมายภาษีเงินได้ ปี 1897 (The Dingley Tariff Act of 1897)² กำหนดเพิ่มการเรียกภาษีนำเข้า 60% ของราคาสินค้านำเข้าสหรัฐอเมริกาและจากการที่ในเดือนมิถุนายน 1887 มีการขุดค้นพบทองคำที่อะลาสกาโดยเฉพาะในปี 1900 สามารถขุดทองคำได้มีมูลค่าสูงถึง \$ 22 ล้าน³ เป็นผลให้ในวันที่ 14 มีนาคม 1900 รัฐสภาผ่านกฎหมายมาตรฐานทองคำปี 1900 (The Gold Standard Act of 1900)⁴ กำหนดให้ทองคำเป็นโลหะมีค่าชนิดเดียวเทียบค่าเงินตราสหรัฐอเมริกา

3. **ปฏิรูปสังคม** นอกเหนือจากนักสังคมสงเคราะห์พยายามยกระดับสภาพความเป็นอยู่ และสภาพการทำงานของคนจนให้ดีขึ้นแล้ว มีนักเขียนบทความที่ถูกเรียกว่า มัคคราเคอร์ (Muckrakers)⁵ ได้แก่ นักวิชาการ นักเทศก์ นักประพันธ์ และนักหนังสือพิมพ์ได้ร่วมกันเขียนบทความตีแผ่ความทุจริต ความเลวร้ายของสังคม การเมืองและเศรษฐกิจให้สังคมและรัฐบาลได้รับรู้เพื่อการแก้ไข นักเขียนบทความที่เด่นได้แก่ ลินคอล์น สเตฟเฟินส์ (Lincoln Steffens) ไอดา เอ็ม.ทาร์เบล (Ida M. Tarbell) โทมัส ดับเบิลยู. ลอว์สัน (Thomas W. Lawson) เดวิด จี.ฟิลลิปส์ (David G. Phillips) จอห์น สปาร์โก (John Spargo) และอัฟตัน ซินแคลร์ (Upton Sinclair)

ผลงานด้านการต่างประเทศของวิลเลียม แมคคินเลย์

1. สหรัฐอเมริกาให้ความสนใจในลัทธิจักรวรรดินิยมใหม่ปลายศตวรรษที่ 19 ลัทธิจักรวรรดินิยมใหม่เริ่มขึ้นในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 สืบเนื่องมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมส่งผลให้ประเทศอุตสาหกรรมต้องการวัตถุดิบราคาถูกป้อนโรงงาน ต้องการตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปราคาถูก รวมทั้งมีระบบการคมนาคมขนส่งด้วยเรือกลไฟที่มีประสิทธิภาพ เอื้ออำนวยในการดำเนิน

ธุรกิจการค้า ทำให้ประเทศอุตสาหกรรมให้ความสนใจเข้ายึดครองดินแดนด้อยพัฒนา สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศหนึ่งที่ทำให้ความสนใจในลัทธิจักรวรรดินิยมใหม่เนื่องด้วยสาเหตุ 3 ประการ คือ

1. เห็นตัวอย่างประเทศอุตสาหกรรมที่ดำเนินนโยบายลัทธิจักรวรรดินิยมใหม่แล้วมีความมั่งคั่งร่ำรวย เริ่มด้วยอังกฤษ ฝรั่งเศส เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ ติดตามด้วยเยอรมนี อิตาลี รัสเซียและญี่ปุ่น ประเทศเหล่านี้เข้ายึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของแอฟริกา เอเชียใต้ เอเชียตะวันออก เอเชียใต้ เอเชียตะวันออกในดินแดนบางส่วนของจีน แต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ภายในสหรัฐอเมริกามีปัญหาแบ่งแยกกันต้องเข้าสู่สงครามกลางเมือง (1861-1865) และต้องฟื้นฟูบูรณะประเทศช่วงครึ่งหลังศตวรรษที่ 19 ดังนั้น สหรัฐอเมริกาจึงเพียงเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหวเท่านั้น

2. คนอเมริกันเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาแสวงหาอาณานิคม กล่าวคือ กลุ่มเกษตรกรเรียกร้องให้แสวงหาอาณานิคมเพราะดินแดนตะวันตกของสหรัฐอเมริกาทูกครอบครองหมดสิ้นในปลายศตวรรษที่ 19 เกษตรกรต้องการที่ดินเพื่อจับจองทำการเกษตรกรรม กลุ่มนักธุรกิจเรียกร้องให้แสวงหาอาณานิคมเพราะต้องการได้อาณานิคมเป็นแหล่งวัตถุดิบราคาถูกป้อนโรงงาน ต้องการอาณานิคมเป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปราคาแพง และกลุ่มบาทหลวงต้องการสอนศาสนาแก่คนในอาณานิคม

3. บทความกระตุ้นให้สหรัฐอเมริกาแสวงหาอาณานิคมเขียนโดยนักเขียน 2 คน เริ่มด้วยบาทหลวงโจเซฟ สตรอง (Josiah Strong)⁶ เขียนบทความชื่อ ประเทศของเรา : ความเป็นไปได้ในอนาคตและปัจจุบันที่วิกฤติ (Our Country : Its Possible Future and Its Present Crisis) เขียนในปี 1885 พิมพ์ออกจำหน่ายในปี 1891 สารสำคัญของบทความคือ ถึงเวลาแล้วที่สหรัฐอเมริกาต้องแสวงหาอาณานิคมเพื่อเผยแพร่อารยธรรมอเมริกันที่เจริญและคริสต์ศาสนา และบทความของนายทหารเรืออัลเฟรด ที.มาแฮน (Alfred T.Mahan)⁷ มี 3 บทความ บทความที่หนึ่งเขียนในปี 1890 ชื่อ อิทธิพลแห่งอำนาจทางทะเลในประวัติศาสตร์ 1660-1783 (The Influence of Sea Power upon History, 1660-1783) บทความที่สองเขียนในปี 1892 ชื่อ อิทธิพลแห่งอำนาจทางทะเลในการปฏิวัติฝรั่งเศสและจักรวรรดิ 1793-1812 (The Influence of Sea Power upon the French Revolution and Empire 1793-1812) บทความที่สามเขียนในปี 1897 ชื่อ ความสนใจของอเมริกาในการมีอำนาจทางทะเล (The Interest of America in Sea Power) สารสำคัญของบทความทั้งสามกล่าวเน้นว่า ชาติที่มีอำนาจทางทะเลล้วนเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่ สหรัฐอเมริกาเป็นชาติที่มีดินแดนกว้างใหญ่ควรมีอำนาจทางทะเล การมีอำนาจทางทะเลเมื่อกองทัพเรือที่เข้มแข็งเอื้อประโยชน์ในการคุ้มกันเส้นทางการค้า คุ้มกันเรือสินค้าและปกป้องอาณานิคม อาณานิคมจะเป็นแหล่งวัตถุดิบราคาถูก และ

เป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปราคาแพงอันจะสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเมืองการทหารแก่เมืองแม่ มาเฮนยังได้ชี้้นำให้สหรัฐอเมริกาบุกเส้นทางน้ำลัดในอเมริกากลางเชื่อมมหาสมุทรแปซิฟิกกับทะเลแคริบเบียน รวมทั้งยึดหมู่เกาะฮาวายและหมู่เกาะอื่น ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิก เพื่อผลทางการคมนาคม เศรษฐกิจ การเมืองและยุทธศาสตร์ ด้วยบทความของมาเฮน สหรัฐอเมริกาเร่งเสริมสร้างแสนยานุภาพกองทัพเรือ ในปี 1898 แสนยานุภาพกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาจัดอยู่ อันดับที่ 5 ของโลกและในปี 1900 แสนยานุภาพกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาเลื่อนขึ้นเป็นอันดับ 3 ของโลก⁸

2. สหรัฐอเมริกามีอาณานิคมภายหลังสิ้นสงครามปี 1898 ก่อนสงครามปี 1898 ดินแดนโพ้นทะเลที่สหรัฐอเมริกามีไว้ในครอบครองคือ อะลาสกา (Alaska) สหรัฐอเมริกาซื้อจากรัสเซียในราคา \$ 7.2 ล้าน ในวันที่ 14 กรกฎาคม 1868 และหมู่เกาะมิดเวย์ (Midway Islands) อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของหมู่เกาะฮาวาย สหรัฐอเมริกาใช้กองกำลังยึดในวันที่ 28 สิงหาคม 1867 ในปี 1898 สหรัฐอเมริกาทำสงครามกับสเปนเพื่อปลดปล่อยคิวบา ผลของสงครามสหรัฐอเมริกาชนะ สเปนปลดปล่อยคิวบาและยกเปอร์โตริโก เกาะกวม และหมู่เกาะฟิลิปปินส์ให้สหรัฐอเมริกา เป็นผลให้สหรัฐอเมริกา มีบทบาทเพิ่มขึ้นในแปซิฟิก และในทะเลแคริบเบียน

สาเหตุที่สหรัฐอเมริกาทำสงครามกับสเปนในปี 1898 ในวันที่ 25 เมษายน 1898 สหรัฐอเมริกาประกาศสงครามกับสเปนอย่างเป็นทางการเพราะสาเหตุ 6 ประการ คือ

1. คิวบาบกฏต่อสเปน คิวบาเป็นเกาะในทะเลแคริบเบียน เป็นอาณานิคมสเปนเมื่อปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15 สเปนใช้คิวบาเป็นฐานเพื่อเข้ายึดครองดินแดนในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ อ้อยเป็นพืชเศรษฐกิจของคิวบา แรงงานในไร่อ้อยคือแรงงานชาวกิวบาซึ่งได้รับค่าจ้างแรงงานต่ำมาก ยากจนและไม่รู้หนังสือ เจ้าของไร่ส่วนใหญ่เป็นชาวสเปนและคนอเมริกันที่เข้าไปลงทุนทำไร่ อ้อยขนาดใหญ่ ในปี 1868 ชาวกิวบาก่อกบฏเรียกร้องอิสรภาพจากสเปน กองกำลังสเปนปราบได้ และรัฐบาลสเปนสัญญาจะพัฒนาคิวบาภายใน 10 ปี (1868-1878) ในทางปฏิบัติสเปนไม่ได้พัฒนาคิวบา แต่แรงงานคิวบาอยู่ได้เพราะสหรัฐอเมริกาค้าขายอ้อยจากคิวบา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 1890 รัฐสภาผ่านกฎหมายนำเข้าแมคคินเลย์ ปี 1890 (The McKinley Tariff Act of 1890)⁹ กำหนดให้การยกเว้นการเก็บภาษีนำเข้าอ้อยจากคิวบา อ้อยจากคิวบาขายได้มากในสหรัฐอเมริกา แรงงานคิวบาพอใจในค่าแรงที่ได้รับและมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่เกษตรกรอเมริกันที่ปลูกอ้อยในสหรัฐอเมริกาไม่พอใจเพราะขายอ้อยได้น้อยลง จึงเรียกร้องให้รัฐบาลอเมริกันช่วยเหลือ ในปี 1894 รัฐสภาผ่านกฎหมายนำเข้าวิลสัน-กอร์แมน ปี 1894 (The Wilson-Gorman Tariff Act

of 1894)¹⁰ กำหนดเรียกเก็บภาษีนำเข้า 40%-50% ของราคาอ้อยที่นำเข้าสหรัฐอเมริกา กฎหมายปี 1894 ทำให้การนำเข้าอ้อยจากคิวบาลดลงอย่างมาก การปลูกอ้อยในคิวบาลดลงมีผลกระทบต่อแรงงานคิวบาที่ยากจนอยู่แล้ว สาเหตุเพราะสเปนไม่พัฒนาคิวบาตามข้อตกลงปี 1868 และเพราะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างมากในคิวบาปี 1894 ทำให้ในปี 1895 ชาวคิวบาภายใต้การนำของนายพลแมกซิโม โกเมซ (Maximo Gomez) ก่อกบฏต่อสเปน รัฐบาลสเปนส่งกองกำลังทหารภายใต้การนำของนายพลวาเลรีอาโน ไวลเลอร์ (Valeriano Wayer) มาปราบกบฏคิวบา ทหารสเปนจับกุม ฆ่า ทำลายทรัพย์สิน และกวาดต้อนชาวคิวบาเข้าไปในค่ายกักกัน ภายในค่ายกักกันชาวคิวบาอยู่กันอย่างแออัด อดอยาก เกิดโรคระบาดต้องเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก

2. หนังสือพิมพ์ในสหรัฐอเมริการายงานการปราบปรามที่โหดร้ายทารุณของทหารสเปนที่กระทำต่อชาวคิวบาให้คนอเมริกันรับรู้ ในปี 1895 หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก 2 ฉบับคือ เดอะนิวยอร์กเจอร์นัล (The New York Journal) ของวิลเลียม แรนคอฟ ฮาร์ท (William Randolph Hearst) และ เดอะนิวยอร์กเวิลด์ (The New York World) ของโจเซฟ พูลิเซอร์ (Joseph Pulitzer) ลงบทความตีแผ่การปราบปรามที่เหี้ยมขาด โหดร้ายที่กองกำลังสเปนกระทำต่อกบฏคิวบาและสภาพชาวคิวบาในค่ายกักกัน คนอเมริกันรับรู้ เกลียดชังสเปน สงสารชาวคิวบา และเรียกร้องให้รัฐบาลอเมริกันช่วยเหลือชาวคิวบา

3. ทูตสเปนประจำสหรัฐอเมริกาดำเนินประธานาธิบดีแมคคินเลย์ เอนริเก ดูปุย เดอ โลม (Enrique Dupuy de Lome) เป็นทูตสเปนประจำสหรัฐอเมริกา เขียนจดหมายถึงข้าหลวงสเปนที่ฮาวานา, คิวบา ข้อความในจดหมายกล่าวดำเนินแมคคินเลย์ว่าเป็นประธานาธิบดีที่ไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศและขู่งให้คนอเมริกันต่อต้านสเปน¹¹ จดหมายฉบับนี้นักปฏิวัติคิวบาขโมยมาได้ และนำส่งให้หนังสือพิมพ์ เดอะนิวยอร์ก เจอร์นัล การตีพิมพ์เผยแพร่มีในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1898 คนอเมริกันได้รับรู้ข้อความในจดหมายไม่พอใจเดอโลมที่กล่าวดำเนินประธานาธิบดีแมคคินเลย์ และเพิ่มความเกลียดชังสเปน

4. รัฐเมน (Maine) ของสหรัฐอเมริการะเบิดในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1898 ในน่านน้ำคิวบา¹² ในเดือนมกราคม 1898 รัฐเมนจากสหรัฐอเมริกาเข้าเทียบท่าฮาวานาในคิวบาเพื่อทำหน้าที่ปกป้องชีวิตและทรัพย์สินคนอเมริกันในคิวบา ลูกเรืออเมริกัน 260 คนเสียชีวิตจากการระเบิดที่ไม่รู้สาเหตุครั้งนี้ คนอเมริกันเชื่อว่าเป็นการกระทำของสเปน ความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปนเพิ่มมากขึ้น คนอเมริกันตอบย้ำเหตุการณ์ในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1898 ด้วยคำกล่าวที่ว่า “จดจำ รัฐเมน - Remember the Maine”

5. สหรัฐอเมริกาเห็นคุณค่าคิวบาทางเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์ คุณค่าทางเศรษฐกิจคือ คิวบาอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของฟลอริดา ห่างจากฟลอริดาประมาณ 90 ไมล์ (1 ไมล์ = 1.6 กิโลเมตร) หลังสิ้นสงครามกลางเมืองอเมริกัน (1861-1865) นักลงทุนอเมริกันเพิ่มจำนวนการเข้าลงทุน ทำให้ร้อยละในคิวบาเพราะดินอุดมสมบูรณ์และค่าแรงงานต่ำ คุณค่าทางยุทธศาสตร์คือคิวบาเป็นเกาะ อยู่บริเวณทางเข้าสู่อ่าวเม็กซิโก หากในอนาคตประเทศใดสามารถเข้าตั้งฐานทัพเรือในคิวบาได้ก็จะ เป็นการง่ายต่อการเข้ารุกรานฟลอริดาและหมู่เกาะอื่น ๆ ในอ่าวเม็กซิโกรวมทั้งบนแผ่นดินใหญ่อเมริกา ด้วยคุณค่าทางเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์ของคิวบา หากเป็นไปได้คนอเมริกันเห็นควรยึดครองคิวบา

6. สหรัฐอเมริกาเจรจายุติกรณีพิพาทระหว่างสเปนกับคิวบาได้ แต่เพราะการรายงานล่าช้า คนอเมริกันเรียกร้องให้รัฐบาลอเมริกันกำจัดอำนาจสเปนออกจากคิวบา³ เริ่มด้วยในวันที่ 27 มีนาคม 1898 ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ต้องการยุติความวุ่นวายในคิวบาได้สั่งให้ทูตอเมริกันประจำสเปน คือ สทewart L. Woodford) แจ้งแก่รัฐบาลสเปนว่าสหรัฐอเมริกาไม่คิดยึด ครอบครองคิวบา แต่ต้องการให้สเปนหยุดการปราบปรามชาวคิวบา และพักรบเพื่อเปิดการเจรจา ในวันที่ 9 เมษายน 1898 รัฐบาลสเปนตอบรับจะปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของสหรัฐอเมริกา แต่เพราะการ รายงานต่อรัฐบาลอเมริกันล่าช้า ประจวบกับคนอเมริกันในสหรัฐอเมริกาโกรธแค้นสเปนที่กระทำ ทารุณต่อชาวคิวบาได้เรียกร้องรัฐบาลอเมริกันให้ใช้กองกำลังพลัดถิ่นสเปนออกจากคิวบา และปลด ปล่อยคิวบา เป็นผลให้ในวันที่ 20 เมษายน 1898 รัฐสภาผ่านมติเทลเลอร์ ปี 1898 (The Teller Resolution 1898) กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีสั่งใช้กองกำลังทหารพลัดถิ่นสเปนออกจากคิว บาและคิวบาจะได้ปกครองตนเองในอนาคต ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ยอมลงนามในมติเทลเลอร์ รัฐบาลสเปนรับรู้ท่าทีของสหรัฐอเมริกา และไม่ยอมรับการต้องปลดปล่อยคิวบา เป็นผลให้ในวันที่ 24 เมษายน 1898 สเปนประกาศสงครามกับสหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาประกาศสงครามกับสเปน อย่างเป็นทางการในวันที่ 25 เมษายน 1898

การรบในสงครามสเปน - อเมริกา ปี 1898 (The Spanish-American War 1898) สมรภู มิ
รบในสงครามสเปน-อเมริกา ปี 1898 มีขึ้นในน่านน้ำแปซิฟิก และแคริบเบียน

การรบในมหาสมุทรแปซิฟิก : หมู่เกาะฟิลิปปินส์และเกาะกวมเป็นอาณานิคมของสเปน ในแปซิฟิก สืบเนื่องมาจากก่อนเกิดสงครามสเปน-อเมริกาปี 1898 สหรัฐอเมริกาส่งกองเรือรบเอเชีย (The Asiatic Squadron) เข้าประจำการบริเวณชายฝั่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อปกป้องชีวิตและทรัพย์สิน คนอเมริกันที่ทำการค้ากับจีนและญี่ปุ่น เมื่อสงครามเริ่มขึ้นในวันที่ 25 เมษายน 1898 ทีโอดอร์ รูสเวลท์ (Theodore Roosevelt) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสงครามสั่งจอร์จ เดวี (George Dewey)

ผู้บังคับบัญชาของเรือรบเอเชียให้เคลื่อนกองเรือรบขณะประจำการอยู่ที่ชายฝั่งเกาะฮ่องกงมุ่งสู่หมู่เกาะฟิลิปปินส์ การรบที่หมู่เกาะฟิลิปปินส์มีขึ้นบริเวณชายฝั่งมานิลาในวันที่ 1 พฤษภาคม 1898 เป็นเวลา 7 ชั่วโมง กองกำลังอเมริกาชนะกองกำลังสเปน ทหารอเมริกันบาดเจ็บ 7 คน เรือรบสเปน 10 ลำถูกทำลาย ทหารสเปนตายประมาณ 300 คน¹⁴ แต่เพราะกองกำลังอเมริกันมีไม่เพียงพอเพื่อยกพลขึ้นบกยึดมินิลา จอร์จ เดวีเพียงส่งปืนต่อสู้อาวุธอเมริกันเสริมมาสมทบ ในวันที่ 13 สิงหาคม 1898 กองกำลังอเมริกันเสริมร่วมกับกองกำลังชนพื้นเมือง (Filipino) เข้ายึดมานิลาจากกองกำลังสเปนได้สำเร็จ เป็นการเสร็จสิ้นการรบที่หมู่เกาะฟิลิปปินส์ ส่วนที่เกาะกวม (Guam Island) กองกำลังสเปนที่ประจำการมีน้อยมาก และยอมจำนนทันทีในวันที่ 20 มิถุนายน 1898 เมื่อเรือรบชาร์ลสตัน (Charleston) ของสหรัฐอเมริกาเทียบชายฝั่ง¹⁵

การรบในทะเลแคริบเบียน สหรัฐอเมริกามีชัยชนะสเปนที่คิวบาและเปอร์โตริโก การรบทางบกในคิวบามีที่หมู่บ้านเอล คานีย์ (El Caney) และที่เนินเขาแซน ฮวน (San Juan Hill) เมืองซานติเอโก (Santiago)¹⁶ การรบทางบกที่สมรภูมิตั้งสองแห่งนี้มีขึ้นในวันที่ 1 กรกฎาคม 1898 ที่หมู่บ้านเอล คานีย์กองกำลังสเปน 600 คนพ่ายแพ้ต่อกองกำลังทหารม้าอาสาสมัครไรเดอร์ (Rough Riders) ภายใต้การนำของพันโทธีโอดอร์ รูสเวลท์ การรบทางเรือเกิดขึ้นที่ท่าเรือซานติเอโกของคิวบาในวันที่ 3 กรกฎาคม 1898¹⁷ กองเรือรบสเปนพ่ายแพ้กองเรือรบอเมริกันในการรบเพียง 4 ชั่วโมง การรบในคิวบายุติอย่างเป็นทางการในวันที่ 17 กรกฎาคม 1898 ระหว่างวันที่ 25 กรกฎาคมถึงวันที่ 12 สิงหาคม 1898 กองกำลังอเมริกันบุกยึดเกาะเปอร์โตริโกได้อย่างง่ายดายเพราะไม่มีกองกำลังสเปนประจำการมีเพียงชาวเกาะจำนวนหนึ่งเท่านั้น¹⁸

สรุปสงครามสเปน-อเมริกา 1898 เกิดระหว่างวันที่ 25 เมษายนถึง 13 สิงหาคม 1898 การรบเกิดเป็นช่วง ๆ มีระยะเวลาในการรบสั้น ผลของการรบสหรัฐอเมริกาชนะสเปน

สงครามสเปน-อเมริกาปี 1898 ตกลงกันด้วยสนธิสัญญาปารีส ปี 1898 สนธิสัญญาปารีสปี 1898 (The Treaty of Paris 1898)¹⁹ เป็นข้อตกลงระหว่างสหรัฐอเมริกาฝ่ายชนะกับสเปนฝ่ายแพ้ตกลงกันได้ในวันที่ 10 ธันวาคม 1898 และวุฒิสภาให้การรับรองในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1899 สาระสำคัญของสนธิสัญญาปารีส คือ

1. สเปนปลดปล่อยคิวบา
2. ในฐานะที่สหรัฐอเมริกาชนะสเปน สเปนยกเปอร์โตริโกเกาะในทะเลแคริบเบียนและเกาะกวมในมหาสมุทรแปซิฟิกให้สหรัฐอเมริกา

3. สเปนยกหมู่เกาะฟิลิปปินส์ให้สหรัฐอเมริกา โดยสหรัฐอเมริกาต้องจ่าย \$20 ล้านแก่ สเปน

4. สเปนรับผิดชอบหนี้สินคิวบาจำนวน \$400 ล้าน

ด้วยสนธิสัญญาปารีสปี 1898 เป็นการสิ้นสุดอำนาจของสเปนในทะเลแคริบเบียน สหรัฐอเมริกามีอาณาเขตทั้งในทะเลแคริบเบียนและมหาสมุทรแปซิฟิก

สหรัฐอเมริกาขยายอำนาจเพิ่มในมหาสมุทรแปซิฟิก สันสงครามสเปน-อเมริกาปี 1898 สหรัฐอเมริกาได้เปอร์โตริโก เกาะกวม และหมู่เกาะฟิลิปปินส์จากสเปน แต่ด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจ การคมนาคมและยุทธศาสตร์ สหรัฐอเมริกาได้ขยายอำนาจเข้ายึดหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิกเพิ่ม ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19

สหรัฐอเมริกายึดหมู่เกาะฮาวาย (Hawaiian Islands) ในปี 1898 หมู่เกาะฮาวายเป็นเกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของแคลิฟอร์เนีย ห่างจากแคลิฟอร์เนียประมาณ 2000 ไมล์ กัปตันเจมส์ คุก (James Cook) ค้นพบหมู่เกาะฮาวายในปี 1788 หมู่เกาะฮาวายมีสภาพแวดล้อมและอากาศดี เรือสินค้าอเมริกันขอดเทียบท่าเติมเสบียงอาหารและน้ำ นักลงทุนอเมริกันเข้าซื้อที่ดิน เปิดร้านค้าขาย และลงทุนทำไร่อ้อยและไร่สับปะรดขนาดใหญ่ ในปี 1820 มิชชันนารีเข้าเผยแผ่คริสต์ศาสนาแก่ชนพื้นเมือง ภายใต้การปกครองของพระนางลิลีอุโอคาลานี (Queen Liliuokalani) ในปี 1884 ได้อนุญาตให้สหรัฐอเมริกาเข้าตั้งฐานทัพเรือที่ทำเรือเพิร์ล (Pearl Harbor) สาเหตุเพราะคนอเมริกันเพิ่มการลงทุนมากขึ้นในฮาวายจึงต้องการได้ฮาวายเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ในเดือนมกราคม 1893 คนอเมริกันในฮาวายโค่นอำนาจพระนางลิลีอุโอคาลานีได้สำเร็จ และเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาส่งกองกำลังเข้ายึดฮาวาย สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดี โกรเวอร์ คลีฟแลนด์ (Grover Cleveland) ปฏิเสธการยึดหมู่เกาะฮาวาย เพราะไม่เห็นด้วยกับการมีอาณาเขตโพ้นทะเล และไม่ต้องการก้าวร้าวชาติผู้ย่อย²⁰ เมื่อสงครามสเปน-อเมริกา 1898 เริ่มขึ้น หมู่เกาะฮาวายนอกจากจะมีคุณค่าทางเศรษฐกิจแล้วประธานาธิบดีแมคคินเลย์มองว่ามีคุณค่าทางยุทธศาสตร์ด้วย เพราะหมู่เกาะฮาวายเป็นประตูเข้าสู่แผ่นดินใหญ่อเมริกาและเป็นประตูออกสู่แปซิฟิกและเอเชีย เป็นผลให้ในวันที่ 7 กรกฎาคม 1898 สหรัฐอเมริกายึดหมู่เกาะฮาวาย²¹ ในปี 1900 หมู่เกาะฮาวายมีฐานะเป็นดินแดนของสหรัฐอเมริกา (territory) และในวันที่ 21 สิงหาคม 1959 หมู่เกาะฮาวายมีฐานะเป็นรัฐที่ 50 ของสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกายึดเกาะเวค (Wake Island) ในปี 1898 เกาะเวคเป็นเกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ระหว่างหมู่เกาะฮาวายกับเกาะกวมในสงครามสเปน-อเมริกาปี 1898 สหรัฐอเมริกาเห็นคุณค่า

เกาะเวกทางการคมนาคมและยุทธศาสตร์ เป็นผลให้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1898 สหรัฐอเมริกานำ กองกำลังยึดเกาะเวก²²

สหรัฐอเมริกาเข้าตั้งฐานทัพเรือที่หมู่เกาะซามัว (Samoa Islands) ในปี 1899²³ หมู่เกาะ ซามัวอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของออสเตรเลียในแปซิฟิกตอนใต้ เป็นหมู่เกาะอยู่ในเส้นทางเดินเรือระหว่าง สหรัฐอเมริกากับออสเตรเลีย มีชนนารีอเมริกาต้องการมาหมู่เกาะซามัวเพื่อเผยแผ่คริสต์ศาสนา พ่อค้าต้องการมาหมู่เกาะซามัวเพื่อค้าขาย กองทัพเรืออเมริกาต้องการตั้งฐานทัพเรือในหมู่เกาะซามัว เพื่อให้เรือสินค้าแวะพักเติมเสบียง น้ำจืด เชื้อเพลิง และซ่อมแซมก่อนออกเดินทาง ในปี 1878 สหรัฐอเมริกาได้เข้าตั้งฐานทัพเรือที่ท่าเรือพาโค พาโค (Pago Pago) บนเกาะทูตูอิลลา (Tutuila) ใน หมู่เกาะซามัวร่วมกับเยอรมนีและอังกฤษ ในปี 1889 ฐานทัพเรือของสามชาติต้องเผชิญลมได้ผู้ นครั้งรุนแรงฐานทัพเรือและกองเรือเสียหายมาก ในวันที่ 2 ธันวาคม 1899 อังกฤษ เยอรมนีและ สหรัฐอเมริกา ร่วมลงนามในสนธิสัญญาซามัว ปี 1899 (The Samoan Treaty 1899) กำหนดแบ่งหมู่ เกาะซามัวเป็นสองส่วนระหว่างสหรัฐอเมริกากับเยอรมนี (อังกฤษถอนสิทธิอธิปไตยใน ส่วนของอังกฤษให้เยอรมนีแลกกับดินแดนเยอรมนีในแอฟริกาตะวันตก) หมู่เกาะซามัวในส่วนของ สหรัฐอเมริกาคือเกาะแมนนัว (Manua) และเกาะทูตูอิลลา (Tutuila) มีท่าเรือที่พาโค พาโค

3. สหรัฐอเมริกาปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์และเปอร์โตริโก สหรัฐอเมริกาเห็นความจำเป็น ต้องปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์อย่างไม่เป็นการถาวร แต่จะปกครองเปอร์โตริโกอย่างเป็นทางการถาวร

สหรัฐอเมริกาเข้าปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์ในปี 1898²⁴ สหรัฐอเมริกาเห็นคุณค่าของ หมู่เกาะฟิลิปปินส์ทางการค้าและการคมนาคมเพื่อเป็นฐานสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งรู้ว่าหมู่เกาะฟิลิปปินส์ เป็นที่ต้องการของอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนีและญี่ปุ่น และไม่อาจมอบหมู่เกาะฟิลิปปินส์แก่ชาว ฟิลิปปินส์ (Filipinos) ซึ่งด้อยพัฒนาในทุกด้านได้ เป็นเหตุให้ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ตัดสินใจ นำสหรัฐอเมริกาเข้าปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์ชั่วคราวหนึ่งและจะปลดปล่อยในอนาคตเมื่อ ฟิลิปปินส์มีความมั่นคงทางการเมืองและเศรษฐกิจ สาเหตุที่จะปลดปล่อยหมู่เกาะฟิลิปปินส์ในอนาคต เพราะหมู่เกาะฟิลิปปินส์อยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ห่างไกลจากสหรัฐอเมริกา และชาวฟิลิปปินส์ ต่อต้านการปกครองของสหรัฐอเมริกา ผู้นำการต่อต้านคืออิมเลโอ อากินาลโด (Emilio Aguinaldo) การ ต่อต้านเริ่มทันทีในปี 1898 สหรัฐอเมริกาต้องใช้เวลาปราบปรามนานถึงสามปีเต็ม ระหว่างการ ปราบปรามสหรัฐอเมริกา นำความเจริญด้านการศึกษา การคมนาคม สาธารณสุข สาธารณูปโภค และยอมรับขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นเมืองของฟิลิปปินส์

สหรัฐอเมริกาเข้าปกครองเปอร์โตริโกถาวร²⁵ เปอร์โตริโกเป็นเกาะในแนวทางเข้าสู่ทะเลแคริบเบียน มีคุณค่าทางคมนาคมและยุทธศาสตร์ สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องยึดครองเปอร์โตริโกเป็นการถาวรเป็นผลให้ในวันที่ 12 เมษายน 1900 รัฐสภาผ่านกฎหมาย โฟราเกอร์ ปี 1900 (The Foraker Act of 1900) กำหนดจัดการปกครองเปอร์โตริโกโดยประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้แต่งตั้งข้าหลวงและคณะผู้บริหารแก่เปอร์โตริโก อำนาจนิติบัญญัติในส่วนสภาล่างสมาชิกคือชาวเปอร์โตริโกและเก็บบาญี 60% ของราคาสินค้านำเข้าตามกฎหมายเดิมปี 1897 ชาวเปอร์โตริโกไม่พอใจในกฎหมายปี 1900 ต้องการปกครองตนเอง แต่ต้องยอมรับสภาพตามที่สหรัฐอเมริกากำหนด

4. สหรัฐอเมริกาบังคับใช้กฎหมายกองกำลังปี 1901 ในคิวบา สหรัฐอเมริกาทำสงครามกับสเปนในปี 1898 เพื่อปลดปล่อยคิวบาจากสเปน สงครามสิ้นสุดลงสเปนปลดปล่อยคิวบา แต่ในทางปฏิบัติกองกำลังสหรัฐอเมริกายังได้การบังคับบัญชาของนายพลเลโอนาร์ด วู้ด (Leonard Wood) เข้าปกครองคิวบาเป็นเวลานานถึง 3 ปี (1898-1901) จริงอยู่คิวบาไม่ใช่อาณานิคมสหรัฐอเมริกา แต่สหรัฐอเมริกาไม่อาจปล่อยให้คิวบาปกครองตนเองได้ทันทีเพราะรู้ว่าคิวบาต้องประสบการณทางการเมือง สหรัฐอเมริกาใช้เวลา 3 ปีนี้แสวงหาแนวทางเพื่อสร้างความมั่นคงทางการเมืองแก่คิวบา ในวันที่ 2 มีนาคม 1901 รัฐสภาผ่านกฎหมายกองกำลัง ปี 1901 (The Army Act of 1901 or The Platt Amendment of 1901) กำหนดสาระสำคัญคือ

1. รัฐบาลคิวบาต้องไม่ทำข้อตกลงใด ๆ กับรัฐบาลต่างชาติอันอาจจะเป็นอันตรายต่อเอกราชคิวบา
2. รัฐบาลคิวบาต้องไม่ก่อกวนสินที่ไม่อาจจ่ายคืนแก่เจ้าหนี้ได้ตามสัญญา
3. รัฐบาลคิวบาต้องยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้าแทรกแซงคิวบาเพื่อรักษาไว้ซึ่งเอกราชคิวบา คงไว้ซึ่งเสถียรภาพที่มั่นคงของรัฐบาล และปกป้องชีวิต ทรัพย์สิน และเสรีภาพชาวคิวบา
4. รัฐบาลคิวบาต้องยอมให้กองฐานทัพสหรัฐอเมริกาในคิวบา
5. สหรัฐอเมริกาจะไม่ถอนกำลังออกจากคิวบาจนกว่าคิวบาจะนำกฎหมายกองกำลังปี 1901 เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญคิวบา

ด้วยกฎหมายกองกำลังปี 1901 ชาวคิวบาไม่พอใจเพราะคิวบาไม่มีความเป็นอิสระภาพตามที่คาดหวังไว้ แต่ชาวคิวบาต้องยอมปฏิบัติตามกฎหมายกองกำลังปี 1901 และในปี 1902 กองกำลังสหรัฐอเมริกายังได้การบังคับบัญชาของนายพลเลโอนาร์ด วู้ดได้ถอนออกจากคิวบาเมื่อโทมัส เอสตราด้า พาลมา (Tomas Estrada Palma) ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนแรกของคิวบา

5. สหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายเปิดประตูปี 1900 ในดินแดนจีน ในปี 1900 สหรัฐอเมริกาซื้อครองดินแดนในมหาสมุทรแปซิฟิกอันได้แก่ หมู่เกาะฮาวาย เกาะมิดเวย์ เกาะกวม เกาะเวค หมู่เกาะฟิลิปปินส์ และบางส่วนของหมู่เกาะซามัว ดินแดนเหล่านี้สหรัฐอเมริกาต้องรับผิดชอบโดยตรงทั้งสิ้น นอกจากนี้ในช่วงปี 1899-1900 สหรัฐอเมริกาต้องประกาศนโยบายเปิดประตูปี 1900 (The Open Door Policy 1900) เหนือดินแดนจีนในเอเชียตะวันออก นโยบายเปิดประตูเหนือดินแดนจีนทำให้สหรัฐอเมริกาต้องเข้าเกี่ยวข้องกับรัสเซีย และญี่ปุ่นในเวลาต่อมา

นโยบายเปิดประตูเหนือดินแดนจีนปี 1900 เป็นนโยบายที่สหรัฐอเมริกามุ่งบังคับใช้กับชาติตะวันตกเริ่มด้วยรัสเซีย อังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมนีที่เข้าครอบงำผลประโยชน์ขอบเขตในดินแดนจีน จุดมุ่งหมายของนโยบายเปิดประตูเหนือดินแดนจีนปี 1900 คือเพื่อรักษาผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกาด้านการค้าและสิทธิของคอนอเมริกันในดินแดนจีน รวมถึงเอกราชของจีน สาเหตุแห่งการกำหนดนโยบายเปิดประตูเหนือดินแดนจีนปี 1900 เกิดจากจีนพ่ายแพ้อังกฤษในสงครามฝิ่น ชาติตะวันตกเพิ่มการแทรกแซงจีน และชาติตะวันตกพยายามแย่งชิงดินแดนจีนเพิ่ม

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนมีด้านการค้ามาตั้งแต่ปี 1784 เมื่อเรือเอ็มเพรสออฟไชนา (The Empress of China) จากนิวยอร์กพร้อมสินค้าเข้าเทียบท่าเมืองกวางตุ้ง การค้าระหว่างสองประเทศเป็นไปด้วยดีตลอดเรื่อยมา

นโยบายเปิดประตูเหนือดินแดนจีนปี 1900 ถูกกำหนดขึ้นเนื่องจากสาเหตุ 3 ประการ

1. จีนพ่ายแพ้อังกฤษในสงครามฝิ่น จีนต้องเสียดินแดนและสิทธิสภาพนอกอาณาเขตแก่อังกฤษ ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 อังกฤษนำฝิ่นจากอินเดียเข้ามาขายในจีน จีนขณะนั้นอยู่ภายใต้การปกครองของพวกแมนจูในราชวงศ์ชิง (1644-1912) ฝิ่นทำรายได้ดีแก่อังกฤษ แต่เป็นผลเสียอย่างมากแก่จีน เพราะอังกฤษคงขายฝิ่นแก่นัรัฐบาลจีนขอร้องให้เลิกขายเป็นผลให้รัฐบาลจีนปราบปรามขั้นเด็ดขาด เกิดสงครามฝิ่นครั้งที่ 1 (The First Opium War 1839-1842) จีนแพ้อังกฤษนำไปสู่การลงนามในสนธิสัญญานานกิงในวันที่ 29 สิงหาคม 1842 (The Treaty of Nanking 1842)²⁷ กำหนดให้จีนยกเกาะฮ่องกงให้อังกฤษ จีนต้องเปิดเมืองท่า 5 แห่งให้อังกฤษเข้าค้าขายคือ กวางตุ้ง เอมอย ฟูเจา นิงโปและเซี่ยงไฮ้ จีนต้องชดใช้ค่าฝิ่นที่ถูกทำลายมูลค่า \$6 ล้าน จีนต้องรับผิดชอบหนี้สินแทนพ่อค้าจีนในฮ่องกงที่เป็นหนี้พ่อค้าอังกฤษมูลค่า \$3 ล้าน จีนต้องชดใช้ค่าเสียหายอันเนื่องมาจากสงครามแก่อังกฤษ \$12 ล้าน ด้วยสนธิสัญญานานกิงปี 1842 บ่งชี้ชัดว่าสหรัฐอเมริกาสูญเสียสภาพทางการค้าและสิทธิคอนอเมริกันต่อกว่าแก่อังกฤษในดินแดนจีนในเขตยึดครองของอังกฤษ ประธานาธิบดีจอห์น ไทเลอร์ นำการบริหารประเทศขณะนั้น (1841-1845) ส่งคาเลบ คัสซิง

(Caleb Cushing) เข้าเจรจากับรัฐบาลจีนในปี 1844²⁸ ผลของการเจรจากรัฐบาลจีนยอมรับการคงเสรีภาพทางการค้าและการมีสิทธิของคนอเมริกันในดินแดนจีน สร้างความพอใจแก่คนอเมริกัน แต่จากการที่อังกฤษคงขายฝิ่นในจีน เป็นผลให้เกิดสงครามฝิ่นครั้งที่ 2 (The Second Opium War 1856-1858) อังกฤษชนะจีนต้องยอมลงนามในสนธิสัญญาเทียนสินปี 1858 (The Treaty of Tientsin 1858)²⁹ กำหนดให้จีนเปิดเมืองท่าบนลุ่มแม่น้ำแยงซีให้อังกฤษเข้าค้าขาย ให้อังกฤษตั้งสถานกงสุลที่ปักกิ่ง จีนต้องให้การคุ้มครองแก่มิชชันนารีที่เข้าเผยแผ่คริสต์ศาสนาในดินแดนจีน และคนต่างชาติมีสิทธิเข้าท่องเที่ยวในดินแดนตอนในของจีนโดยถือหนังสือเดินทางออกโดยสถานกงสุลต่างชาติ และเซ็นกำกับร่วมโดยเจ้าหน้าที่จีน

2. ชาติตะวันตกเพิ่มการแทรกแซงจีน สืบเนื่องมาจากญี่ปุ่นปิดประเทศในปี 1638 และสหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดีมิลลาร์ด ฟิลมอร์ (1850-1853) บังคับให้ญี่ปุ่นต้องเปิดประเทศในปี 1854 ภายหลังเปิดประเทศ ญี่ปุ่นพัฒนาอย่างรวดเร็วโดยรับรูปแบบการปกครองจากอังกฤษ ด้านการทหารรับจากเยอรมนี รับด้านพัฒนาอุตสาหกรรมและการศึกษาจากสหรัฐอเมริกา สาเหตุเพราะสภาพความเป็นอยู่ดีขึ้น อัตราการตายลดลง ประชากรทวีเพิ่มมากขึ้น พื้นที่เกาะไม่เพียงพอทำการเกษตรกรรมเลี้ยงประชากรในอนาคต และทั้งญี่ปุ่นต้องการวัตถุดิบป้อนโรงงานและตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูป เป็นผลให้ญี่ปุ่นต้องการดินแดนเพิ่มและญี่ปุ่นสนใจในลัทธิจักรวรรดินิยม เป้าหมายการยึดครองคือ ดินแดนจีน ในปี 1894-1895 ญี่ปุ่นทำสงครามกับจีน (The Sino-Japanese War) ญี่ปุ่นชนะ จีนต้องยอมลงนามในสนธิสัญญาชิโมโนเซกิ ในวันที่ 17 เมษายน 1895 (The Treaty of Shimonoseki 1895)³⁰ กำหนดให้ญี่ปุ่นยึดครองเกาหลี จีนต้องยกเกาะฟอร์โมซาและคาบสมุทรเลียวตง (Liaotung Peninsula) ในดินแดนทางตอนใต้ของแมนจูเรียให้ญี่ปุ่นและต้องชดเชยค่าเสียหายแก่ญี่ปุ่น 300 ล้านตำลึงจีน (Tael) จากการต้องสูญเสียดินแดนจีนเรียกร้องให้ชาติตะวันตกที่เข้าค้าขายในจีนให้ความช่วยเหลือจีนด้านอำนาจญี่ปุ่น รัสเซียนำการต่อต้านอำนาจญี่ปุ่นร่วมกับ อังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมนี ผลคือญี่ปุ่นไม่อาจเข้ายึดครองดินแดนจีนได้ และมีความโกรธแค้นกลุ่มชาติตะวันตกที่ช่วยเหลือจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัสเซีย ผลประโยชน์ที่ชาติตะวันตกได้รับเป็นการตอบแทนจากจีนคือ รัสเซียได้เข้าคาบสมุทรเลียวตงและพอร์ตอาร์เธอร์ (Port Arthur)³¹ รัสเซียสร้างเส้นทางรถไฟจากพอร์ตอาร์เธอร์ถึงวลาดีวอสต็อก (Vladivostok) เยอรมนีได้เกียวเจา (Kiaochou)³² ฝรั่งเศสได้กวางเจา (Kwangchow)³³ อังกฤษได้สิทธิพิเศษเข้าทำการค้าในลุ่มแม่น้ำแยงซี และมีสิทธิเข้าถือครองเกาลูน (Kowloon) 99 ปี³⁴

ด้วยสาเหตุทั้งสองประการประธานาธิบดีแมคกินเลย์มอบหมายให้รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ จอห์น เฮย์ (John Hay) ดำเนินการแก้ไข จอห์น เฮย์นำเสนอนโยบายเปิดประตู (The Open Door Policy) แก่รัสเซีย อังกฤษ เยอรมนี และฝรั่งเศสในวันที่ 6 กันยายน 1899 (The First Open Door Note) ได้รับการตอบรับและนำประกาศใช้ในวันที่ 20 มีนาคม 1900³⁵ กำหนดให้สิทธิตะวันตกเปิดเขตยึดครองให้ทุกชาติได้มีสิทธิเข้าค้าขายกับจีน และให้สิทธิตะวันตกรับรองความเสมอภาคกันของทุกชาติที่เข้าค้าขายกับจีนในเรื่องการใช้บริการรถไฟ การใช้ท่าเรือขนถ่ายสินค้าและการจ่ายภาษี ด้วยนโยบายเปิดประตูปี 1900 สหรัฐอเมริกาหวังประกันความมั่นคงในธุรกิจการค้าของสหรัฐอเมริกาในดินแดนจีน

3. ชาติตะวันตกพยายามแย่งชิงดินแดนจีนเพิ่ม กลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 จากการที่ชาติตะวันตกเข้าค้าขายในดินแดนจีนเพิ่มมากขึ้นทำให้คนจีนกลุ่มรักชาติรวมตัวภายใต้ชื่อนักมวย (The Boxers)³⁶ มุ่งต่อต้านคนต่างชาติและโค่นล้มราชวงศ์ชิง กบฏนักมวย (The Boxer Rebellion) ปฏิบัติการโจมตีคนต่างชาติในเดือนมิถุนายน 1900 โดยฆ่าคนต่างชาติ 300 คนในดินแดนทางตอนเหนือของจีน โอบล้อมที่พักคนต่างชาติที่เทียนสินและสถานทูตอังกฤษที่ปักกิ่ง รัฐบาลจีนไม่อาจปกป้องคนต่างชาติได้ กองกำลังสหรัฐอเมริกาจากฟิลิปปินส์ร่วมกับกองกำลังต่างชาติประกอบด้วย กองกำลังอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย เยอรมนี และญี่ปุ่นร่วมกันปราบกบฏ ระหว่างการปราบปราม สหรัฐอเมริกาเห็นว่าเมื่อเสร็จสิ้นการปราบกบฏ กองกำลังต่างชาติจะต้องเรียกร้องการเข้าครอบครองดินแดนจีนเพิ่มเป็นรางวัลจากรัฐบาลจีน เป็นผลให้ในวันที่ 3 กรกฎาคม 1900 จอห์น เฮย์ ประกาศเพิ่มข้อความในนโยบายเปิดประตู (The Second Open Door Note) กำหนดว่าสหรัฐอเมริกาต้องการรักษาดินแดนจีน เอกราชจีน ความเท่าเทียมและความเป็นธรรมทางการค้าในทุกส่วนของจักรวรรดิจีน³⁷ ด้วยคำประกาศในวันที่ 3 กรกฎาคม 1900 ทำให้จีนไม่ต้องเสียดินแดนให้แก่ต่างชาติที่ร่วมปราบปรามกบฏนักมวยและในวันที่ 14 สิงหาคม 1900 กบฏนักมวยพ่ายแพ้ต่อกองกำลังต่างชาติ เพื่อตอบแทนกองกำลังต่างชาติที่ช่วยปราบกบฏนักมวย รัฐบาลจีนยอมจ่ายเงินชดเชยค่าเสียหาย (indemnity) รวมเป็นเงิน \$333 ล้าน สหรัฐอเมริกาได้รับมา \$24 ล้าน แบ่ง \$12 ล้านแก่คนอเมริกันในจีนที่ได้รับผลกระทบเสียหายจากกบฏนักมวย อีก \$12 ล้านรัฐบาลสหรัฐอเมริกาคืนเงินรัฐบาลจีนนำเงิน \$12 ล้านตั้งเป็นกองทุนเพื่อการศึกษาของเด็กจีนมาเรียนที่สหรัฐอเมริกาเพื่อกลับไปพัฒนาประเทศจีน³⁸

นโยบายเปิดประตูปี 1900 นอกเหนือจากรักษาเอกราชจีน รักษาผลประโยชน์ทางการค้า และสิทธิคนอเมริกันในจีนแล้วยังนำสหรัฐอเมริกาเข้ายุ่งเกี่ยวกับรัสเซียและญี่ปุ่นในเวลาต่อมา ซึ่งทั้งสองชาตินี้ต่างต้องการขยายอำนาจเข้าไปในดินแดนเอเชียตะวันออก

การเลือกตั้งในปี 1900 ประธานาธิบดีวิลเลียม แมคคินเลย์ ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี สมัยที่ 2 (1901-1905) โดยมีธีโอดอร์ รูสเวลท์ เป็นรองประธานาธิบดี แต่เป็นที่น่าเสียดายเพราะในวันที่ 6 กันยายน 1901 ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ถูกยิงและเสียชีวิตในวันที่ 14 กันยายน 1901 รองประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่ 26 ของสหรัฐอเมริกา

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารประเทศโดยธีโอดอร์ รูสเวลท์ (1901-1909)

ธีโอดอร์ รูสเวลท์ (Theodore Roosevelt 1858-1919) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาลำดับที่ 26 จากพรรครีพับลิกัน บริหารประเทศช่วงปี 1901-1909 โดยมีชาลส์ ดับเบิลยู แฟร์แบงก์ส (Charles W. Fairbanks) เป็นรองประธานาธิบดี เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีขณะมีอายุเพียง 42 ปี ธีโอดอร์ รูสเวลท์เป็นประธานาธิบดีคนที่สองของยุคก้าวหน้าในคริสต์ศตวรรษที่ 20 การปฏิรูปการเมือง สังคมและเศรษฐกิจอยู่ภายใต้แผนข้อตกลงที่ยุติธรรมตรงไปตรงมา (The Square Deal Program) มีจุดมุ่งหมายในการดำเนินการเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่สังคม จัดระเบียบการค้าเงิน ธุรกิจและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ในด้านการต่างประเทศมุ่งนำสหรัฐอเมริกาสู่การเป็นชาติผู้นำของโลกด้วยความพร้อมของกองกำลังทหารที่เข้มแข็งภายใต้คำขวัญที่ว่า “Speak softly and carry a big stick” เริ่มด้วยเสริมสร้างแสนยานุภาพกองทัพเรือ ชุดคลองปานามา สกัดกั้นการแทรกแซงของชาติยุโรปในละตินอเมริกา และแสวงหาแนวทางยุติสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่นปี 1905 เป็นผลให้ธีโอดอร์ รูสเวลท์เป็นอเมริกันคนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบลไพรซ์ (Nobel Prize) ด้านสันติภาพ

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของธีโอดอร์ รูสเวลท์

จากการเข้ารับช่วงการเป็นประธานาธิบดีต่อจากประธานาธิบดีวิลเลียม แมคคินเลย์ ที่ถูกยิงและเสียชีวิตในวันที่ 14 กันยายน 1901 ธีโอดอร์ รูสเวลท์ คงคณะรัฐมนตรีชุดเดิมของแมคคินเลย์ เพื่อการร่วมแก้ไขปัญหาและบริหารประเทศ ภายใต้แผนข้อตกลงที่ยุติธรรมนำไปสู่การปฏิรูปเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง

1. **ปฏิรูปเศรษฐกิจ** เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบในการดำเนินธุรกิจ และสร้างความเป็นธรรมแก่ผู้ผลิต แรงงานและผู้บริโภค ธีโอดอร์ รูสเวลท์จำเป็นต้องเข้าแทรกแซงธุรกิจ แม้เขา

จะเคยบอกแก่บรรดานักธุรกิจว่าจะไม่แทรกแซง บอกแก่นักการเมืองรีพับลิกันกลุ่มอนุรักษ์นิยมว่า เขาไม่ใช่บุคคลอันตรายเพียงแต่รักความยุติธรรมตรงไปตรงมาเท่านั้น

ซีโอดอร์ รูสเวลท์ ได้รับสมญานามว่าผู้ทำลายทรัสต์ (trust buster) ทรัสต์คือธุรกิจผูกขาดขนาดใหญ่ ในยุคอุตสาหกรรมอเมริกาทรัสต์เพิ่มจำนวนและมีอิทธิพลในวงการธุรกิจ จริงอยู่ ทรัสต์เพิ่มจำนวนสินค้าและยกระดับคุณภาพชีวิตคนอเมริกัน แต่ทรัสต์ก็ทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นในภายหลังเมื่อธุรกิจคู่แข่งต้องเลิกกิจการไป คนอเมริกันไม่ชอบทรัสต์ ในปี 1902 รัฐบาลอเมริกันฟ้องบริษัทนอร์ธเทิน ซีเคียวริตี (The Northern Security Company)³⁹ ในข้อหาพยายามกำจัดบริษัทคู่แข่งอันขัดต่อกฎหมายเซอร์แมน ปี 1890 บริษัทนอร์ธเทิน ซีเคียวริตี อยู่ภายใต้การดำเนินการของเจมส์ เจ.ฮิว (James J.Hill) เจ้าของบริษัทเกรท นอร์ธเทิน เรลเวย์ (The Great Northern Railway Company) เอ็ดเวิร์ด ฮาร์ริแมน (Edward Harriman) เจ้าของบริษัท นอร์ธเทิน แปซิฟิก (The Northern Pacific Company) และเจย์ พี มอร์แกน (J.P.Morgan) นายธนาคารแห่งนิวยอร์ก ผู้นำทั้งสามของบริษัทนอร์ธเทิน ซีเคียวริตี พยายามกำจัดบริษัทคู่แข่งในการดำเนินธุรกิจวางรางรถไฟเชื่อมทะเลสาบมิชิแกนกับดินแดนชายฝั่งแปซิฟิกตะวันตกเฉียงเหนือ ซีโอดอร์ รูสเวลท์ประกาศไม่ต้องการทำลายบริษัทใด แต่ต้องการให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างมีระเบียบและยุติธรรมแก่ประชาชนอเมริกัน ในปี 1904 ศาลฎีกาชี้ขาดด้วยเสียง 4 ใน 5 ให้บริษัทนอร์ธเทิน ซีเคียวริตีเลิกกิจการ เพราะพฤติกรรมของบริษัทขัดต่อข้อกำหนดในกฎหมายเซอร์แมนปี 1890 ซีโอดอร์ รูสเวลท์ ต้องการให้ธุรกิจในสหรัฐอเมริกาเป็นการค้าเสรี มีการแข่งขันที่เป็นระเบียบและเป็นธรรมเป็นผลให้ในช่วงแปดปีของการบริหารประเทศรัฐบาลกลางฟ้องเพื่อการล้มธุรกิจขนาดใหญ่ถึง 44 แห่ง อันรวมถึงธุรกิจน้ำมันของจอห์น ดี ร็อกกีเฟลเลอร์ (John D.Rockefeller) และธุรกิจยาสูบของเจมส์ บี.ดยุก (James B.Duke) คนอเมริกันพากันเรียกซีโอดอร์ รูสเวลท์ว่า ผู้ทำลายทรัสต์ (trust buster) แต่รูสเวลท์ให้การอธิบายว่าที่รัฐบาลกลางต้องล้มเลิกธุรกิจขนาดใหญ่เพื่อให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างมีระเบียบและมีความเป็นธรรม

ก่อตั้งกระทรวงแรงงานและพาณิชย์ในปี 1903⁴⁰ เพื่อให้มีหน่วยงานรับผิดชอบด้านการค้าและแรงงาน ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 1903 กระทรวงแรงงานและพาณิชย์ (The Department of Labor and Commerce) ก่อตั้งเป็นกระทรวงที่เก้าในรัฐบาลของประธานาธิบดีรูสเวลท์

แก้ไขปัญหารถไฟ รถไฟเป็นพาหนะที่คนอเมริกันนิยมใช้เพื่อการเดินทางและขนส่งสินค้า แต่การกำหนดค่าขนส่งเกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ใช้บริการโดยเฉพาะเกษตรกร เป็นผลให้ในปี 1887 รัฐบาลกลางในสมัยประธานาธิบดีกริเวอร์ คลิฟแลนด์ แทรกแซงธุรกิจรถไฟด้วย

กฎหมายการค้าระหว่างรัฐปี 1887 (The Interstate Commerce Act of 1887) กำหนดจัดตั้งคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (The Interstate Commerce Commission) ทำหน้าที่จัดระเบียบ ควบคุมดูแลการให้บริการแก่ประชาชน แต่ปรากฏว่าธุรกิจรถไฟบางสายแอบให้ส่วนลดแก่นักธุรกิจผู้ใช้บริการรถไฟบ่อยครั้ง สร้างความไม่เป็นธรรมแก่ธุรกิจรถไฟสายอื่นและประชาชนผู้ใช้บริการ เป็นผลให้ในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 1903 รัฐสภาผ่านกฎหมายเอลกินส์ (The Elkins Act of 1903)⁴¹ กำหนดห้ามธุรกิจรถไฟให้ส่วนลดแก่นักธุรกิจผู้ใช้บริการ การลงโทษโดยคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐจะมีหากพบว่าผิดจริง ด้วยกฎหมายปี 1903 ปรากฏว่ามีธุรกิจรถไฟบางสายยังคงแอบให้ส่วนลดแก่นักธุรกิจผู้ใช้บริการจนส่งผลให้ธุรกิจรถไฟคู่แข่งต้องล้มเลิกกิจการไป เป็นผลให้ในปี 1906 รัฐสภาผ่านกฎหมายเฮปเบิร์น ปี 1906 (The Hepburn Act of 1906)⁴² กำหนดเพิ่มจำนวนคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐจาก 5 คนเป็น 7 คน มีอำนาจควบคุมและจัดระเบียบการดำเนินธุรกิจรถไฟ กำหนดอัตราค่าขนส่งและค่าโดยสาร ควบคุมไม่ให้มีการแอบให้ส่วนลดและควบคุมกระบวนการใช้จ่ายของธุรกิจรถไฟ

อุบัติเหตุลูกจ้างแรงงานในปี 1902⁴³ ซีโอดอร์ รูสเวลต์เป็นประธานาธิบดีที่ให้ความสำคัญกับกรรมกรลูกจ้างแรงงานเช่นเดียวกันให้ความสำคัญกับกรรมกรด้วย การรับฟังปัญหาและเร่งดำเนินการแก้ไข เรื่องมีขึ้นในวันที่ 12 พฤษภาคม 1902 ลูกจ้างแรงงานเหมืองถ่านหินที่เพนซิลวาเนียจำนวน 140,000 คนนัดหยุดงานเพราะไม่อาจทนต่อสภาพต้องทนทำงานในเหมืองถ่านหินยาวนานหลายชั่วโมง ต้องอาศัยอยู่ในนิคมของบริษัท ต้องซื้อของราคาแพงจากร้านในนิคมของบริษัท แต่ได้รับค่าจ้างแรงงานต่ำไม่เพียงพอกับการครองชีพ ลูกจ้างแรงงานเรียกร้องทำงานวันละ 9 ชั่วโมง เพิ่มค่าแรงจากเดิม 20% ปรับปรุงสภาพงาน และให้นายจ้างยอมรับในบทบาทของสหภาพแรงงาน จอร์จ เอฟ. บาเออร์ (George F. Baer) ประธานบริษัทฟิลาเดลเฟีย แอนด์ รีดีนัง เลี้ยวเวย์ (The Philadelphia and Reading Railway Company) เจ้าของเหมืองถ่านหินปฏิเสธคำเรียกร้องของคนงาน เมื่ออย่างเข้าสู่ฤดูหนาวปี 1902 ปริมาณถ่านหินที่มีเหลือน้อยมาก ราคาถ่านหินสูงขึ้นจากตันละ \$5 เป็นตันละ \$30 เกิดปัญหาขาดแคลนถ่านหินมีผลกระทบต่อส่วนรวมคือโรงพยาบาล โรงเรียน และบ้านขาดถ่านหินเพื่อทำความร้อน โรงงานขาดถ่านหินเพื่อเดินเครื่องจักร ซีโอดอร์ รูสเวลต์ปฏิเสธการใช้กองทหารของรัฐบาลปราบปรามเช่นที่เคยทำมาครั้งปี 1894 ในสมัยประธานาธิบดี โกรเวอร์ คลีฟแลนด์ ในทางปฏิบัติรูสเวลต์เปิดการเจรจาระหว่างตัวแทนลูกจ้างแรงงานและตัวแทนเจ้าของเหมืองถ่านหินที่ทำเนียบขาวในวันที่ 16 ตุลาคม 1902 มีการเสนอให้ยุติกรณีพิพาทด้วยคำชี้ขาดของคณะกรรมการแก้ไขปัญหา ตัวแทนลูกจ้างแรงงานยอมรับข้อเสนอ แต่ตัวแทนเจ้าของ

เหมืองปฏิเสชข้อเสนอ รุสเวลท์จะใช้กองทหารรัฐบาลกลางยึดเหมืองและเปิดทำเหมือง ผลปรากฏว่าตัวแทนเจ้าของเหมืองยอมรับการจัดตั้งคณะกรรมการแก้ไขปัญหาและยอมรับผลการชี้ขาด ลูกจ้างแรงงานกลับเข้าทำงานในเหมืองดั้งเดิม ในเดือนมีนาคม 1903 คณะกรรมการแก้ไขปัญหามีมติให้ลูกจ้างแรงงานทำงานวันละ 9 ชั่วโมง เพิ่มค่าจ้างแรงงานจากเดิม 10% มีการปรับสภาพงาน แต่ไม่ยอมรับบทบาทของสหภาพแรงงาน จากเหตุการณ์ในปี 1902 นับเป็นครั้งแรกที่รัฐบาลกลางรับฟังข้อขัดแย้งของลูกจ้างแรงงาน ร่วมปกป้องและแก้ไขปัญหาเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ลูกจ้างแรงงาน และเข้าจัดการหากการนัดหยุดงานนั้นมีผลกระทบต่อส่วนรวม

2. ปฏิรูปสังคม ค.ศ. 1906 ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รุสเวลท์ ได้อ่านนวนิยายเรื่องป่า (The Jungle) ของอัปตัน ซินแคลร์ (Upton Sinclair) กล่าวถึงความไม่ถูกสุขลักษณะของอุตสาหกรรมเนื้อสัตว์ รุสเวลท์ตั้งสืบสวนหาข้อเท็จจริง และได้รับรายงานว่าเป็นจริงตามที่นวนิยายเรื่องป่าเขียนไว้ทุกประการ รุสเวลท์นำรายงานนี้เสนอต่อรัฐสภาและขู่ว่าจะพิมพ์รายงานเผยแพร่แก่ประชาชน ถ้ารัฐสภาไม่ออกกฎหมายเพื่อการแก้ไข ผลปรากฏว่าในวันที่ 30 มิถุนายน 1906 รัฐสภาผ่านกฎหมายสองฉบับ คือ กฎหมายตรวจสอบเนื้อสัตว์ปี 1906 (The Meat Inspection Act of 1906)⁴⁴ กำหนดให้อำนาจรัฐบาลกลางเข้าตรวจสอบการค้าเนื้อสัตว์ในทุกรัฐ และกฎหมายอาหารและยาปี 1906 (The Pure Food and Drug Act of 1906)⁴⁵ กำหนดห้ามผลิตขายหรือขนส่งอาหารและยาที่ปนเปื้อนสารพิษ และให้ผู้ผลิตปิดฉลากบอกส่วนผสมของอาหาร และยาให้ผู้บริโภคได้รับรู้ ให้คณะกรรมการอาหารและยา (The Food and Drug Administration) เป็นผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด

3. อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเริ่มขึ้นในปี 1873 ในสมัยประธานาธิบดียูเลียส เอส. แกรนด์ โดยสมาคมอเมริกาเพื่อความก้าวหน้าแห่งวิทยาศาสตร์ (The American Association for the Advancement of Science)⁴⁶ ได้กระตุ้นให้รัฐสภาผ่านกฎหมายเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ในทางปฏิบัติเกิดขึ้นในปี 1887 ในสมัยประธานาธิบดีโกรเวอร์ คลีฟแลนด์ เมื่อรัฐสภาจัดตั้งกรมป่าไม้ (The Forest Bureau) ในกระทรวงเกษตร และในปี 1891 ในสมัยประธานาธิบดีเบนจามิน ฮาร์ริสัน รัฐสภาผ่านกฎหมายให้อำนาจประธานาธิบดีเพิกถอนการอนุญาตนำเขตป่าไม้ขาย ผลคือรัฐบาลสามารถรักษาเขตป่าไม้ได้ 17 ล้านเอเคอร์ (1 เอเคอร์ เท่ากับ 2.5 ไร่)⁴⁷ ในสมัยธีโอดอร์ รุสเวลท์ ได้ชักชวนให้คนอเมริกันเห็นความจำเป็นในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และผลักดันให้รัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐยอมรับนโยบายอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ในทางปฏิบัติเริ่มในปี 1903 ใช้อำนาจประธานาธิบดียับยั้งการสร้างเขื่อนที่มัสเชิลโชลส์ (Muscle Shoals) ในอะลาบามา ระวังการขายเขตป่าไม้ได้ 150 ล้านเอเคอร์⁴⁸ ในวัน

ที่ 17 มิถุนายน 1902 รัฐสภาผ่านกฎหมายการปรับปรุงนิวแลนด์ ปี 1902 (The Newlands Reclamation Act of 1902)⁴⁹ กำหนดจัดสรรเงินที่ได้จากการขายที่ดินใน 16 รัฐทางตะวันตกนำมาใช้เพื่อการชลประทานอันจะช่วยปรับปรุงดินที่แห้งแล้งให้สามารถทำการเกษตรกรรมได้ เงินที่ได้จากเกษตรกรที่ใช้น้ำจากโครงการชลประทานจะนำรวมเป็นกองทุนเพื่อการชลประทานต่อไป ช่วง 1902-1906 มีโครงการชลประทานเกิดขึ้น 28 แห่ง ที่สำคัญคือเขื่อนโซโซน (Shoshone Dam) ที่ไวโอมิงและเขื่อนรูสเวลท์ (Roosevelt Dam) ที่ริโซนา โดยเฉพาะเขื่อนรูสเวลท์ช่วยเปลี่ยนสภาพดินจากแห้งแล้งเป็นชุ่มชื้นได้ถึง 2 แสนเอเคอร์⁵⁰ ในปี 1907 ประธานาธิบดีรูสเวลท์แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดเส้นทางน้ำสู่ดินแดนตอนใน (The Inland Waterways Commission)⁵¹ คณะกรรมการได้รายงานต่อประธานาธิบดีรูสเวลท์ว่า เห็นควรอนุรักษ์ดินและน้ำควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ และควรจัดการประชุมเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติระดับประเทศเป็นผลให้ในวันที่ 13 พฤษภาคม 1908 ประธานาธิบดีรูสเวลท์จัดการประชุมเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่ทำเนียบขาว (The White House Conservation Conference 1908)⁵² ผู้เข้าร่วมประชุมคือคณะผู้ว่าการมลรัฐจาก 46 รัฐ สมาชิกวุฒิสภา คณะผู้พิพากษาศาลฎีกา คณะรัฐมนตรี ตัวแทนจากสมาคมวิทยาศาสตร์ และตัวแทนกลุ่มผู้นำประชาชน ผลของการประชุมเห็นชอบแต่งตั้งคณะกรรมการ อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (The National Conservation Commission) จำนวน 50 คน ทำหน้าที่กำหนดรายชื่อทรัพยากรธรรมชาติที่ควรแก่การสงวนเสนอต่อประธานาธิบดี ในทางปฏิบัติได้นำรายชื่อเสนอประธานาธิบดีในเดือนธันวาคม 1908 นอกจากนี้ที่ประชุมยังเห็นชอบในการจัดตั้งหน่วยงานอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในทุกมลรัฐ และจัดการประชุมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือ ในเดือนกุมภาพันธ์ 1909 การประชุมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือ (The North American Conservation Conference)⁵³ มีขึ้นที่ทำเนียบขาว ผู้เข้าร่วมประชุมคือ ตัวแทนจากแคนาดา เม็กซิโก นิวฟาวแลนด์ และสหรัฐอเมริกา ร่วมกันแลกเปลี่ยนปัญหาการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในประเทศของตน ประกาศรายชื่อทรัพยากรธรรมชาติในภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือที่ควรแก่การสงวนและเห็นควรจัดการประชุมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติระดับโลก โดยกำหนดจัดขึ้นที่กรุงเฮกประเทศเนเธอร์แลนด์ แต่เป็นที่น่าเสียดายเพราะในวันที่ 4 มีนาคม 1909 ประธานาธิบดีวิลเลียม เอช.แทฟท์ ไม่ให้ความสนใจในเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ กล่าวได้ว่าประธานาธิบดีวิลเลียม เอช.แทฟท์ เป็นผู้วางรากฐานเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแก่สหรัฐอเมริกาโดยแท้จริง

ผลงานด้านการต่างประเทศของรีโอดอร์ รูสเวลต์

ประธานาธิบดีรีโอดอร์ รูสเวลต์มั่นใจว่า การดำเนินนโยบายต่างประเทศจะเป็นผลสำเร็จได้ต้องได้รับการสนับสนุนจากกองกำลังทหารที่แข็งแกร่งมีประสิทธิภาพ “Speak Softly and carry a big stick” การดำเนินนโยบายต่างประเทศของรีโอดอร์ รูสเวลต์ โดดเด่นและเฉียบขาดทั้งกับกลุ่มประเทศละตินอเมริกาและกลุ่มประเทศทางยุโรป

1. เสริมสร้างแสนยานุภาพกองทัพเรือ บทเรียนจากสงครามสเปน-อเมริกาปี 1898 ประธานาธิบดีรีโอดอร์ รูสเวลต์ เห็นความจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมด้านปฏิบัติการรบเพื่อการเป็นชาติมหาอำนาจในอนาคต ประธานาธิบดีรูสเวลต์ ร่วมกับรัฐมนตรีกระทรวงสงครามคือ อีไลฮู รูธ (Elihu Root) ก่อตั้งวิทยาลัยกองกำลังสงคราม (The Army War College)⁵⁴ จัดการสอนและฝึกปฏิบัติการรบในวันที่ 27 พฤศจิกายน 1901 นอกจากนี้ช่วงปี 1902-1905 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ได้เชิญชวนให้รัฐสภาอนุมัติเงินเพื่อการสร้างเรือรบ 10 ลำ และเรือลาดตระเวนตึคอาวูธ 4 ลำ เตรียมออกปฏิบัติการในน่านน้ำแปซิฟิกและแอตแลนติก ประธานาธิบดีรูสเวลต์มีความเชื่อว่าการมีกองเรือรบขนาดใหญ่ จะทำให้สหรัฐอเมริกาเป็นที่เกรงขามของมวลประเทศทั้งหลาย

2. การดำเนินนโยบายต่างประเทศกับกลุ่มประเทศละตินอเมริกา 1902-1909 สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องแทรกแซงละตินอเมริกาเพราะเป็นหน้าที่ของรัฐบาลอเมริกาที่จะต้องให้การปกป้องชีวิตและทรัพย์สินของอเมริกันที่เข้าทำธุรกิจในละตินอเมริกา และสหรัฐอเมริกาต้องป้องกันไม่ให้ชาติตะวันตกเข้าแทรกแซงการเมืองการปกครองในละตินอเมริกา โดยยึดมั่นในหลักการมอนโร (The Monroe Doctrine of 1823) ที่กำหนดห้ามชาติตะวันตกเข้าแสวงหาอาณานิคมในทวีปอเมริกา และห้ามชาติตะวันตกแทรกแซงการเมืองในละตินอเมริกา

สหรัฐอเมริกายุติกรณีเวเนซุเอลาในปี 1902 (The Venezuela Affair 1902)⁵⁵ เวเนซุเอลาเป็นประเทศที่อยู่ทางตอนเหนือของทวีปอเมริกาใต้ ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เพื่อการพัฒนาประเทศจากเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรม เวเนซุเอลาได้กู้เงินจากอังกฤษ เยอรมนี และอิตาลี เมื่อเวลาผ่านไปปรากฏว่าไม่อาจจ่ายเงินคืนแก่ประเทศเจ้าหนี้ได้ตามสัญญา เป็นผลให้ในปี 1902 ประเทศเจ้าหนี้ตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับเวเนซุเอลา ใช้กองเรือรบปิดล้อมชายฝั่ง ยึดเรือสินค้า และเรือรบขนาดเล็กของเวเนซุเอลา ด้วยการกระทำดังกล่าวประธานาธิบดีรูสเวลต์เกรงประเทศเจ้าหนี้จะยึดเวเนซุเอลาเป็นอาณานิคมในอนาคต จึงเตือนประเทศเจ้าหนี้ว่าพฤติกรรมดังกล่าวนี้ละเมิดหลักการมอนโรปี 1823 และสหรัฐอเมริกาอาจต้องใช้กองกำลังทหารตอบโต้ประเทศเจ้าหนี้หาก

ประเทศเจ้าหนี้นุยกียัดเวเนซุเอลา การแก้ไขที่ตีที่สุดควรเสนอกรณีพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการเพื่อการชี้ขาด ประเทศเจ้าหนี้เห็นด้วยกับคำแนะนำของประธานาธิบดีรูสเวลท์และปฏิบัติตาม

สหรัฐอเมริกาสวมบทบาทตำรวจใหญ่หรือผู้รักษาความสงบในปี 1904 (The Big Policeman) สิ้นสงครามสเปน-อเมริกา ปี 1898 คนอเมริกันเพิ่มจำนวนเข้าลงทุนทำธุรกิจในละตินอเมริกา เป็นผลให้กลุ่มผู้นำละตินอเมริกาเกรงการเพิ่มขึ้นของเงินลงทุนและอิทธิพลของสหรัฐอเมริกาในละตินอเมริกา ในปี 1902 หลุยส์ เอ็ม. ดรากอ (Louis M. Drago) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศยื่นคืนินาประกาศหลักการดรากอ (The Drago Doctrine 1902)⁵⁶ สำระสำคัญคืออเยินตินาจะไม่ยอมให้สิทธิแก่ชาติใดทั้งในยุโรปและอเมริกาใช้กองกำลังทหารเก็บหนี้สินจากชาติละตินอเมริกา ด้วยหลักการดรากอประเทศเจ้าหนี้จะต้องไม่ยอมรับ และเพื่อความสงบสุขในละตินอเมริกา ประธานาธิบดีรูสเวลท์ ในวันที่ 6 ธันวาคม 1904 ประกาศว่าถ้าเป็นความจำเป็นที่ชาติใดต้องเข้าแทรกแซงในละตินอเมริกา ควรเป็นสหรัฐอเมริกาที่แทรกแซงไม่ใช่ชาติทางยุโรป อันหมายความว่าห้ามชาติตะวันตกแทรกแซงในละตินอเมริกา สหรัฐอเมริกาเท่านั้นที่แทรกแซงในละตินอเมริกาได้ ด้วยคำกล่าวนี้รู้จักในนามบทเทียบรูสเวลท์ ปี 1904 (The Roosevelt Corollary 1904)⁵⁷ มีผลให้สหรัฐอเมริกาต้องสวมบทบาทเป็นตำรวจใหญ่ (Big Policeman) ดูแลรักษาความสงบในละตินอเมริกา

สหรัฐอเมริกาปกป้องสาธารณรัฐโดมินิกันในปี 1905⁵⁸ สาธารณรัฐโดมินิกันเป็นเกาะในทะเลแคริบเบียน อยู่ทางตะวันตกของเปอร์โตริโก ในปี 1904 สาธารณรัฐโดมินิกันไม่อาจจ่ายหนี้สินให้กับกลุ่มประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรปได้ ประเทศเจ้าหนี้จะใช้กองกำลังทหารเรียกเก็บหนี้สิน ประธานาธิบดีรูสเวลท์เกรงประเทศเจ้าหนี้จะแทรกแซงสาธารณรัฐโดมินิกัน เป็นผลให้ในปี 1905 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ทำข้อตกลงรับรองความคงอยู่ของดินแดนสาธารณรัฐโดมินิกัน โดยสหรัฐอเมริกาจะส่งกองกำลังอเมริกันถ้าจำเป็นเพื่อขัดขวางกองกำลังชาติตะวันตกที่จะเข้ายึดสาธารณรัฐโดมินิกันเพื่อเก็บหนี้สิน โดยรัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกันต้องยินยอมให้เจ้าหน้าที่อเมริกันเข้าเก็บภาษีศุลกากรแบ่งส่วน 45% ของเงินภาษีศุลกากรที่เก็บได้คืนแก่รัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกัน และส่วนที่เหลือจัดแบ่งแก่ประเทศเจ้าหนี้และสหรัฐอเมริกา สหรัฐอเมริกาในฐานะผู้ปกป้องทำให้สาธารณรัฐโดมินิกันพ้นจากการแทรกแซงของประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรป และฐานะการเงินดีขึ้นเป็นลำดับ

สหรัฐอเมริกาขุดคลองปานามา (The Panama Canal) ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์มีความเชื่อว่าการมีกองทัพเรือขนาดใหญ่จะทำให้สหรัฐอเมริกาเป็นที่เกรงขามของมวลประเทศทั้งหลาย กองทัพเรือมีไว้ปกป้องสหรัฐอเมริกาและอาณานิคม การแล่นเรือจากมหาสมุทรแปซิฟิกมายังมหาสมุทรแอตแลนติกต้องเป็นไปอย่างรวดเร็ว การขุดเส้นทางน้ำลัดในดินแดนทวีปอเมริกา

กลางเพื่อเชื่อมเส้นทางเดินเรือในมหาสมุทรทั้งสองเข้าด้วยกันจำเป็นต้องทำ ด้วยความคิดดังกล่าว นำไปสู่การขุดคลองปานามา ความคิดเพื่อการขุดเส้นทางน้ำลัดเริ่มมีขึ้นครั้งแรกภายหลังสิ้นสงครามเม็กซิกันปี 1848 สหรัฐอเมริกาได้ดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้จากเม็กซิโก อันได้แก่บริเวณที่เป็นแคลิฟอร์เนีย ยูทาห์ เนวาด้า นิวเม็กซิโก อริโซนา และเท็กซัสในปัจจุบัน และจากการค้นพบทองคำที่แคลิฟอร์เนียในปี 1849 เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาเห็นควรขุดเส้นทางน้ำลัดเพื่อการคมนาคม เศรษฐกิจการค้า และยุทธศาสตร์ อังกฤษรู้ว่าการจะขุดเส้นทางน้ำลัดของสหรัฐอเมริกาได้ขอทำสนธิสัญญาเคลตัน-บูลเวอร์ปี 1850 (The Clayton-Bulwer Treaty of 1850)⁵⁹ มีการลงนามร่วมกันในวันที่ 19 เมษายน 1850 กำหนดทั้งสองชาติจะร่วมกันขุดและร่วมกันถือครองเส้นทางน้ำลัด แต่เพราะขณะนั้นสหรัฐอเมริกขาดแคลนเงินและมีปัญหาแบ่งแยกภายในประเทศทำให้การขุดเส้นทางน้ำลัดไม่ได้ดำเนินการ ความคิดเพื่อการขุดเส้นทางน้ำลัดมีขึ้นอีกครั้งภายหลังสิ้นสงครามสเปน-อเมริกา ปี 1898 เพราะสหรัฐอเมริกามีอาณานิคมทั้งในแปซิฟิกและทะเลแคริบเบียนที่ต้องดูแลและในระหว่างสงครามปี 1898 เรือรบโอเรกอนใช้เวลาเดินทางถึง 71 วันจากซานฟรานซิสโกอ้อมแหลมฮอร์น (Cape Horn) มายังคิวบา⁶⁰ ด้วยเหตุผลเพื่อการคมนาคม การค้า และยุทธศาสตร์ สหรัฐอเมริกาเห็นควรขุดเส้นทางน้ำลัดอีกครั้ง ก่อนการขุดเส้นทางน้ำลัดสหรัฐอเมริกาดำเนินการ 3 ประการ ปัญหาประการแรกคือสหรัฐอเมริกาดำเนินการเจรจากับอังกฤษด้วยเรื่องสนธิสัญญาเคลตัน-บูลเวอร์ปี 1850 ในที่สุดตกลงกันได้ในวันที่ 18 พฤศจิกายน 1901 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษร่วมลงนามในสนธิสัญญาเฮย์-พันซ์ฟอทปี 1901 (The Hay-Pauncefote Treaty of 1901)⁶¹ กำหนดอังกฤษขอลอนสิทธิร่วมขุดเส้นทางน้ำลัด ให้สหรัฐอเมริกาดำเนินการขุดและควบคุมเส้นทางน้ำลัด โดยมีเงื่อนไขว่าเส้นทางน้ำลัดนี้ทุกชาติร่วมใช้เท่าเทียมกัน การสำรวจเพื่อการขุดเส้นทางน้ำลัดมีขึ้น คณะสำรวจอเมริกันเห็นควรขุดเส้นทางน้ำลัดในทวีปอเมริกากลางที่ปานามา ดินแดนภายใต้การปกครองของโคลัมเบีย (Colombia) จากการต้องขุดที่ปานามาสหรัฐอเมริกาดำเนินการเจรจากับฝรั่งเศส และโคลัมเบีย สาเหตุที่สหรัฐอเมริกาดำเนินการเจรจากับฝรั่งเศสเพราะในปี 1878 บริษัทคลองปานามาแห่งฝรั่งเศส (The Panama Canal Company of France) ได้รับสิทธิจากรัฐบาลโคลัมเบียให้ขุดคลองปานามา แต่การขุดล้มเหลวเพราะคนงานจำนวนมากเสียชีวิตด้วยโรคมาลเรีย เครื่องจักรเสีย ขาดเงินในการดำเนินการ งานไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ เป็นผลทำให้ฝรั่งเศสล้มเลิกการขุดแต่สิทธิของฝรั่งเศสยังคงอยู่ กล่าวได้ว่าฝรั่งเศสเสียเงินไปเป็นจำนวนมากเพื่อการขุดคลองปานามาในครั้งนี้ ด้วยสาเหตุดังกล่าว นำไปสู่ปัญหาประการที่สองคือ สหรัฐอเมริกาดำเนินการเจรจากับบริษัทคลองปานามาแห่งฝรั่งเศสเพื่อการมอบสิทธิขุดคลองปานามาให้แก่สหรัฐอเมริกา จากการเจรจาเป็นผลให้ในวันที่ 28 มิถุนายน 1902 รัฐ

สภาผ่านกฎหมายสะพานเนอร์ปี 1902 (The Spooner Act or the Isthmian Canal Act of 1902)⁶² กำหนดให้สหรัฐอเมริกาจ่ายเงินสด \$40 ล้านแก่บริษัทคลองปานามาแห่งฝรั่งเศสเป็นค่ามอบสิทธิการขุดคลองปานามาแก่สหรัฐอเมริกา ปัญหาประการที่สามคือสหรัฐอเมริกาต้องเจรจากับรัฐบาลโคลัมเบียเจ้าของดินแดนปานามา ต้นปี 1903 จากการเจรจกันระหว่างรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาคือจอห์น เฮย์ กับรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของโคลัมเบีย คือโทมัส เฮอร์แรน (Thomas Herran) นำไปสู่การลงนามและรัฐสภาในการยอมรับในสนธิสัญญาเฮย์-เฮอร์แรนปี 1903 ในวันที่ 17 มีนาคม 1903 (The Hay-Herran Treaty of 1903)⁶³ กำหนดให้สหรัฐอเมริกาจะขุดคลองกว้างไม่เกิน 6 ไมล์ สัญญาเช่าพื้นที่คลองปานามา 99 ปี สหรัฐอเมริกาจ่ายค่าอนุวัติขุดคลองปานามาแก่โคลัมเบีย \$10 ล้าน และจ่ายเป็นรายปีแก่โคลัมเบียปีละ \$2.5 แสน แต่ในวันที่ 12 สิงหาคม 1903 วุฒิสภาโคลัมเบียมีมติไม่ยอมรับในสนธิสัญญาเฮย์-เฮอร์แรนปี 1903 ด้วยเหตุผลว่าสนธิสัญญาดังกล่าวจะละเมิดอธิปไตยของโคลัมเบียและโคลัมเบียต้องการได้รับเงินค่าตอบแทนมากกว่าที่สหรัฐอเมริกาเสนอให้⁶⁴ สร้างความไม่พอใจแก่สหรัฐอเมริกา ชาวปานามาเช่นกันที่ไม่พอใจโคลัมเบียเพราะชาวปานามาหวังว่าคลองปานามาจะทำให้ปานามาอยู่ในเส้นทางการค้าโลกและชาวปานามาเองก็ไม่อยากอยู่ภายใต้การปกครองของโคลัมเบีย ชาวปานามาได้รวมตัวกันเพื่อก่อการปฏิวัติต่อโคลัมเบีย ขณะเดียวกันได้ส่งตัวแทนเข้าเจรจาลับกับรัฐบาลอเมริกาเพื่อขอการสนับสนุน รัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่อาจให้การสนับสนุนอย่างเปิดเผยได้ แต่ให้ความมั่นใจแก่ตัวแทนปานามาว่าสหรัฐอเมริกจะไม่เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยรัฐบาลโคลัมเบียปราบปรามชาวปานามาเมื่อเกิดการปฏิวัติขึ้น⁶⁵ แต่จากการที่สหรัฐอเมริกาได้รับการรายงานว่าชาวปานามาจะก่อการปฏิวัติในวันที่ 4 พฤศจิกายน 1903 เป็นผลให้ในวันที่ 2 พฤศจิกายน 1903 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ส่งเรือรบแนชวิลล์ (Nashville) เข้าเทียบท่าเมืองโคลอน (Colon) ย่างเพื่อให้การปกป้องชีวิตและทรัพย์สินคนอเมริกันในคิวบา โดยแท้จริงแล้วเพื่อเป็นกองกำลังให้แก่กองกำลังปฏิวัติปานามา⁶⁶ การปะทะระหว่างกองกำลังปฏิวัติปานามากับกองกำลังโคลัมเบียที่ปานามาเกิดขึ้นในวันที่ 3 พฤศจิกายน 1903 กองกำลังปฏิวัติปานามาชนะและประกาศตนเป็นอิสระพ้นจากการปกครองของโคลัมเบีย ก่อตั้งเป็นประเทศสาธารณรัฐแห่งปานามา (The Republic of Panama) ในวันที่ 6 พฤศจิกายน 1903 สหรัฐอเมริกาให้การรับรองในเอกราชของประเทศสาธารณรัฐแห่งปานามา การเจรจาเพื่อขุดคลองปานามาระหว่างรัฐบาลปานามาและสหรัฐอเมริกามีขึ้น ผลของการเจรจาในวันที่ 18 พฤศจิกายน 1903 เกิดสนธิสัญญาเฮย์-บอนัว-วาริลลา ปี 1903 (The Hay-Bunau-Varilla Treaty of 1903)⁶⁷ กำหนดอนุญาตให้สหรัฐอเมริกาขุดคลองปานามากว้างไม่เกิน 10 ไมล์ สัญญาเช่าพื้นที่คลองปานามา

99 ปี สหรัฐอเมริกาจ่ายค่าอนุมติขุดคลองปานามาแก่ปานามา \$10 ล้าน จ่ายเป็นรายปีแก่ปานามาปีละ \$2.5 แสน และคลองปานามาเป็นกลางทุกชาติร่วมใช้เท่าเทียมกัน การขุดคลองเริ่มในปี 1906 ภายใต้การควบคุมของวิศวกรทหารช่างอเมริกา (The United States Army Corps of Engineers) คนงานขุดส่วนใหญ่มาจากจาไมก้า (เกาะทางตอนใต้ของคิวบา) ปัญหาสำคัญระหว่างการขุดคือต้องเผชิญกับโรคไข้มาลาเรีย การขุดเสร็จสิ้นเรือแล่นผ่านได้ในวันที่ 15 สิงหาคม 1914 (ในสมัยประธานาธิบดีวู้ดโร วิลสัน) คลองยาว 81.63 กิโลเมตรจากอ่าวลิมอน (Limon Bay) ในทะเลแคริบเบียนถึงอ่าวปานามา (Bay of Panama) ในมหาสมุทรแปซิฟิก ค่าใช้จ่ายในการขุดคลองปานามา \$380 ล้าน⁶⁸ คลองปานามาช่วยย่นระยะทางจากมหาสมุทรแอตแลนติกมายังมหาสมุทรแปซิฟิกได้เป็นอย่างมากกล่าวคือ ก่อนการขุดคลองปานามา ระยะทางแล่นเรือจากนครนิวยอร์ก (New York City) อ้อมทวีปอเมริกาใต้มายังเมืองซานฟรานซิสโก (San Francisco) รวมระยะทาง 20,900 กิโลเมตร แต่จากการขุดคลองปานามา ระยะทางแล่นเรือจากนครนิวยอร์ก ผ่านคลองปานามาไปยังซานฟรานซิสโกรวมระยะทางเพียง 8,370 กิโลเมตรเท่านั้น เอื้อประโยชน์อย่างมากทางการคมนาคมและการค้า

จากผลสำเร็จของการปฏิวัติในเดือนพฤศจิกายน 1903 โคลัมเบียโกรธแค้นสหรัฐอเมริกา มากที่สนับสนุนปานามาก่อการปฏิวัติ และกลุ่มประเทศละตินอเมริกาเกิดความกลัวและไม่วางใจในสหรัฐอเมริกา เพื่อชดเชยต่อการที่โคลัมเบียต้องสูญเสียปานามา ในปี 1914 ประธานาธิบดีวู้ดโร วิลสันเห็นชอบจ่ายเงิน \$25 ล้านแก่โคลัมเบีย แต่วุฒิสภายับยั้งความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกาและโคลัมเบีย ในปี 1921 วุฒิสภาให้การยินยอมเป็นผลให้โคลัมเบียได้รับเงินชดเชยการเสียปานามาเป็นจำนวนเงิน \$25 ล้าน⁶⁹

8. สหรัฐอเมริกาและอังกฤษร่วมแก้ไขปัญหาพรมแดนอะลาสก้าปี 1903 (The Alaskan Boundary Dispute 1903) อะลาสก้าเป็นดินแดนของสหรัฐอเมริกา ดินแดนทางตะวันออกของอะลาสก้าคือดินแดนยูคอน (Yukon Territory) ของอังกฤษ ดินแดนยูคอนอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของแคนาดา ก่อนปี 1896 ไม่มีการกำหนดเส้นแบ่งเขตแน่นอนระหว่างอะลาสก้ากับดินแดนยูคอน ในวันที่ 6 สิงหาคม 1896 มีการขุดค้นพบทองคำที่โบนานซา ครีก (Bonanza Creek) บนลุ่มแม่น้ำโคลนไดค (Klondike River) ในดินแดนยูคอน ผู้คนพากันหลั่งไหลเข้าขุดทองบนลุ่มแม่น้ำโคลนไดคเรื่อยเข้าในอะลาสก้า รัฐบาลอังกฤษได้ดำเนินการกำหนดเส้นแบ่งเขตดินแดนยูคอนครอบคลุมสายแร่ทองคำรูก้าเข้ามาในอะลาสก้าทำให้สหรัฐอเมริกาไม่พอใจนำไปสู่ความตึงเครียดในปัญหาพรมแดนระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกา การแสวงหาแนวทางเพื่อยุติปัญหาเริ่มขึ้นในวันที่ 24

มกราคม 1903 เมื่ออังกฤษและสหรัฐอเมริกาเห็นชอบในการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมเพื่อยุติปัญหา ในระหว่างที่คณะกรรมการร่วมประชุมเพื่อหาข้อยุติ ประธานาธิบดีรูสเวลต์แสดงท่าทีเป็นนัยว่า อาจต้องใช้กองกำลังทหารอเมริกาเข้าปฏิบัติการบนดินแดนลุ่มแม่น้ำโคลนโคคส์ถ้าการชี้ขาดของ คณะกรรมการร่วมไม่เป็นที่พอใจแก่รัฐบาลสหรัฐอเมริกา⁷⁰ ในเดือนตุลาคม 1903 คณะกรรมการร่วมมี มติกำหนดเส้นแบ่งเขตแดนที่เส้นแวง (longitude) 141 องศาเรื่อยลงมาถึงเส้นรุ้ง (latitude) 52 องศา อันมีผลให้สหรัฐอเมริกาได้ถือครองดินแดนชายฝั่งและเกาะทางตะวันตกเฉียงเหนือของแคนาดา สร้าง ความพอใจแก่สหรัฐอเมริกา แต่สร้างความไม่พอใจแก่อังกฤษ

4. หมู่เกาะฟิลิปปินส์ภายใต้กฎหมายปกครองปี 1902 ในปี 1898 สหรัฐอเมริกาได้หมู่ เกาะฟิลิปปินส์เป็นอาณานิคม จากการต่อต้านของชาวฟิลิปปินส์ สหรัฐอเมริกาต้องส่งกองกำลัง ทหารเข้าปราบปรามนานถึงสามปี (1898-1901) หลังจากปราบปรามเป็นที่เรียบร้อยในวันที่ 1 กรกฎาคม 1902 รัฐสภาผ่านกฎหมายปกครองฟิลิปปินส์ปี 1902 (The Philippine Government Act of 1902)⁷¹ กำหนดเริ่มรูปแบบการปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์ โดยประธานาธิบดีรูสเวลต์แต่งตั้ง ข้าหลวงคือวิลเลียม เอช.แทฟท์ (William H. Taft) นำการปกครองร่วมกับสภาฟิลิปปินส์ สมาชิกสภา ล่างได้มาจากการเลือกตั้ง สมาชิกสภาสูงได้มาจากการแต่งตั้ง กฎหมายที่ผ่านสภาฟิลิปปินส์จะมีผล บังคับใช้ได้ต้องได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภาอเมริกา การใช้อำนาจนิติบัญญัติของสภาฟิลิปปินส์ ได้รับการคัดค้านจากสมาชิกรัฐสภาอเมริกา ในปี 1907 สมาชิกรัฐสภาอเมริกาให้การยินยอมนำสู่ การปฏิบัติการครั้งแรกของสภาฟิลิปปินส์

5. สหรัฐอเมริกาดำเนินนโยบายต่างประเทศกับรัสเซียและญี่ปุ่นในปี 1906 ประธานาธิบดี รูสเวลต์เชื่อว่านโยบายเปิดประตูปี 1900 จะคงการค้าของสหรัฐอเมริกาในเอเชียตะวันออกและปกป้อง จีนจากการอาจต้องเสียดินแดนเพิ่มแก่ชาติตะวันตกและญี่ปุ่น

สงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น ปี 1904-1905 (The Russo-Japanese War)⁷² สงครามรัสเซีย- ญี่ปุ่นปี 1904-1905 เกิดขึ้นเพราะญี่ปุ่นไม่พอใจรัสเซีย สืบเนื่องมาจากรัสเซียนำอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมนีสกัดกั้นญี่ปุ่นไม่ให้เข้ายึดครองเกาหลี เกาะฟอร์โมซา และคาบสมุทรเลียวตุงภายหลัง ญี่ปุ่นมีชัยชนะจีนในสงครามจีน-ญี่ปุ่นปี 1894-1895 ในปลายปี 1903 รัสเซียแสดงท่าทีเด่นชัด ต้องการเข้าครองครองดินแดนแมนจูเรียของจีน เป็นผลให้ในเดือนกุมภาพันธ์ 1904 สงครามรัสเซีย- ญี่ปุ่นเริ่มขึ้น โดยกองเรือรบญี่ปุ่นบุกโจมตีรัสเซียที่เมืองท่าพอร์ตอาเธอร์เขตยึดครองของรัสเซีย ผล ของการรบญี่ปุ่นเป็นฝ่ายชนะ ญี่ปุ่นเสนอให้สหรัฐอเมริกาเป็นผู้ไกล่เกลี่ย สหรัฐอเมริการับดำเนินการ เพราะเพื่อผลประโยชน์ทางการค้าของสหรัฐอเมริกาในเอเชียตะวันออกและการคงอยู่ของ

นโยบายเปิดประตูปี 1900 ในการดำเนินการเริ่มด้วยในวันที่ 8 มิถุนายน 1905 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ ส่งหนังสือเชิญตัวแทนทั้งสองชาติร่วมทำข้อตกลงที่เมืองพอร์ตสมัธ (Portsmouth) รัฐนิวแฮมป์เชียร์ (New Hampshire) โดยการประชุมสันติภาพกำหนดในวันที่ 9 สิงหาคม 1905 แต่ในวันที่ 29 กรกฎาคม 1905 ก่อนการประชุมสันติภาพจะมีขึ้น สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นได้ทำข้อตกลงทัพท์-แคทซุราปี 1905 (The Taft-Katsura Agreement of 1905)⁷³ กำหนดสหรัฐอเมริกายินยอมให้ญี่ปุ่นยึดครองเกาหลี ทั้งนี้ญี่ปุ่นต้องไม่แทรกแซงหรืออ้างสิทธิใด ๆ ในหมู่เกาะฟิลิปปินส์ของสหรัฐอเมริกา การประชุมสันติภาพมีขึ้นระหว่างวันที่ 9 สิงหาคม - 5 กันยายน 1905 รัสเซียและญี่ปุ่นร่วมลงนามในสนธิสัญญาพอร์ตสมัธ ปี 1905 (The Treaty of Portsmouth of 1905)⁷⁴ กำหนดในฐานะที่ญี่ปุ่นชนะสงครามได้ยึดครองเกาหลีและแมนจูเรียทางตอนใต้ (South Manchuria) รัสเซียไม่ต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามแก่ญี่ปุ่นแต่รัสเซียต้องยกดินแดนตอนใต้ของเกาะซาคาลิน (Sakhalin Island) ของรัสเซียให้ญี่ปุ่น ด้วยสนธิสัญญาพอร์ตสมัธปี 1905 ญี่ปุ่นพอใจที่ได้เข้าครอบครองดินแดนเกาหลี แมนจูเรีย และดินแดนตอนใต้ของเกาะซาคาลิน แต่ไม่พอใจที่ไม่ได้รับค่าปฏิกรรมสงครามจากรัสเซีย ขณะเดียวกันเร่งเสริมสร้างแสนยานุภาพกองทัพเรือญี่ปุ่นเพื่อปกป้องอาณานิคม และกีดกันการค้าของสหรัฐอเมริกาออกจากเขตยึดครองของญี่ปุ่น

จากการที่ประธานาธิบดีรูสเวลท์ทำตนเป็นผู้ไกล่เกลี่ยยุติกรณีพิพาทระหว่างรัสเซียกับญี่ปุ่นเป็นผลให้ในปี 1906 ประธานาธิบดีรูสเวลท์เป็นคนอเมริกันคนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบลไพรชสาขาสันติภาพ⁷⁵

6. ยุติกรณีพิพาทระหว่างสหรัฐอเมริกากับญี่ปุ่นในสหรัฐอเมริกาปี 1907 จากการที่ญี่ปุ่นนับจากปี 1905 เสริมสร้างแสนยานุภาพกองทัพเรือเพื่อปกป้องอาณานิคม กีดกันการค้าของสหรัฐอเมริกาในเขตยึดครองของญี่ปุ่นและแสดงความไม่พอใจที่ไม่ได้รับค่าปฏิกรรมสงครามจากรัสเซีย สร้างความไม่พอใจแก่คนอเมริกัน สภาการศึกษาซานฟรานซิสโก (The San Francisco School Board)⁷⁶ นำการต่อต้านญี่ปุ่นในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1907 โดยแยกเด็กเชื้อสายเอเชียตะวันออกจากการเรียนร่วมชั้นกับเด็กอื่น ชาวญี่ปุ่นในสหรัฐอเมริกาต่อต้านการกระทำของสภาการศึกษาซานฟรานซิสโก ประธานาธิบดีรูสเวลท์เรียกร้องให้สภาการศึกษาซานฟรานซิสโกเลิกการแบ่งแยกการศึกษาเพราะอาจนำไปสู่ปัญหาการขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นได้ สภาการศึกษาซานฟรานซิสโกให้สัญญาจะปฏิบัติตามคำขอร้องของประธานาธิบดีรูสเวลท์โดยมีเงื่อนไขว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาคงต้องออกกฎหมายกีดกันแรงงานญี่ปุ่นในสหรัฐอเมริกา เป็นผลให้ในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1907 สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นร่วมทำข้อตกลงของสุภาพบุรุษปี 1907 (The Gentleman's Agreement of

1907)⁷⁷ กำหนดสหรัฐอเมริกาคิดกันแรงงานคนญี่ปุ่นที่จะเข้ามาทำงานในสหรัฐอเมริกา สภาการศึกษาซานฟรานซิสโกพอใจและยกเลิกการแบ่งแยกการศึกษาในวันที่ 13 มีนาคม 1097

7. สหรัฐอเมริกาแสดงแสนยานุภาพกองทัพเรือในมหาสมุทรแปซิฟิกปี 1907 ในวันที่ 16 ธันวาคม 1907 ประธานาธิบดีรูสเวลท์ส่งปล่อยกองทัพเรือขาวจำนวน 16 ลำ (The Great White Fleet)⁷⁸ แล่นใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่นเพื่อให้ญี่ปุ่นได้เห็นถึงความพร้อมของแสนยานุภาพกองทัพเรือสหรัฐอเมริกาอันอาจจะถูกใช้เพื่อปราบปรามญี่ปุ่นหากปฏิบัติกร้าวร้าวใด ๆ ในดินแดนจีน และแปซิฟิก การแสดงแสนยานุภาพกองทัพเรือรบขาวในครั้งนี้ถือเป็นส่วนหนึ่งในนโยบายความพร้อมด้านกองกำลังของสหรัฐอเมริกา (The Big Stick Diplomacy)

8. สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นร่วมลงนามรักษาสันติภาพในแปซิฟิกและเอเชียตะวันออกในปี 1908 เพื่อคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดีระหว่างสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นรวมถึงความสงบสุขในเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก เป็นผลให้ในวันที่ 30 พฤศจิกายน 1908 สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นร่วมลงนามในข้อตกลงรูท-ทาคาฮิราในปี 1908 (The Root-Takahira Agreement of 1908)⁷⁹ กำหนดทั้งสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นไม่แสวงหาดินแดนเพิ่มในแปซิฟิก จะร่วมกันคงไว้ซึ่งนโยบายเปิดประตูปี 1900 ในดินแดนจีน จะร่วมกันสนับสนุนในเอกราชจีน และสหรัฐอเมริกาขอรับการมีอำนาจของญี่ปุ่นในดินแดนเกาหลีและแมนจูเรีย

9. สหรัฐอเมริกายุติปัญหาโมร็อกโคระหว่างฝรั่งเศส อังกฤษและเยอรมนี ปี 1906⁸⁰ โมร็อกโค (Morocco) เป็นดินแดนอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของแอฟริกา เป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ในปี 1905 เยอรมนีเรียกร้องร่วมถือครองโมร็อกโคกับฝรั่งเศส นำไปสู่ความตึงเครียดและเกิดการแบ่งแยกระหว่างฝ่ายผู้ก้าวร้าวนำโดยเยอรมนีและพันธมิตรคือออสเตรเลียฮังการี กับฝ่ายผู้ถูกก้าวร้าวนำโดยฝรั่งเศส และพันธมิตรคืออังกฤษและสเปน เพื่อยุติปัญหาโมร็อกโคประธานาธิบดีรูสเวลท์เชิญชาติคู่กรณีพิพาทเข้าร่วมประชุมจัดขึ้นที่สเปนในวันที่ 7 เมษายน 1906 ระหว่างการประชุมประธานาธิบดีรูสเวลท์แสดงท่าทีเด่นชัดว่าสหรัฐอเมริกาสันับสนุนฝรั่งเศส อังกฤษและสเปนในปัญหาโมร็อกโค อันมีผลทำให้เยอรมนีล้มเลิกการเรียกร้องร่วมถือครองโมร็อกโคกับฝรั่งเศส

การเลือกตั้งปี 1908 ผลการเลือกตั้งในวันที่ 3 พฤศจิกายน 1908 วิลเลียม เอช. ทัฟท์ (William H. Taft) จากพรรครีพับลิกันชนะด้วยคะแนนของคณะผู้เลือกประธานาธิบดี (The Electoral Vote) 336 คะแนนเหนือวิลเลียม เจย์.ไบรอัน (William J. Bryan) จากพรรคเดโมแครตได้รับคะแนนเพียง 162 คะแนน

3. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารประเทศโดยวิลเลียม เอช. ทัฟท์ (1909-1913)

วิลเลียม เอช. ทัฟท์ (William Howard Taft 1857-1930) ประธานาธิบดีลำดับที่ 27 จากพรรครีพับลิกัน บริหารประเทศช่วงปี 1909-1913 โดยมีเจมส์ เอส. เซอร์แมน (James S. Sherman) เป็นรองประธานาธิบดี ทัฟท์เป็นประธานาธิบดีที่รูปร่างใหญ่มากสูง 6 ฟุต น้ำหนัก 300 ปอนด์ (1 กิโลกรัมเท่ากับ 2.2 ปอนด์) ทัฟท์ได้รับเลือกเป็นตัวแทนของพรรครีพับลิกันลงรับเลือกเป็นประธานาธิบดี เพราะการสนับสนุนของธีโอดอร์ รูสเวลท์ การบริหารประเทศของประธานาธิบดีทัฟท์ ไม่เป็นที่ประทับใจของคนอเมริกันเพราะลงนามผ่านกฎหมายเพิ่มภาษีสินค้านำเข้าปี 1909 และไม่สืบทอดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์วางรากฐานไว้ สหรัฐอเมริกามี 48 รัฐในสมัยประธานาธิบดีทัฟท์ รัฐที่เพิ่มเข้ามาคืออริโซนา (Arizona) และนิวเม็กซิโก (New Mexico)

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของวิลเลียม เอช. ทัฟท์

1. **ปฏิรูปเศรษฐกิจ** ประธานาธิบดีทัฟท์ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินธุรกิจแบบผูกขาด เพื่อให้เกิดการค้าเสรีมีการดำเนินธุรกิจอย่างมีระเบียบและเกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ผลิต แรงงานและผู้บริโภค เป็นผลให้ประธานาธิบดีทัฟท์สนับสนุนการล้มเลิกทรัสต์ได้ถึง 90 แห่ง⁸¹ นอกจากนี้เพื่อให้การทำเหมืองแร่เป็นไปอย่างรู้คุณค่าและขจัดปัญหาหระหว่างคนงานเหมืองแร่กับนายจ้างเป็นผลให้รัฐสภาผ่านกฎหมายจัดตั้งกรมเหมืองแร่ (Bureau of Mines) ขึ้นกับกระทรวงมหาดไทย⁸² ประธานาธิบดีทัฟท์ต่อต้านการใช้แรงงานเด็กในโรงงานอุตสาหกรรมหนัก ในทางปฏิบัติได้ให้การสนับสนุนรัฐสภาผ่านกฎหมายจัดตั้งกรมแรงงานเด็ก (The Children's Bureau) ขึ้นกับกระทรวงแรงงานและพาณิชย์⁸³ และเพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์มากที่สุดในการใช้สาธารณูปโภคเป็นผลให้ในวันที่ 18 มิถุนายน 1910 รัฐสภาผ่านกฎหมายแมนน์-เอลคินส์ปี 1910 (The Mann-Elkins Act of 1910) กำหนดเพิ่มอำนาจแก่คณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (The Interstate Commerce Commission-ICC) เข้าจัดระเบียบและควบคุมในธุรกิจโทรศัพท์และโทรเลข⁸⁴

2. **ปฏิรูปการเมือง** เพื่อกันการทุจริตทางการเมือง ประธานาธิบดีทัฟท์เห็นชอบผ่านกฎหมายเผยแพร่ปี 1910 (The Publicity Act of 1910)⁸⁵ ในวันที่ 25 มิถุนายน 1910 กำหนดให้พรรคการเมืองรายงานแหล่งที่มาของเงินและจำนวนเงินที่ใช้ในการณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง นอกจากนี้เพื่อเพิ่มรายได้ของรัฐบาลในการนำเงินมาพัฒนาประเทศเป็นผลให้รัฐสภาเห็นชอบเสนอบทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 16 (The Sixteenth Amendment)⁸⁶ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1913 กำหนดให้รัฐบาลกลางมีอำนาจเก็บภาษีเงินได้จากประชาชนในอัตรา 1%-6% ของผู้มีเงินได้ตั้งแต่ \$3000 ขึ้นไปต่อปี และเพื่อความก้าวไกลในงานไปรษณีย์ประธานาธิบดีทัฟท์ให้การสนับสนุน

รัฐสภาผ่านกฎหมายจัดตั้งระบบธนาณัติ (The Postal Saving System) และบริการการส่งพัสดุภัณฑ์ (The Parcel Post Service) ในกิจการการไปรษณีย์ในวันที่ 25 มิถุนายน 1910⁸⁷

3. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ประธานาธิบดีทฟท์สืบทอดงานอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของประธานาธิบดีรูสเวลท์ กล่าวคือลงนามเห็นชอบในกฎหมายอนุรักษ์ป่าไม้แถบเทือกเขาแอปพาเลเชียน (The Appalachian Forest Reserve Act)⁸⁸ กำหนดประกาศเขตป่าสงวน 1.25 ล้านเอเคอร์แถบเทือกเขาไวท์ (White Mountains) ในรัฐนิวแฮมเชียร์รวมถึงแถบเทือกเขาแอปพาเลเชียนทางตอนใต้ และใช้อำนาจประธานาธิบดีประกาศยกเลิกการขายเขตเหมืองแร่ถ่านหิน 59 ล้านเอเคอร์⁸⁹

4. คนอเมริกันเสื่อมศรัทธาในประธานาธิบดีทฟท์ คนอเมริกันเสื่อมศรัทธาในประธานาธิบดีทฟท์เนื่องจากสาเหตุสองประการ คือ ประธานาธิบดีทฟท์ลงนามเห็นชอบในกฎหมายเพิ่มภาษีนำเข้าปี 1909 และปกป้องพวกฟ้องที่กระทำผิด อันส่งผลให้ทฟท์พ่ายแพ้การเลือกตั้งในปี 1912

ประธานาธิบดีทฟท์สนับสนุนกฎหมายเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้าเพนซ์-เอลดริช ปี 1909 (The Payne-Aldrich Act of 1909) เมื่อครั้งปี 1890 รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายภาษีดิงเลย์ (The Dingley Tariff Act of 1897) กำหนดเก็บภาษี 60% ของราคาสินค้านำเข้าสหรัฐอเมริกา สร้างความพอใจแก่ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม เพราะการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปลดจำนวนลง สมาชิกรีพับลิกันพวกก้าวหน้า (The Progressive Republican) เรียกร้องให้รัฐบาลลดภาษีการนำเข้าสินค้าลงเพื่อให้เกิดการแข่งขันเสรีและประโยชน์แก่ผู้บริโภคคนอเมริกัน จากการเรียกร้องเป็นผลให้ในเดือนกรกฎาคม 1909 รัฐสภาผ่านกฎหมายภาษีเพนซ์-เอลดริชปี 1909 (The Payne-Aldrich Act of 1909)⁹⁰ กำหนดเก็บภาษี 38% ของราคาสินค้านำเข้าสหรัฐอเมริกา แต่เพิ่มการเก็บภาษีสูงกว่า 60% ของราคาสินค้านำเข้าประเภทที่มีการผลิตเช่นกันในสหรัฐอเมริกา ด้วยกฎหมายปี 1909 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่คนอเมริกัน และนักการเมืองรีพับลิกันพวกก้าวหน้า รวมทั้งเป็นอันตรายต่อธุรกิจการค้าเสรี

ประธานาธิบดีทฟท์ปกป้องพวกฟ้องที่กระทำผิดฝ่าฝืนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ วางรากฐานการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแก่สหรัฐอเมริกาด้วยการประกาศเขตป่าสงวน สงวนพันธุ์พืช สัตว์ แร่ธาตุ ดินและน้ำ ผู้ที่พยายามทำลายแผนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของประธานาธิบดีรูสเวลท์คือ ริชาร์ด เอ.บอลลินเกอร์ (Richard A. Ballinger) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ในรัฐบาลประธานาธิบดีทฟท์นำไปสู่กรณีบอลลินเกอร์-พินชอท 1909-1911 (The Ballinger-Pinchot Affair)⁹¹ โดยในปี 1909 บอลลินเกอร์ใช้อำนาจรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยดำเนินการขายที่ดินเขตอนุรักษ์ในราคาถูกแก่บริษัทเอกชน อธิปไตยกรมป่าไม้ชื่อ

กิฟฟอร์ด พินชอท (Gifford Pinchot) ประท้วงต่อต้านการกระทำของบอลลินเกอร์ ปัญหายุติลงได้ โดยทัฟท์ใช้อำนาจประธานาธิบดียับยั้ง การดำเนินการของบอลลินเกอร์ในปี 1910 บอลลินเกอร์ กระทำผิดอีกครั้งโดยใช้อำนาจรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยอนุญาตให้เอกชนเข้าทำธุรกิจป่าไม้ และถ่านหินในเขตอนุรักษ์ที่อะลาสก้า อธิบดีกรมป่าไม้พินชอทประท้วงอีกครั้ง หนังสือพิมพ์ลงบทความโจมตีบอลลินเกอร์และรัฐสภาจัดตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการ รัฐสภารายงานว่าบอลลินเกอร์กระทำผิดจริงตามหนังสือพิมพ์รายงาน ในการแก้ไขประธานาธิบดีทัฟท์ ปลดพินชอทออกจากการเป็นอธิบดีกรมป่าไม้ ยินยอมให้บอลลินเกอร์ลาออกจากการเป็นรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทยในปี 1911 และเลือกวอลเตอร์ เอ.ฟิชเชอร์ (Walter L. Fisher) เข้าดำรง ตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยแทน ฟิชเชอร์เร่งดำเนินการฟื้นฟูอะลาสก้าให้กลับมีสภาพ เป็นเขตอนุรักษ์ดั้งเดิม ด้วยกรณีความผิดของบอลลินเกอร์ทำให้รีพับลิกันก้าวหน้าเล็กให้การ สนับสนุนประธานาธิบดีทัฟท์ และหันมาให้การสนับสนุนธีโอดอร์ รูสเวลท์ ในการเลือกตั้งปี 1912

ผลงานด้านต่างประเทศของวิลเลียม เอช. ทัฟท์

งานด้านการต่างประเทศในสมัยประธานาธิบดีทัฟท์ที่เด่นคือ การทูตเงินตรา (The Dollar Diplomacy)⁹² การทูตเงินตราคือการใช้ธุรกิจการเงินและการค้าเสรีมีอิทธิพลด้านการต่างประเทศ ของสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในละตินอเมริกา หมายความว่า การเข้าลงทุนของนักธุรกิจอเมริกัน ในละตินอเมริกา หรือการที่นายธนาคารอเมริกัน โดยการเชิญชวนของรัฐบาลอเมริกาให้ปล่อยเงิน กู้ยืมแก่รัฐบาลในละตินอเมริกา เช่นในนิการากัว ฮอนดูรัส โคลัมเบีย คอสตาริกา และกัวเตมาลา หากประเทศลูกหนี้ไม่อาจปฏิบัติตามข้อตกลงของสัญญากู้ยืมเงิน หรือเกิดความวุ่นวายในประเทศ ลูกหนี้ รัฐบาลอเมริกาจะเข้าแทรกแซงเพื่อปกป้องการลงทุนของสหรัฐอเมริกาในละติน อเมริกาใน รูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น ส่งเรือรบเทียบชายฝั่งประเทศลูกหนี้ ควบคุมการเลือกตั้ง และสนับสนุน พรรคการเมืองที่เป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาขึ้นปกครองประเทศ

การเลือกตั้งในปี 1912 เพราะพรรครีพับลิกันนำการบริหารประเทศมานาน 16 ปี (1897-1913) และสมาชิกพรรครีพับลิกันเองแตกแยกเป็นสองฝ่าย คือรีพับลิกันพวกก้าวหน้า (Progressive Republicans) ให้การสนับสนุนธีโอดอร์ รูสเวลท์ และรีพับลิกันพวกอนุรักษนิยม (Conservative Republicans) ให้การสนับสนุนวิลเลียม เอช ทัฟท์ ทำให้คนอเมริกันหันมาให้ความสนใจในตัว แทนพรรคเดโมแครตคือ วู้ดโร ที. วิลสัน (Woodrow T. Wilson) ผู้ประกาศแผนเสรีภาพใหม่ (New Freedom Program) เพื่อปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคมในยุคก้าวหน้า (The Progressive Era)

เป็นผลให้วู้ดโร วิลสันชนะการเลือกตั้งในปี 1912 ด้วยคะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 435 คะแนนเหนือ ซีโอดอร์ รูสเวลท์ จากพรรคก้าวหน้า (The Progressive Party) ได้คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 88 คะแนน และวิลเลียม เอช.ทฟท์ จากพรรครีพับลิกันได้คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดีเพียง 8 คะแนน

4. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารประเทศโดยวู้ดโร วิลสัน 1913-1921

วู้ดโร ที.วิลสัน (Woodrow Thomas Wilson 1856-1924) ประธานาธิบดีลำดับที่ 28 จากพรรคเดโมแครต บริหารประเทศช่วงปี 1913-1921 โดยมีโทมัส อาร์.มาร์แชล (Thomas R. Marshall) เป็นรองประธานาธิบดี วิลสันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสองสมัย ในสมัยที่หนึ่ง (1913-1917) ผลงานเด่นของประธานาธิบดีวิลสันคือการบริหารกิจการภายในประเทศภายใต้แผนเสรีภาพใหม่ (The New Freedom Program) ทำการปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคม สร้างความพอใจอย่างมากแก่คนอเมริกัน แผนเสรีภาพใหม่เป็นแผนสุดท้ายของยุคก้าวหน้า ในวันที่ 6 เมษายน 1917 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 เป็นผลให้ในสมัยที่สอง (1917-1921) ผลงานเด่นของประธานาธิบดีวิลสันคือ งานด้านการต่างประเทศ

วิถีชีวิตของคนอเมริกันในช่วง 1910-1920 เปลี่ยนแปลงเร็วมาก กล่าวคือในปี 1910 คนอเมริกันส่วนใหญ่อยู่ในสังคมชนบททำเกษตรกรรม มีรถยนต์เล่นบนถนนทั่วประเทศไม่เกินห้าแสนคัน ครั้นมาในปี 1920 สังคมชนบทและเกษตรกรกลายเป็นชนกลุ่มน้อยในสังคม เพราะพื้นที่ถูกเปลี่ยนจากสังคมชนบทกลายเป็นสังคมเมือง มีโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นมากมาย เมืองใหญ่เกิดขึ้นหลายแห่ง มีดีกระฟ้าสูงตระหง่านในสังคมเมืองใหญ่ เครื่องยนต์เครื่องจักรทุ่นแรงใช้แทนแรงงานคนในการทำเกษตรกรรม ถนนถูกสร้างขึ้นเชื่อมเมืองต่อเมือง รัฐต่อรัฐ รถยนต์เพิ่มมากขึ้นถึงแปดล้านคัน คนอเมริกันชื่นชอบในการดูภาพยนตร์ ฟังเพลงแจซ (jazz music) สตรีมีสิทธิออกเสียง และคนผิวดำเคลื่อนย้ายจากภาคใต้เข้าตั้งมั่นในภาคเหนือ

ผลการบริหารกิจการภายในประเทศของวู้ดโร ที.วิลสันสมัยแรก 1913-1917

ด้วยแผนเสรีภาพใหม่ ประธานาธิบดีวิลสันหวังใช้เพื่อปฏิรูปการเมือง เศรษฐกิจและสังคม สร้างความเท่าเทียมกันให้แก่คนอเมริกัน เพราะประธานาธิบดีวิลสันเชื่อว่าความเท่าเทียมกันถูกทำลายหมดสิ้นในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยภาวะเศรษฐกิจของยุคอุตสาหกรรม การสิ้นสุดดินแดนตะวันตก และการทุจริตของรัฐบาลและธุรกิจที่ทุจริตต่อประชาชน ประธานาธิบดีวิลสันหวังว่าด้วยแผนเสรีภาพใหม่จะนำมาซึ่งเสรีภาพทางเศรษฐกิจและความเสมอภาคกันของพลเมือง

อเมริกา เพื่อให้มีผลในทางปฏิบัติและมีความเป็นรูปธรรม ประธานาธิบดีวิลสันผลักดันรัฐสภาให้
ออกเป็นกฎหมายมีผลบังคับใช้เพื่อการปฏิรูป

1. **ปฏิรูปเศรษฐกิจ** เพื่อให้เกิดการค้าเสรี มีการแข่งขันที่เป็นระเบียบ และเกิดความเป็น
ธรรมแก่ทั้งผู้ผลิต แรงงาน และผู้บริโภค เป็นสาเหตุแห่งการปฏิรูปเศรษฐกิจ

แยกกระทรวงแรงงานและพาณิชย์ในปี 1913 กระทรวงแรงงานและพาณิชย์ก่อตั้งขึ้น
ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 1903 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์ เมื่อเวลาผ่านไปภารกิจด้านการค้า
และแรงงานมีมากขึ้น เป็นผลให้ในปลายสมัยประธานาธิบดีทาร์ฟเห็นควรแยกงานการค้าและแรงงาน
ออกจากกัน การแยกอย่างเป็นทางการมีขึ้นในวันที่ 4 มีนาคม 1913 รัฐสภากำหนดแยกกระทรวง
แรงงานและพาณิชย์เป็นกระทรวงพาณิชย์ (The Department of Commerce) และกระทรวงแรงงาน
(The Department of Labor)⁹³

ลดภาษีนำเข้าด้วยกฎหมายภาษีนำเข้าอันเดอร์วูด ปี 1913 (The Underwood Tariff
Act of 1913) กำแพงภาษีนำเข้าสูงเป็นสิ่งที่ผู้ผลิตและพ่อค้าพอใจเพราะช่วยกีดกันสินค้าประเภท
เดียวกันกับที่ผลิตในอเมริกาให้มีการนำเข้าได้น้อยลง ทั้งช่วยให้อุตสาหกรรมการผลิตในอเมริกาคง
อยู่ได้ คนงานมีงานทำและได้รับค่าแรงงานสูงกว่าค่าแรงงานในยุโรป แต่คนอเมริกันถูกกำหนดให้
ต้องบริโภคสินค้าภายในประเทศในประเทศเดียวกันที่มีไม่กี่บริษัทผลิตออกมา การแข่งขันทางคุณ
ภาพ ปริมาณและราคามีน้อยมาก คนอเมริกันต้องทนสภาพการตอบโต้ที่รุนแรงเมื่อรัฐบาลกลางใน
สมัยประธานาธิบดีทาร์ฟที่ออกกฎหมายภาษีเพนซ์-เอลดริช ปี 1909 ด้วยกฎหมายฉบับปี 1909 คน
อเมริกันต้องบริโภคสินค้านำเข้าราคาแพงและมีส่วนอย่างมากในอันทำให้คนอเมริกันเลิกให้การ
สนับสนุนประธานาธิบดีทาร์ฟในการเลือกตั้งปี 1912 อันเป็นผลให้วิลสันชนะได้รับเลือกเป็น
ประธานาธิบดีคนที่ 28 ของสหรัฐอเมริกา มาในสมัยประธานาธิบดีวิลสันได้ผลักดันให้มีการแก้ไข
อัตราภาษีนำเข้าสินค้าเป็นผลให้ในวันที่ 3 ตุลาคม 1913 รัฐสภาผ่านกฎหมายภาษีอันเดอร์วูด ปี
1913 (The Underwood Tariff Act of 1913)⁹⁴ กำหนดเก็บภาษีโดยเฉลี่ย 30% ของราคาสินค้านำ
เข้าและยกเว้นไม่เก็บภาษีนำเข้าในวัตถุดิบหลักเพื่อการอุตสาหกรรมได้แก่ ฝ้าย ถ่านหิน ไม้ เหล็ก
เป็นต้น ด้วยกฎหมายปี 1913 กล่าวได้ว่าเป็นการเก็บภาษีนำเข้าต่ำสุดในรอบห้าสิบปี เป็นผลดี
สร้างความพอใจแก่ประชาชนได้บริโภคสินค้าในราคาถูก แต่เป็นผลเสียแก่ผู้ผลิตอเมริกันที่คู่แข่ง
ตลาด และรัฐบาลกลางต้องสูญเสียรายได้จากการเก็บภาษีนำเข้าจำนวนหนึ่งไป แต่การสูญเสียรายได้
ได้จากภาษีนำเข้าปี 1913 นี้ รัฐบาลกลางได้รับการชดเชยจากบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่
16 บังคับใช้เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1913 โดยในปลายสมัยรัฐบาลประธานาธิบดีทาร์ฟกำหนดให้

รัฐบาลกลางมีอำนาจเก็บภาษีเงินได้จากประชาชนเพื่อนำเงินมาใช้พัฒนาประเทศ ผู้ผลิตอเมริกันที่ไม่พอใจในกฎหมายภาษีอันเดอร์วู้ดปี 1913 เลิกโจมตีรัฐบาลกลางเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1914 เพราะประเทศทางยุโรปเข้าสู่สงคราม ธุรกรรมการค้าชะงัก ผู้ผลิตอเมริกันถูกแย่งตลาดในสหรัฐอเมริกาอย่างลง

จัดระเบียบการค้าด้วยคณะกรรมการการค้าปี 1914 (The Federal Trade Commission) เพื่อให้คำแนะนำและจัดระเบียบการค้าทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประธานาธิบดีวิลสันเห็นควรจัดหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง เป็นผลให้ในวันที่ 26 กันยายน 1914 รัฐสภาผ่านกฎหมายคณะกรรมการการค้าปี 1914 (The Federal Trade Commission Act of 1914)⁹⁵ ประกอบด้วยผู้บริหารหลัก 5 คน มีอำนาจให้คำแนะนำและเข้าควบคุมการค้าดำเนินธุรกิจเพื่อให้เกิดระเบียบและความเป็นธรรม (ยกเว้นธุรกิจรถไฟและธุรกิจการธนาคาร) สอบสวนและกำจัดธุรกิจที่ไม่ชอบธรรมออกจากวงการธุรกิจอเมริกา คณะกรรมการการค้าเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงพาณิชย์

ต่อต้านธุรกิจขนาดใหญ่ด้วยกฎหมายเคลตันต่อต้านทรัสต์ปี 1914 (The Clayton Antitrust Act of 1914) ทรัสต์ (Trust) เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่รวมบริษัทใหญ่หลาย ๆ แห่งที่ทำธุรกิจประเภทเดียวกันเข้าไว้ด้วยกัน ทรัสต์นำไปสู่ระบบผูกขาดในอนาคต คนอเมริกันหวาดกลัวการค้าดำเนินธุรกิจผูกขาด รัฐบาลกลางมองเห็นอันตรายอันเนื่องมาจากธุรกิจผูกขาด การต่อต้านเคยมีอย่างเป็นทางการด้วยกฎหมายเซอร์แมนต่อต้านธุรกิจผูกขาดปี 1890 แต่ในทางปฏิบัติรัฐบาลกลางไม่เข้มงวดในการปราบปรามธุรกิจผูกขาด ในสมัยประธานาธิบดีวิลสันเห็นความจำเป็นต้องต่อต้านธุรกิจผูกขาดอย่างจริงจังได้ผลักดันให้รัฐสภาผ่านกฎหมายเคลตันต่อต้านทรัสต์ปี 1914 (The Clayton Antitrust Act of 1914)⁹⁶ ในวันที่ 15 ตุลาคม 1914 มุ่งกำจัดการค้าดำเนินธุรกิจที่ผิดกฎหมาย โดยกำหนดห้ามการขายหุ้นธุรกิจในราคาต่ำอันจะนำไปสู่การผูกขาด ห้ามการทำข้อตกลงที่กำหนดให้ผู้ลงนามในข้อตกลงไม่ทำธุรกิจซื้อขายกับคู่แข่งเจ้าของข้อตกลง ห้ามการลงทุนทำธุรกิจเกินวงเงิน \$1 ล้าน ห้ามธุรกิจขนาดใหญ่เข้าถือสิทธิในหุ้นธุรกิจขนาดเล็กถ้าการเข้าถือสิทธินั้นนำไปสู่การผูกขาด

2. ปฏิรูปการเมือง ในสมัยแรกของประธานาธิบดีวิลสัน บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้เพียงมาตราเดียว คือ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 17 (The Seventeenth Amendment)⁹⁷ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 31 พฤษภาคม 1913 สืบเนื่องมาจากในอดีตสมาชิกสภาของรัฐเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิกรัฐละสองคนส่งเข้าสู่วุฒิสภาในรัฐสภา คนอเมริกันได้เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงคือให้ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิก คำเรียกร้องเพื่อใช้สิทธินี้ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ให้การสนับสนุนนำไปสู่การร่างบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 17 กำหนดให้

ประชาชนในแต่ละรัฐเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิกรัฐละสองคนแทนสภามลรัฐที่เคยใช้สิทธินี้ และมีผลบังคับใช้ในสมัยประธานาธิบดีวิลสัน

3. ปฏิรูปการเงิน เพราะคนอเมริกันต้องการให้รัฐบาลเข้าควบคุมระบบธนาคารเพื่อจัดระเบียบการเงินและรักษาเสถียรภาพการเงินเป็นผลให้ประธานาธิบดีวิลสันผลักดันและเห็นชอบให้รัฐสภาผ่านกฎหมายธนาคารกลางปี 1913 (The Federal Reserve Act of 1913)⁹⁸ ในวันที่ 23 ธันวาคม 1913 ระบบธนาคารกลาง (The Federal Reserve System) ในกฎหมายธนาคารกลางปี 1913 กำหนดแบ่งการดูแลสภาพการเงินในสหรัฐอเมริกาออกเป็น 12 เขต (The Federal Reserve District) ในแต่ละเขตมีธนาคารกลางหนึ่งแห่ง (The Federal Reserve Bank) ศูนย์บัญชาการของธนาคารกลางคือสภาธนาคารกลาง (The Federal Reserve Board) อยู่ที่วอชิงตันดี.ซี. (Washington D.C.) ธนาคารชาติ (National Bank) และธนาคารมลรัฐ (State Bank) เท่านั้นเป็นสมาชิกและเป็นผู้ให้บริการธนาคารกลางหมายความว่าธนาคารกลางหนุนหลังการดำเนินงานของธนาคารชาติและธนาคารมลรัฐ และระบบธนาคารกลางจะปล่อยเงินยึดหยุ่นตามความต้องการของภาวะเศรษฐกิจการเงินโดยผ่านธนาคารชาติและธนาคารมลรัฐเพื่อป้องกันการเงินภาวะเงินฝืดและภาวะเงินเฟ้อ

4. ปฏิรูปสังคม การปฏิรูปสังคมเป็นงานอีกด้านหนึ่งที่อยู่ในแผนเสรีภาพใหม่ของประธานาธิบดีวิลสัน

ดำเนินการด้านการศึกษาเพื่อกระจายการศึกษาสู่ชนบทในรัฐทางตะวันตกและรัฐทางตอนใต้ เป็นผลให้ในวันที่ 8 พฤษภาคม 1914 รัฐสภาผ่านกฎหมายสมิธ-เลเวอร์ปี 1914 (The Smith-Lever Act of 1914)⁹⁹ กำหนดให้รัฐบาลกลางภายใต้การดำเนินการโดยกระทรวงเกษตรร่วมกับรัฐบาลมลรัฐจัดระบบการศึกษาเพื่อขยายการทำเกษตรกรรมอย่างมีประสิทธิภาพแก่เกษตรกรเงินทุนที่ใช้ในการดำเนินการรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐร่วมกันออกฝ่ายละครึ่ง นอกจากนี้ในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 1917 รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายสนับสนุนการศึกษาอีกฉบับคือ กฎหมายสมิธ-ฮิวส์ปี 1917 (The Smith-Hughes Act of 1917)¹⁰⁰ กำหนดให้รัฐบาลกลางจัดสรรเงินเพื่อแนะแนวทางการศึกษาแก่คนอเมริกันทั้งในเขตพื้นที่ชนบทและสังคมเมือง กำหนดให้หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ สภาแนะแนวทางการศึกษา (The Federal Board for Vocational Education)

ช่วยเหลือเกษตรกร เพื่อช่วยเกษตรกรให้สามารถกู้ยืมเงินได้ง่ายขึ้นและจ่ายอัตราดอกเบี้ยต่ำ เป็นผลให้ในวันที่ 17 กรกฎาคม 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายกู้ยืมเงินเพื่อการเกษตรกรรมปี 1916 (The Federal Farm Loan Act of 1916)¹⁰¹ กำหนดแบ่งพื้นที่เกษตรกรรมในสหรัฐอเมริกาออกเป็น 12 เขตในแต่ละเขตมีธนาคารสินเชื่อเพื่อการเกษตรกรรม (The Farm Loan Bank) ประจำ

หนึ่งธนาคาร เกษตรกรสามารถเข้ากู้ยืมเงินเพื่อการเกษตรกรรมได้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าการกู้ยืมเงินจากนายทุนและธนาคารเอกชน

ช่วยเหลือลูกจ้างแรงงาน เพื่อช่วยเหลือลูกจ้างแรงงานให้ได้รับค่าจ้างแรงงานสูงขึ้น มีชั่วโมงการทำงานที่เหมาะสมและมีการพักผ่อนที่เพียงพอเป็นผลให้ในปี 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายอาดัมสันปี 1916 (The Adamson Act of 1916)¹⁰² กำหนดให้ลูกจ้างแรงงานในธุรกิจรถไฟทำงานวันละ 8 ชั่วโมงโดยได้รับค่าจ้างแรงงานจากนายจ้างเท่ากับการทำงานวันละ 10 ชั่วโมง กฎหมายอาดัมสันปี 1916 นี้ประธานาธิบดีวิลสันมุ่งบังคับให้นายจ้างเพิ่มค่าจ้างแรงงานให้ได้สัดส่วนกับอัตราค่าครองชีพที่สูงขึ้น ป้องกันการนัดหยุดงานของลูกจ้างแรงงานที่อาจไม่พอใจค่าจ้างแรงงานเดิมและลดความเครียดของลูกจ้างแรงงานที่ต้องทนทำงานหนักในเวลายาวนานให้เหลือเพียงวันละ 8 ชั่วโมงเท่านั้น ทั้งนี้มองว่าหากมีการนัดหยุดงานของลูกจ้างแรงงานนับจากปี 1916 เป็นต้นไป จะเป็นอันตรายต่อการคมนาคมขนส่งของสหรัฐอเมริกาเพราะโลกกำลังอยู่ในภาวะสงครามครั้งที่ 1 (1914-1918) และสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มจะเข้าร่วมสงครามในอนาคต

ด้านการใช้แรงงานเด็กในธุรกิจอุตสาหกรรม ประธานาธิบดีวิลสันไม่สนับสนุนการใช้แรงงานเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะในธุรกิจอุตสาหกรรมด้วยเหตุดังกล่าวเป็นผลให้ในปี 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายคีทิง-โอเวนปี 1916 (The Keating-Owen Act of 1916)¹⁰³ กำหนดห้ามการขนส่งสินค้าโดยใช้แรงงานเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะเพื่อการดำเนินการด้วยกฎหมายคีทิง-โอเวนปี 1916 มีผลทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมเลิกจ้างแรงงานเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ปัญหาการใช้แรงงานเด็กในธุรกิจอุตสาหกรรมค่อย ๆ หดหายไป

ผลงานด้านการต่างประเทศของวู้ดโร ที. วิลสัน สมัยแรก 1913-1917

งานด้านการต่างประเทศในช่วงสมัยแรก (1913-1917) ของประธานาธิบดีวิลสัน เริ่มด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษด้วยปัญหาคองปานามา สหรัฐอเมริกาจัดการปกครองในหมู่เกาะฟิลิปปินส์ สหรัฐอเมริกาซื้อหมู่เกาะเวร์จินจากเดนมาร์ก สหรัฐอเมริกายุติปัญหาในเม็กซิโก และเข้าแทรกแซงในละตินอเมริกา และสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917

1. ยุติปัญหากับอังกฤษเรื่องการใช้คลองปานามาในปี 1914 สืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 1901 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษร่วมลงนามในสนธิสัญญาแฮย์-พันซ์ฟอทีปี 1901 (The Hay-Pauncefote Treaty 1901) กำหนดว่าอังกฤษขอลอนสิทธิตั้งเรือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรแปซิฟิก ให้สหรัฐอเมริกาดำเนินการขุดและควบคุมเส้นทางน้ำลัดโดยมี

เงื่อนไขว่าเส้นทางน้ำลัดนี้ทุกชาติ “ร่วมใช้เท่าเทียมกัน” ทั้งนี้เรือทุกลำที่แล่นผ่านคลองปานามา ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามาแก่เจ้าหน้าที่อเมริกันที่ประจำการอยู่เพราะสหรัฐอเมริกา ต้องจ่ายเงินรายปีแก่รัฐบาลปานามาปีละ \$2.5 แสนตามข้อตกลงสนธิสัญญาเฮย์-โบแนว-วาริลลาปี 1901 คลองปานามาช่วงปี 1906-1914 มาในปี 1912 ในสมัยประธานาธิบดีทฟท์เห็นควรยกเว้นเรือสินค้าอเมริกาในการเสียค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามา เป็นผลให้ในวันที่ 24 สิงหาคม 1912 รัฐสภาผ่านกฎหมายคลองปานามาปี 1912 (The Panama Canal Act of 1912)¹⁰⁴ กำหนดยกเว้นการเสียค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามาแก่เรือสินค้าอเมริกัน อันหมายความว่าเรือสินค้าชาติอื่นรวมทั้งเรือสินค้าอังกฤษต้องเสียค่าธรรมเนียมการใช้คลองปานามาขัดต่อข้อตกลง “ร่วมใช้เท่าเทียมกัน” ตามสนธิสัญญาเฮย์-พันซ์ฟอทปี 1901 เป็นผลให้อังกฤษประท้วง ความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษมีขึ้น ประธานาธิบดีวิลสันเสนอต่อรัฐสภาเห็นควรยกเลิกกฎหมายคลองปานามาปี 1912 ในวันที่ 5 มีนาคม 1914 จากการเรียกร้องของประธานาธิบดีวิลสันเป็นผลให้ในวันที่ 11 มิถุนายน 1914 รัฐสภายกเลิกบังคับใช้กฎหมายคลองปานามาปี 1912

2. สหรัฐอเมริกาซื้อหมู่เกาะเวอร์จินจากเดนมาร์กปี 1916¹⁰⁵ หมู่เกาะเวอร์จิน (Virgin Islands) เป็นหมู่เกาะอยู่ทางตะวันออกของเกาะเปอร์โตริโกในทะเลแคริบเบียน หมู่เกาะเวอร์จินเป็นอาณานิคมของเดนมาร์ก สาเหตุเพราะสงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดขึ้นในปี 1914 เยอรมนีเป็นชาติหนึ่งในกลุ่มมหาอำนาจกลาง (The Central Powers) สหรัฐอเมริกาเกรงว่าเยอรมนีจะนำกองกำลังเข้ายึดหมู่เกาะเวอร์จิน และใช้หมู่เกาะเวอร์จินเป็นฐานทัพเรือบุกโจมตีสหรัฐอเมริกาและทวีปอเมริกา ในอนาคต ด้วยความหวาดกลัวนี้จึงเป็นผลให้สหรัฐอเมริกาเจรจาซื้อหมู่เกาะเวอร์จินจากเดนมาร์ก ตกลงกันได้ในวันที่ 4 สิงหาคม 1916 โดยเดนมาร์กขายหมู่เกาะเวอร์จินแก่สหรัฐอเมริกาในราคา \$25 ล้าน สหรัฐอเมริกาดำเนินการปกครองหมู่เกาะเวอร์จินโดยประธานาธิบดีแต่งตั้งข้าหลวงไปปกครองพร้อมกองกำลังทหาร ชาวเกาะคงยึดมั่นในกฎหมายท้องถิ่นเดิม ชาวเกาะได้รับการยกฐานะเป็นประชารอเมริกันในปี 1927

3. สหรัฐอเมริกามอบอำนาจนิติบัญญัติแก่ฟิลิปปินส์ในปี 1916¹⁰⁶ หมู่เกาะฟิลิปปินส์เป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกาในปี 1899 กฎหมายปกครองฟิลิปปินส์ปี 1902 กำหนดประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาแต่งตั้งข้าหลวงทำการปกครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ข้าหลวงอเมริกันแรกประจำฟิลิปปินส์คือ วิลเลียม เอช. ทฟท์ สภาซึ่งใช้อำนาจนิติบัญญัติเป็นผู้ดำเนินการออกกฎหมาย สมาชิกสภาล่างได้มาจากการเลือกตั้ง สมาชิกสภาสูงได้มาจากการแต่งตั้งโดยข้าหลวง กฎหมายที่ผ่านสภาจะมีผลบังคับใช้ได้ต้องได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภาอเมริกัน อำนาจนิติบัญญัติของสภาฟิลิปปินส์

เริ่มใช้ในปี 1907 เป็นครั้งแรก สมาชิกสภาล่างจากการเลือกตั้งในปี 1907 จำนวนสองในสามเริ่มเรียกร้องเอกราชจากสหรัฐอเมริกา การเรียกร้องนับวันทวีความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดในวันที่ 29 สิงหาคม 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายโจนส์ปี 1916 (The Jones Act or The Organic Act of the Philippine Islands 1916)¹⁰⁶ กำหนดให้สมาชิกสภาล่างและสภาสูงมาจากการเลือกตั้ง อันหมายความว่าสหรัฐอเมริกาให้อำนาจอธิปไตยเพิ่มเติมที่แก่ชาวฟิลิปปินส์ กฎหมายปี 1916 ฉบับนี้เป็นเสมือนสหรัฐอเมริกาให้คำสัญญาแก่ฟิลิปปินส์ว่าถ้าฟิลิปปินส์สามารถให้อำนาจอธิปไตยเป็นที่เรียบร้อย ฟิลิปปินส์จะได้ปกครองตนเองในอนาคต

4. สหรัฐอเมริกาแทรกแซงในละตินอเมริกา สหรัฐอเมริกาคงการแทรกแซงในละตินอเมริกาด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจและการเมือง

สหรัฐอเมริกาอารักขาและแทรกแซงการเมืองสาธารณรัฐโดมินิกันในปี 1916 นับจากปี 1907 สหรัฐอเมริกาได้เข้าอารักขา (Protectorate) สาธารณรัฐโดมินิกันซึ่งเป็นประเทศลูกหนี้จากการอาจถูกประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรปซึ่งไม่อาจเรียกเก็บหนี้สินได้เข้ายึดครอง สาธารณรัฐโดมินิกันตอบสนองสหรัฐอเมริกาด้วยการอนุญาตให้หน่วยงานของสหรัฐอเมริกาเข้าจัดการเกี่ยวกับศุลกากรแทนรัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกัน โดยกำหนด 45% ของเงินภาษีศุลกากรที่เก็บได้นำมอบแก่รัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกัน ส่วนที่เหลือนำจัดสรรแก่ประเทศเจ้าหนี้และสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐโดมินิกันอยู่อย่างสงบ มีฐานะเศรษฐกิจการเงินดีเป็นลำดับและมีความคิดจะบริหารการเงินเอง ในวันที่ 29 พฤศจิกายน 1916 รัฐบาลสาธารณรัฐโดมินิกันประกาศยุติการแทรกแซงของสหรัฐอเมริกาในเศรษฐกิจการเงินของสาธารณรัฐโดมินิกัน รัฐบาลสหรัฐอเมริกาดอรับด้วยการส่งกองทหารยึดสาธารณรัฐโดมินิกัน ปิดสภาสาธารณรัฐโดมินิกันและหนุนรัฐบาลทหารขึ้นปกครองสาธารณรัฐโดมินิกัน ในปี 1924 สหรัฐอเมริกาส่งกองทหารออกจากสาธารณรัฐโดมินิกัน และเลิกแทรกแซงการเมืองในปี 1940¹⁰⁷

สหรัฐอเมริกาอารักขาไฮติ 1915¹⁰⁸ ไฮติ (Haiti) เป็นเกาะในทะเลแคริบเบียน อยู่ทางตะวันตกของสาธารณรัฐโดมินิกัน ไฮติเป็นเช่นสาธารณรัฐโดมินิกันคือ เป็นประเทศลูกหนี้ที่อาจถูกประเทศเจ้าหนี้ทางยุโรปซึ่งไม่อาจเรียกเก็บหนี้สินได้เข้ายึดครอง ต้นปี 1915 เกิดความวุ่นวายภายในไฮติ ฝ่ายปฏิวัติปฏิบัติการณ์โค่นล้มรัฐบาลไฮติมีผลกระทบรุนแรงต่อชีวิตและธุรกิจอเมริกันในไฮติ ประธานาธิบดีวิลสันในวันที่ 28 กรกฎาคม 1915 ส่งกองเรือรบเทียบท่าไฮติ ส่งกองทหารเข้ายึดทองคำมูลค่า \$5 แสนจากธนาคารชาติไฮตินำลงเรือเข้าฝากไว้ในธนาคารกลางที่นิวยอร์กในนามของรัฐบาลไฮติโดยรัฐบาลไฮติได้รับเพียงดอกเบี้ยเงินฝากเท่านั้น รัฐบาลสหรัฐอเมริกาคต้องทำ

เช่นนี้เพื่อใช้ทองคำมูลค่า \$5 แสนเป็นหลักประกันเสถียรภาพการเงินและการเมืองไฮติ การเจรจา
ระหว่างตัวแทนรัฐบาลทั้งสองฝ่ายมีขึ้น การลงนามร่วมกันมีในวันที่ 16 กันยายน 1915 กำหนดว่า
ด้วยไฮติยอมอยู่ภายใต้การอารักขาของสหรัฐอเมริกาโดยสหรัฐอเมริกาเขาจัดการบริหารการเงินไฮติ
แทรกแซงการเมืองไฮติและดูแลรักษาความสงบภายในไฮติ

สหรัฐอเมริกาแทรกแซงเม็กซิโกในปี 1914-1917¹⁰⁹ ในปี 1913 เมื่อประธานาธิบดี
วิลสันเข้าบริหารประเทศมีนักธุรกิจอเมริกันจำนวนมากเข้าลงทุนทำธุรกิจรถไฟ เหมืองแร่ ปศุสัตว์
น้ำมันและค้าขายในเม็กซิโก เม็กซิโกขณะนั้นอยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอมเผด็จการวิก
โตริอะโน ฮัวต้า (Victoriano Huerta) ศัตรูของประธานาธิบดีฮัวต้าคือนักปฏิรูปเวนูสตือเโน คาร์
แรนซ่า (Venustiano Carranza) เป้าหมายของคาร์แรนซ่าคือโค่นอำนาจประธานาธิบดีจอมเผด็จการ
ฮัวต้า นักธุรกิจอเมริกันในเม็กซิโกหวาดกลัวประธานาธิบดีฮัวต้าเพราะเกรงการถูกยึดกิจการ ถูกทำ
ร้าย หรือถูกฆ่า คนอเมริกันคาดหวังว่าประธานาธิบดีวิลสันจะส่งกองกำลังเข้าเม็กซิโกเพื่อให้การ
คุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินนักธุรกิจอเมริกัน โคนรัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้าและแทรกแซงการเมือง
เม็กซิโก ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีวิลสันเรียกร้องให้กลุ่มประเทศละตินอเมริกายุติปัญหาเม็กซิโก
ด้วยวิธีทางของละตินอเมริกา ประธานาธิบดีวิลสันเองไม่ให้การรับรองในรัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้า
เพราะเห็นว่ารัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้าอยู่ได้ด้วยกองกำลังทหารและการทำลาย ทั้งชี้แนะให้ชาว
เม็กซิกันกำจัดประธานาธิบดีฮัวต้าด้วยกองกำลังประชาชนเม็กซิกัน จากการที่ประธานาธิบดีวิลสัน
ปฏิเสธการเข้าแทรกแซงการเมืองในเม็กซิโกเป็นผลสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่นักธุรกิจ
อเมริกัน ท่าทีของประธานาธิบดีวิลสันต่อเม็กซิโกเริ่มเปลี่ยนต้นปี 1914 เมื่อได้รับรายงานว่านัก
ธุรกิจอเมริกันในเม็กซิโกถูกฆ่า ประธานาธิบดีฮัวต้าพยายามจะเข้ายึดธุรกิจและทรัพย์สินของนัก
ธุรกิจอเมริกันในเม็กซิโก ในวันที่ 9 เมษายน 1914 เจ้าหน้าที่เม็กซิกันจับลูกเรืออเมริกันขณะนำเรือ
จอดเทียบท่าเมืองแทมปีโก (Tampico) ในเม็กซิโกเพื่อเติมน้ำมันและเสบียง และปล่อยภายหลังโดย
รัฐบาลประธานาธิบดีฮัวต้าไม่กล่าวขอโทษในความผิดพลาดครั้งนี้ และในวันที่ 22 เมษายน 1914
เรือสินค้าเยอรมนีเข้าเทียบท่าเมืองเวรากูซ (Veracruz) เพื่อนำส่งปืนและยุทธโปกรณ์แก่ประธานาธิบดี
ฮัวต้า ประธานาธิบดีวิลสันส่งกองเรืออเมริกายึดเมืองท่าเวรากูซทันที เป็นผลให้ประธานาธิบดี
ฮัวต้าหนีออกนอกประเทศ การเลือกผู้นำใหม่เม็กซิโก ประธานาธิบดีวิลสันมอบให้อยู่ภายใต้การ
ดำเนินการของสามชาติผู้นำละตินอเมริกาคือเฮนรีนา บราซิล และชิลี รู้จักกันในนามผู้ไกล่เกลี่ย
เอบีซี (The ABC Mediation) ร่วมกับบรรดาผู้นำเม็กซิโก ตัวแทนพรรคการเมืองเม็กซิโกและ
ประธานาธิบดีฮัวต้า คณะกรรมการเลือกสรรประธานาธิบดีเม็กซิโกร่วมประชุมกันที่ออนตารีโอใน

แคนาดาระหว่างวันที่ 20 พฤษภาคม ถึง 30 มิถุนายน 1914 ผลการประชุมคือ ประธานาธิบดีฮิวตันคิดลงนามลาออกและลี้ภัยการเมืองไปอยู่ยุโรป สหรัฐอเมริกาไม่ได้รับค่าชดเชยความเสียหายใด ๆ จากเม็กซิโกและคณะกรรมการมีมติเลือกเวนูสตือเอโน คาร์เรนซ่าเป็นประธานาธิบดีเม็กซิโก ภายใต้การนำของประธานาธิบดีเวนูสตือเอโน คาร์เรนซ่า เม็กซิโกให้คำสัญญากับสหรัฐอเมริกาว่าจะเคารพในสิทธิ ชีวิตและทรัพย์สินของคนต่างชาติในเม็กซิโก เป็นผลให้ในวันที่ 20 พฤศจิกายน 1914 สหรัฐอเมริกาถอนกองกำลังออกจากเม็กซิโก สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องเข้าแทรกแซงเม็กซิโกอีกครั้งในปี 1916 เนื่องจากฟรานซิสโก แพนโซ วิลล่า (Francisco Pancho Villa) ทำตนเป็นศัตรูกับประธานาธิบดีคาร์เรนซ่าและโกรธแค้นสหรัฐอเมริกาที่ให้การสนับสนุนคาร์เรนซ่าขึ้นเป็นประธานาธิบดี ต้นเดือนมีนาคม 1916 วิลล่าและพวกก้าวร้าวสหรัฐอเมริกาโดยจับกุมและฆ่าวิศวกรอเมริกัน 16 คน วิศวกรอเมริกันทั้ง 16 คนนี้ประธานาธิบดีคาร์เรนซ่าจ้างให้มาซ่อมแซมเครื่องจักรในเมืองร้างที่เม็กซิโก หลังจากนั้นวิลล่าและพวกได้บุกปล้นและฆ่าคนอเมริกัน 17 คนที่เมืองโคลัมบัสในเม็กซิโกของสหรัฐอเมริกา จากการเสียชีวิตของคนอเมริกัน 33 คนในต้นเดือนมีนาคม 1916 ประธานาธิบดีวิลสันในวันที่ 15 มีนาคม 1916 สั่งเคลื่อนกองกำลังอเมริกา 5000 คนภายใต้การนำของนายพลจอห์น เจ.เพอร์ซิง (John J. Pershing) ตามจับวิลล่าและพวกในดินแดนเม็กซิโก สงครามอาจเกิดได้ในอนาคต เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขเป็นผลให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมสหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก จากการประชุมมีมติให้กองกำลังอเมริกาถอนออกจากเม็กซิโก และกองกำลังทั้งสองชาติจะร่วมกันรักษาชายแดน จากเดือนพฤศจิกายน 1916 กองกำลังอเมริกาภายใต้การนำของนายพลเพอร์ซิงคงวางแนวรักษาชายแดนสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีวิลสันสั่งถอนกองกำลังทั้งหมดในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 1917 เพราะสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มจะเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในอนาคตอันใกล้และคาร์เรนซ่าได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกวาระหนึ่งให้คำสัญญาจะรักษาความเป็นมิตรที่ดีกับสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้แพนโซ วิลล่าหนีรอดจากการจับกุมของสหรัฐอเมริกาได้

5. สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 วิกฤตการณ์ซาราเยโวปี 1914 (The Sarajevo Crisis of 1914) ในวันที่ 28 มิถุนายน 1914 คือจุดระเบิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ฝ่ายมหาอำนาจกลาง (The Central Powers) ประกอบด้วย ออสเตรีย-ฮังการี เยอรมนี ตุรกี และบัลแกเรีย ฝ่ายสัมพันธมิตร (The Allied Powers) นำโดยอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซียและสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในวันที่ 6 เมษายน 1917

สหรัฐอเมริกาพยายามสร้างสันติภาพ ในวันที่ 20 พฤษภาคม 1882 เยอรมนี อิตาลี และออสเตรีย-ฮังการี ร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาไตรมิตร (The Triple Alliance)¹¹⁰ กำหนดสาระ

สำคัญคือประเทศภาคีสถัญญาจะช่วยเหลือพันธมิตรของตนเมื่อพันธมิตรถูกรุกรานและประเทศภาคีสถัญญาจะวางตนเป็นกลางถ้าพันธมิตรของตนทำสงครามกับประเทศอื่น สหรัฐอเมริกามองเห็นลางแห่งสงครามในอนาคต นำไปสู่การประชุมเพื่อสร้างสันติภาพในภาคพื้นทวีปอเมริกา ระหว่างสหรัฐอเมริกากับ 17 ชาติ กลุ่มประเทศละตินอเมริกาเรียกการประชุมแพน-อเมริกา ปี 1889-1890 (The Pan-American Conference) ระหว่างวันที่ 2 ตุลาคม 1889-19 เมษายน 1890 ผลของการประชุมเห็นชอบจัดตั้งสหภาพแพน-อเมริกา (The Pan-American Union) เป็นองค์การร่วมมือกันทางด้านการค้าและการเรียกเก็บภาษีนำเข้าในกลุ่มประเทศสมาชิก อันเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ด้านการค้าซึ่งกันและกัน อาคารที่ทำการสำนักงานใหญ่สหภาพแพน-อเมริกาอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เปิดทำการในปี 1908 ด้วยเงินสร้างร่วมกันจากชาติสมาชิกสมทบกับเงินบริจาคจาก แอนดรู คาร์เนกี (Andrew Carnegie) นอกจากนี้สหรัฐอเมริกาให้ความร่วมมือสนับสนุนการประชุมสร้างสันติภาพระดับโลกที่กรุงเฮก (Hague) ประเทศเนเธอร์แลนด์ สองครั้ง การประชุมกรุงเฮกครั้งที่ 1 ในปี 1899 (The First Hague Conference 1899)¹¹² มีตัวแทนจาก 26 ชาติเข้าร่วมประชุม ที่ประชุมมีมติเห็นชอบยุติกรณีพิพาทด้วยการไกล่เกลี่ยประนีประนอมกัน (mediation) หรือด้วยการตัดสินชี้ขาดโดยคณะผู้ชี้ขาด (arbitration) และกำหนดให้สำนักงานใหญ่ของศาลชี้ขาดอยู่ที่กรุงเฮก การประชุมกรุงเฮกครั้งที่ 2 ในปี 1907 (The Second Hague Conference)¹¹³ มีตัวแทนจาก 44 ชาติเข้าร่วมประชุม ที่ประชุมมีมติเห็นชอบไม่ใช้กองกำลังเรียกเก็บหนี้จากประเทศลูกหนี้ ประเทศเจ้าหนี้จะใช้กองกำลังเรียกเก็บหนี้สินได้ต่อเมื่อประเทศลูกหนี้ปฏิเสธคำตัดสินของคณะผู้ชี้ขาด หรือยอมรับคำตัดสินของคณะผู้ชี้ขาดทุกประการแต่ไม่ปฏิบัติตาม ในปี 1905 สหรัฐอเมริกานำการยุติข้อขัดแย้งระหว่างรัสเซียกับญี่ปุ่นหลังสิ้นสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น ด้วยสนธิสัญญาพอร์ตสมัธ ปี 1905 (The Treaty of Portsmouth 1905) และในปี 1906 สหรัฐอเมริกานำการยุติปัญหาระหว่างเยอรมนีกับฝรั่งเศสในเรื่องการยึดครองโมร็อกโกในแอฟริกาเหนือ ในปี 1907 จากการที่อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาไตรมิตร (The Triple Entente) สร้างความหวาดวิตกแก่สหรัฐอเมริกาอันเนื่องมาจากการเกิดสองกลุ่มชาติมหาอำนาจและปัญหาที่จะเกิดตามมาในอนาคต

วิกฤตการณ์ซาราเยโวปี 1914 (The Sarajevo Crisis) คือจุดระเบิดสงครามโลกครั้งที่ 1 สืบเนื่องมาจากจักรวรรดิออสเตรีย-ฮังการีภายใต้การนำของพระเจ้าฟรานซิส โจเซฟ (Francis Joseph) วัย 83 ปี มีฟรานซิส เฟอร์ดินานด์ (Francis Ferdinand) เป็นมกุฎราชกุมาร มีอำนาจปกครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของคาบสมุทรบอลข่าน (Balkan Peninsula) ประชากรส่วนใหญ่ในบอลข่านเป็นชาวสลาฟ (slavs) ที่เบ็มของชาวสลาฟคือรัสเซีย เซอร์เบีย (Serbia) เป็นรัฐอิสระในบอลข่าน

สมาคมมือดำ (Black Hand Society) เป็นกลุ่มเซอร์เบียชาตินิยมที่ต้องการปลดปล่อยชาวสลาฟจาก
การปกครองของออสเตรีย-ฮังการี และไม่ชอบมกุฎราชกุมารฟรานซิส เฟอร์ดินานด์ที่ดำเนิน
นโยบายอะลุ่มอ่วยกับชาวสลาฟ สมาคมมือดำได้สืบทราบมาว่าในวันอาทิตย์ที่ 28 มิถุนายน
1914 มกุฎราชกุมารฟรานซิส เฟอร์ดินานด์และภรรยาชื่อ โซฟี (Sophie) จะมาที่ซาราเยโวเมือง
หลวงแคว้นบอสเนีย (Bosnia) สมาคมมือดำได้มอบหมายให้การิโล ปรีนซ์ิป (Gavrilo Prinzip)
และพวกลอบสังหารมกุฎราชกุมารออสเตรีย-ฮังการี ในวันที่ 28 มิถุนายน 1914 มกุฎราชกุมาร
ฟรานซิส เฟอร์ดินานด์และภรรยาถูกยิงเสียชีวิต การิโล ปรีนซ์ิปและพวกถูกจับ แต่พระเจ้าฟราน
ซิส โจเซฟต้องการยึดครองเซอร์เบียด้วย เซอร์เบียปฏิเสธคำเรียกร้องของออสเตรีย-ฮังการี เป็นผล
ให้ในวันที่ 28 กรกฎาคม 1914 เกิดการปะทะระหว่างกองกำลังเซอร์เบียกับออสเตรีย-ฮังการี
รัสเซียเข้าช่วยเซอร์เบียทันที เยอรมนีประกาศสงครามกับรัสเซียในวันที่ 1 สิงหาคม 1914 ฝรั่งเศส
ซึ่งเป็นพันธมิตรรัสเซียปฏิเสธการวางตนเป็นกลางเข้าช่วยรัสเซียเป็นผลให้เยอรมนีประกาศสงคราม
กับฝรั่งเศสในวันที่ 3 สิงหาคม 1914 อังกฤษพันธมิตรของฝรั่งเศสและรัสเซียประกาศสงครามกับ
เยอรมนีในวันที่ 4 สิงหาคม 1914 และอังกฤษประกาศสงครามกับออสเตรีย-ฮังการีในวันที่ 12
สิงหาคม 1914 ฝ่ายที่เรียกตัวเองว่ามหาอำนาจกลาง (The Central Powers) ประกอบด้วยออสเตรีย-
ฮังการี เยอรมนี ตุรกีและบัลแกเรีย ฝ่ายที่เรียกตัวเองว่าฝ่ายสัมพันธมิตร (The Allied Powers or the
Allies) มี 32 ชาตินำโดยรัสเซีย อังกฤษ ฝรั่งเศส และญี่ปุ่นเข้าร่วมในวันที่ 23 สิงหาคม 1914 อิตาลี
เข้าร่วมในเดือนเมษายน 1915 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในวันที่ 6 เมษายน 1917 ไทยเข้าร่วมในวันที่
22 กรกฎาคม 1917 ฯลฯ

สาเหตุแห่งสงครามโลกครั้งที่ 1 ดังได้กล่าวมาแล้วว่าวิกฤตการณ์ซาราเยโวในวันที่
28 มิถุนายน 1914 คือจุดระเบิดสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่สาเหตุแห่งสงครามโลกครั้งที่ 1 เนื่องมา
จากสาเหตุ 4 ประการเริ่มด้วยสาเหตุความรู้สึกในลัทธิชาตินิยม (Nationalism)¹¹⁵ เป็นความรู้สึก
ของคนที่รักแผ่นดินตนเอง หรือเป็นความรู้สึกของกลุ่มชนที่ต้องการทำลายอำนาจต่างชาติที่ปกครอง
และก่อตั้งชาติขึ้นมา สาเหตุจากต้องการแสวงหาอาณานิคมหรือลัทธิจักรวรรดินิยม (Imperialism)¹¹⁶
อาณานิคมมีประโยชน์ทางเศรษฐกิจการค้า ยุทธศาสตร์ การคมนาคมและเป็นทีระบายประชากร
จากเมืองแม่ สาเหตุจากการแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันของมวลประเทศทั้งหลาย ตัวอย่างคือ ออสเตรีย-
ฮังการีโจมตีเซอร์เบีย เพราะต้องการคงอิทธิพลในบอลข่าน รัสเซียช่วยเซอร์เบียเพราะต้องการสกัด
กั้นอิทธิพลออสเตรีย-ฮังการีในบอลข่าน ฝรั่งเศสเข้าช่วยรัสเซียเพราะเห็นโอกาสที่จะช่วงชิงอัล
ซาส-ลอเรนซ์ (Alsace-Lorraine) คืนจากเยอรมนีซึ่งแย่งจากฝรั่งเศสไปเมื่อปี 1871 อิตาลีเข้าเป็น

ฝ่ายสัมพันธมิตรเพราะหวังว่าสัมพันธมิตรจะชนะสงครามและอิตาลีซึ่งมีดินแดนติดกับออสเตรีย-ฮังการีจะได้เข้าครอบครองดินแดนบางส่วนของออสเตรีย-ฮังการี และสาเหตุจากการแบ่งแยกเป็นสองค่ายของกลุ่มชาติผู้นำทางยุโรป คือค่ายสนธิสัญญาไตรมิตรประกอบด้วยออสเตรีย-ฮังการี เยอรมนี และอิตาลี กับค่ายสนธิสัญญาไตรมิตรประกอบด้วยอังกฤษ ฝรั่งเศสและรัสเซีย

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาต่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ช่วงปี 1914-1916 สงครามโลกครั้งที่ 1 เริ่มการปะทะในวันที่ 28 กรกฎาคม 1914 ระหว่างกองกำลังออสเตรีย-ฮังการีกับกองกำลังเซอร์เบีย ในวันที่ 19 สิงหาคม 1914 ประธานาธิบดีวิลสันประกาศให้คนอเมริกาวางตนเป็นกลาง¹¹⁷ คนอเมริกันส่วนใหญ่ให้การสนับสนุนและต้องการให้ฝ่ายสัมพันธมิตรชนะเพราะมีความผูกพันกับอังกฤษทางภาษา ขนบประเพณี และสายเลือด รวมทั้งผูกพันกับฝรั่งเศสเพราะตระหนักถึงคุณความดีของฝรั่งเศสครั้งช่วยอเมริกาต่อสู้กับอังกฤษในสงครามปฏิวัติ (1775-1781) ปลายปี 1914 คนอเมริกันไม่พอใจอังกฤษเพราะกองทัพเรืออังกฤษสกัดกั้นเรือสินค้าชาติเป็นกลางรวมทั้งสหรัฐอเมริกาไม่ให้เข้าค้าขายกับเยอรมนี และสั่งให้เรือสินค้าทุกลำเข้าจอดเทียบท่าอังกฤษเพื่อการตรวจค้นก่อนจำหน่ายสินค้า การรบในปลายปี 1914¹¹⁸ เยอรมนีวางแผนการรบบุกยึดฝรั่งเศสดินแดนทางตะวันตกของเยอรมนี หลังจากนั้นจะบุกโจมตีรัสเซีย ฝรั่งเศสรู้แผนการรบของเยอรมนีจึงตั้งแนวรบกองกำลังเยอรมนีตามแนวพรมแดนฝรั่งเศสกับเยอรมนี แต่ฝรั่งเศสไม่ได้เสริมกองกำลังบริเวณแนวพรมแดนฝรั่งเศสกับเบลเยียมเพราะเบลเยียมเป็นประเทศเล็กและประกาศวางตนเป็นกลางในสงครามโลกครั้งที่ 1 เยอรมนีใช้ความเป็นกลางของเบลเยียมเคลื่อนกองกำลังเยอรมนีกำหนดผ่านเบลเยียมภายใน 6 วันถึงพรมแดนฝรั่งเศสในทางปฏิบัติกองกำลังเบลเยียมต่อต้านกองกำลังเยอรมนี กองกำลังเยอรมนีใช้เวลา 18 วันจึงผ่านเบลเยียมได้ อังกฤษส่งกองกำลังเสริมในกองกำลังฝรั่งเศส ด้านการบุกของกองกำลังเยอรมนี มีการปะทะกันในเดือนกันยายน 1914 ที่ลุ่มแม่น้ำมาร์น (The Mame River) กองกำลังผสมฝรั่งเศสอังกฤษชนะกองกำลังเยอรมนี กองกำลังเยอรมนีไม่สามารถบุกเข้ายึดกรุงปารีสได้ในปลายปี 1914 การรบในปี 1915 ในเดือนกุมภาพันธ์ 1915 เยอรมนีใช้เรือดำน้ำ (The German U-Boat or the German Underseaboat) ร่วมปฏิบัติการรบสร้างความเสียหายแก่เรือสินค้าและเรือโดยสารของชาติเป็นกลางและชาติคู่กรณีพิพาทในน่านน้ำแอตแลนติกเหนือ¹¹⁹ ในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 1915 ประธานาธิบดีวิลสันประกาศให้เยอรมนีรับผิดชอบหากปฏิบัติการของเรือดำน้ำสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินและชีวิตคนอเมริกันในทะเลหลวง¹²⁰ ในวันที่ 28 มีนาคม 1915 เรือดำน้ำเยอรมนียิงเรือโดยสารอังกฤษชื่อ ฟาลาบ่า (Falaba) ขณะแล่นใกล้เกาะไอร์แลนด์ (Ireland) ผู้โดยสารเสียชีวิตกว่าร้อยคน มีผู้โดยสารอเมริกันร่วมด้วย ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1915

เรือดำน้ำเยอรมนียิงเรือโดยสารอังกฤษชื่อ ลูซิตาเนีย (Lusitania)¹²¹ ขณะแล่นบริเวณน่านน้ำตอนใต้ของเกาะไอร์แลนด์ในแอตแลนติกเหนือ ผู้โดยสารเสียชีวิต 1198 คนเป็นผู้โดยสารอเมริกัน 128 คน เยอรมนีอ้างว่าต้องจมเรือโดยสารลูซิตาเนียเพราะมีอาวุธบนเรือและไม่รับผิดชอบความเสียหายในครั้งนี้ ในวันที่ 19 สิงหาคม 1915 เรือดำน้ำเยอรมนีจมเรือเดินสมุทรอังกฤษชื่ออารบิก (Arabic)¹²² คนอเมริกันร่วมเสียชีวิต 2 คน คนอเมริกันไม่พอใจเยอรมนีเป็นผลให้รัฐบาลเยอรมนีส่งสาส์นถึงรัฐบาลอเมริกาในวันที่ 1 กันยายน 1915 สัญญาว่าเรือดำน้ำเยอรมนีจะไม่จมเรือเดินสมุทรก่อนส่งสัญญาณเตือนทั้งนี้เรือเดินสมุทรต้องไม่พยายามแล่นหลบหนีหรือซัดขึ้น ในกรณีเรือลูซิตาเนียถูกจม กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาส่งสาส์นประท้วงรัฐบาลเยอรมนีและวิงวอนเยอรมนีอย่างกระตือรือร้นอีก คนอเมริกันคิดว่าความเป็นกลางอาจหมดไปในไม่ช้า ทั้งเห็นร่วมกันว่าสงครามเคลื่อนเข้าใกล้ภาคพื้นทวีปอเมริกา แต่คนอเมริกันส่วนใหญ่หวังว่าสหรัฐอเมริกาควรเลี่ยงการเข้าร่วมในสงคราม การรบในปี 1916 ในเดือนมีนาคม 1916 เรือดำน้ำเยอรมนีจมเรือโดยสารฝรั่งเศสชื่อ ซูเซก (Sussex)¹²³ มีผู้โดยสารอเมริกันร่วมบาดเจ็บ ประธานาธิบดีวิลสันประกาศจะคงความสัมพันธ์กับเยอรมนีถ้าเยอรมนีให้สัญญาว่าจะเลิกใช้เรือดำน้ำปฏิบัติการร่วมรบ เยอรมนีให้สัญญาว่าก่อนจมเรือโดยสารจะเตือนและอพยพ ผู้โดยสารออกจากเรือเป็นที่เรียบร้อย ทั้งนี้สหรัฐอเมริกาต้องเจรจากับฝ่ายสัมพันธมิตรให้เลิกปิดล้อมเยอรมนี เพราะการปิดล้อมทำให้เยอรมนีต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหารคอกาวยากหิวโหย สหรัฐอเมริกาตอบโต้เยอรมนีทันทีว่าการที่อังกฤษปิดล้อมเยอรมนี แล้วเยอรมนีมาปฏิบัติการรุนแรงในทะเลหลวงกับสหรัฐอเมริกานั้นเป็นความไม่ถูกต้อง¹²⁴ การก้าวร้าวในวันรุนแรงเป็นผลให้ในเดือนมิถุนายน 1916 รัฐสภาผ่านกฎหมายป้องกันชาติปี 1916 (The National Defense Act of 1916)¹²⁵ กำหนดเพิ่มกองกำลังอเมริกาภายในห้าปีจาก 106,000 คนเป็น 220,000 คน ก่อตั้งกองทหารรักษาดินแดน (National Guard) จำนวน 450,000 คน นอกจากนี้ในวันที่ 29 สิงหาคม 1916 ประกาศจัดตั้งสภาป้องกันชาติ (The Council of National Defense)¹²⁶ ทำหน้าที่กำหนดแผนสำรวจรวบรวมทรัพยากรธรรมชาติเตรียมพร้อมหากต้องเข้าสู่สงครามและกฎหมายราชนาวีใหญ่ปี 1916 (The Big Navy Act of 1916)¹²⁷ กำหนดเสริมสร้างแสนยานุภาพกองกำลังทัพเรือ อยู่ภายใต้การควบคุมของสภาการเดินเรือ (The United States Shipping Board)

วิลสันชนะการเลือกตั้งในปี 1916 การเลือกตั้งในปี 1916 พรรคเดโมแครตกำหนดคำขวัญเพื่อการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งแก่วุฒิสภา วิลสันว่า “เขานำเราออกจากสงคราม - He kept us out of war”¹²⁸ สร้างความพอใจอย่างมากแก่คนอเมริกันเป็นผลให้วุฒิสภา วิลสันได้รับคะแนนจาก

คณะผู้เลือกประธานาธิบดี 227 คะแนนชนะชาร์ล เอส.ฮิวส์ (Charles S.Hughes) จากพรรครีพับลิกันได้รับคะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี 254 คะแนน

สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี 1917 เพราะสาเหตุ 7 ประการ สาเหตุประการที่หนึ่ง เยอรมนีประกาศใช้เรือดำน้ำไม่จำกัดพื้นที่ในวันที่ 31 มกราคม 1917¹²⁹ เพื่อเรือดำน้ำเยอรมนีจะทำลายอำนาจทางทะเลของอังกฤษก่อนที่สหรัฐอเมริกาจะเข้าช่วยได้ทัน เป็นผลให้ในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 1917 สหรัฐอเมริกาประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับเยอรมนี สาเหตุประการที่สอง คือ โทรเลขซิมเมอร์แมน (The Zimmerman Telegram or The Zimmerman Note)¹³⁰ อัลเฟรด ซิมเมอร์แมน (Alfred Zimmerman) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเยอรมนีส่งข้อความในวันที่ 19 มกราคม 1917 ถึงทูตเยอรมนีประจำเม็กซิโกคือ วอน เอ็คฮาร์ด (Von Eckhardt) เขียนปรึกษาว่าสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มจะประกาศสงครามกับเยอรมนีในอนาคต ขอให้วอน เอ็คฮาร์ดเชิญชวนเม็กซิโกเป็นมิตรกับเยอรมนี เยอรมนีจะให้การสนับสนุนเม็กซิโกโจมตีสหรัฐอเมริกาเพื่อเม็กซิโกจะได้คืนดินแดนนิวเม็กซิโก เท็กซัส อริโซนา จากสหรัฐอเมริกากลับคืนเป็นของเม็กซิโก กองทัพเรืออังกฤษจับและถอดข้อความนำส่งทูตอเมริกาประจำอังกฤษในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1917 ประธานาธิบดีวิลสันนำเสนอต่อรัฐสภาในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 1917 และตีพิมพ์ให้คนอเมริกันรับรู้ในวันที่ 1 มีนาคม 1917 คนอเมริกันโกรธและไม่พอใจเยอรมนี สาเหตุประการที่สามคือ สหรัฐอเมริกามีความผูกพันกับฝ่ายสัมพันธมิตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอังกฤษและฝรั่งเศส ด้านสายเลือด วัฒนธรรมและการค้าการเงิน โดยเฉพาะด้านการค้าการเงินกล่าวคือ สหรัฐอเมริกาขายยุทธโประภัณฑ์ให้ฝ่ายสัมพันธมิตรเพิ่มจาก \$6 ล้านในปี 1914 เป็นเกือบ \$500 ล้านในปี 1916 และในเดือนเมษายน 1917 นายธนาคารอเมริกันให้เงินฝ่ายสัมพันธมิตรยืมกว่า \$2000 ล้าน¹³¹ นายธนาคารและพ่อค้าอเมริกันหวังให้ฝ่ายสัมพันธมิตรชนะ เพราะถ้าฝ่ายสัมพันธมิตรพ่ายแพ้ย่อมหมายถึงการสูญเสียครั้งใหญ่ทางเศรษฐกิจการค้าและการเงิน สาเหตุประการที่สี่สหรัฐอเมริกามองว่าเยอรมนีละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศบุกเบลเยียมในปี 1914 เบลเยียมเป็นประเทศเล็กไม่มีการเตรียมพร้อมด้านกองกำลังและอาวุธ ทั้งประกาศวางตนเป็นกลางในสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่เยอรมนียังบุกเบลเยียมได้ แสดงถึงการก้าวร้าวและไม่เคารพในกฎหมายระหว่างประเทศ สาเหตุประการที่ห้าสหรัฐอเมริกรู้ว่าในอนาคตอันใกล้รัสเซียจะออกจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ทั้งนี้เป็นเพราะในปี 1917 มีความวุ่นวายภายในรัสเซีย พวกคอมมิวนิสต์หัวรุนแรง (Bolshviks) กิดโค่นอำนาจพระเจ้าซาร์และจะนำรัสเซียออกจากสงครามโลกครั้งที่ 1 หากรัสเซียออกจากสงครามจริงจะทำให้กองกำลังสัมพันธมิตรลดน้อยลง

สาเหตุประการที่หกคือ สหรัฐอเมริกามีความพร้อมด้านกองกำลัง เช่น ยุทธโศปกรณ์ แรงงาน เสบียง ความพร้อมด้านกองกำลัง กล่าวคือในวันที่ 18 พฤษภาคม 1917 รัฐสภาผ่านกฎหมายคัดเลือกทหารปี 1917 (The Selective Service Act of 1917)¹³² กำหนดขึ้นทะเบียนชายฉกรรจ์อายุระหว่าง 18-45 ปี มีชายฉกรรจ์มาขึ้นทะเบียน 24,200,000 คน เกือบสามล้านคนได้เข้าเป็นทหารกว่าสองล้านคนปฏิบัติการรบในสมรภูมิ ความพร้อมด้านการเงิน เงินที่ใช้ในกิจการสงครามสองในสามของจำนวนเงินได้มาจากการยืมโดยรัฐบาลขายใบหุ้นกู้เพื่อกิจการสงครามร่วมได้เงินกว่า \$20 พันล้าน หนึ่งในสามของจำนวนเงินได้มาจากการเก็บภาษีรายได้และภาษีศุลกากรของธุรกิจรถไฟ โทรเลข โทรศัพท์ นูห์รี และเหล้า เป็นต้น ความพร้อมด้านยุทธโศปกรณ์หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ 'สภาอุตสาหกรรมยามสงคราม' (The War Industries Board-WIB)¹³³ ก่อตั้งในเดือนกรกฎาคม 1917 ทำหน้าที่ควบคุมการผลิตยุทธโศปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ยามสงคราม องค์การการเงินยามสงคราม (The War Finance Corporation-WFC)¹³⁴ ทำหน้าที่จัดสรรเงินของรัฐบาลให้ธุรกิจที่ผลิตยุทธโศปกรณ์ กู้ยืม องค์การกองเรือยามฉุกเฉิน (The Emergency Fleet Corporation-EFC)¹³⁵ ทำหน้าที่ต่อเรือแล่นเร็วเพื่อหลีกเลี่ยงการทำลายล้างของเรือดำน้ำเยอรมนี สภารถไฟยามสงคราม (The Railroad War Board)¹³⁶ ทำหน้าที่จัดการด้านการขนส่งกองกำลังและยุทธโศปกรณ์ทางรถไฟสู่ท่าเรือ สำนักงานพลังงาน (The Fuel Administration)¹³⁷ ทำหน้าที่จัดการผลิตถ่านหิน น้ำมัน ให้เพียงพอเพื่อการใช้ ความพร้อมด้านแรงงานหน่วยงานที่รับผิดชอบคือสภาแรงงานแห่งชาติยามสงคราม (The National War Labor Board-NWLB)¹³⁸ ทำหน้าที่ยุติกรณีพิพาทระหว่างนายจ้างและลูกจ้างยามสงคราม สภานโยบายแรงงานยามสงคราม (The War Labor Policies Board)¹³⁹ ทำหน้าที่กำหนดอัตราค่าจ้างแรงงาน ชั่วโมงการทำงานและสภาพการทำงานของลูกจ้าง ความพร้อมด้านเสบียงอาหารเป้าหมายการดำเนินการคือต้องมีเสบียงอาหารเพียงพอใช้บริโภคภายในประเทศและสำหรับพันธมิตรของอเมริกา สำนักงานอาหาร (The Food Administration)¹⁴⁰ รับผิดชอบจัดการเรื่องเสบียงอาหาร ความพร้อมในด้านการรักษาความสงบภายในประเทศ รัฐบาลจัดตั้งคณะกรรมการรายงานข่าว (The Committee on Public Information)¹⁴¹ ทำหน้าที่รายงานข่าวการดำเนินการของรัฐบาลและความเคลื่อนไหวในสงครามให้ประชาชนอเมริกันได้รับรู้ ในเดือนมิถุนายน 1917 รัฐสภาผ่านกฎหมายจารกรรมปี 1917 (The Espionage Act of 1917)¹⁴² กำหนดห้ามก่อการกบฏและล้มล้างรัฐบาล ในเดือนพฤษภาคม 1918 รัฐสภาผ่านกฎหมายจลาจลปี 1918 (The Sedition Act of 1918)¹⁴³ กำหนดบทลงโทษผู้ก่อการจลาจลคือปรับ \$1000 หรือจำคุก 20 ปี หรือทั้งปรับและจำคุก สาเหตุประการที่เจ็ดได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภา เริ่มด้วยในวันที่ 20 มีนาคม 1917 เรียกประชุมขอความเห็นชอบ

จากคณะรัฐมนตรีในการนำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 คณะรัฐมนตรีให้การเห็นชอบ ในวันที่ 2 เมษายน 1917 เปิดประชุมรัฐสภาเป็นกรณีพิเศษ ประธานาธิบดีวิลสันเสนอสาส์นสงคราม (War Message) ต่อสมาชิกรัฐสภา กล่าวถึงการให้เรือดำน้ำของเยอรมนีในการปฏิบัติการรบ การก้าวร้าวของฝ่ายมหาอำนาจกลางและความจำเป็นต้องเข้าช่วยฝ่ายสัมพันธมิตรปราบปรามฝ่ายมหาอำนาจกลาง เป็นผลให้ในวันที่ 4 เมษายน 1917 วุฒิสมาชิกมีมติให้สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามด้วยเสียง 82 ต่อ 6¹⁴⁴ และในวันที่ 6 เมษายน 1917 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมติให้สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามด้วยเสียง 373 ต่อ 50¹⁴⁵ อันหมายความว่าเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกรัฐสภาให้การยินยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 ช่วงเดือนเมษายน 1917-กรกฎาคม 1918 มีกลุ่มชาติละตินอเมริกาติดตามสหรัฐอเมริกาประกาศเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในฝ่ายสัมพันธมิตรได้แก่ ปานามา คิวบา บราซิล กัวเตมาลา นิการากัว คอสตาริกา ไฮติ และฮอนดูรัส

ในบทที่ 2 จะเป็นเรื่องราวประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1917-1933 เริ่มด้วยบทบาทของสหรัฐอเมริกาในสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติสงครามโลกครั้งที่ 1 และการเจรจาสันติภาพที่กรุงปารีสปี 1919 สหรัฐอเมริกาคำเนินนโยบายโดดเดี่ยวช่วงทศวรรษ 1920 และเผชิญปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ

เชิงอรรถ บทที่ 1

1. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** (Harcourt, Brace and World, Inc., 1961), p.545.
2. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** (Massachusetts: G&C. Merriam Company, 1971), p. 324.
3. Loc.cit.
4. Ibid., p. 333.
5. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** (D.C.Heath and Company, 1994), pp.683-684.
6. Ibid., p. 641.
7. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T.Harry. **American History : A Survey** (McGraw-Hill, Inc., 1991), p. 596.
8. Loc.cit.
9. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p.589.
10. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 317.
11. Ibid., p. 325.
12. Norton, Mary Beth., Katzman, David M., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** (Houghton Mifflin Company, 1986), p. 628.
13. Ibid., pp. 628-629.
14. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 327.
15. Ibid., p. 328.
16. Loc.cit.
17. Ibid., pp. 328-329.
18. Ibid., p. 329.
19. Ibid., p. 330.

20. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 644-645.
21. Ibid., p. 650.
22. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 593.
23. Burke, Merle. **United States History : The Growth of Our Land.** (Chicago : American Technical Society, 1951), p. 143.
24. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 594.
25. Ibid., p. 603.
26. Ibid., p.604.
27. Clyde, Paul H. and Beers, Burton F. **The Far East.** (New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1966), pp. 69-70.
28. Ibid., p. 73.
29. Ibid., p. 89.
30. Ibid., p. 183.
31. Ibid., p. 191.
32. Ibid., p. 190.
33. Ibid., p. 191.
34. Ibid., p. 192.
35. Ibid., p. 209.
36. Ibid., p. 210.
37. Ibid., p. 211.
38. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 598.
39. Ibid., pp. 550-551.
40. Ibid., p. 551.
41. Bailey, Thomas A and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 689.
42. Loc. cit.
43. Ibid., pp. 688-689.

44. Ibid., p. 691.
45. Loc. cit.
46. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 554.
47. Loc.cit.
48. Loc.cit.
49. Loc.cit.
50. Ibid., p. 555.
51. Loc.cit.
52. Loc.cit.
53. Ibid., pp. 555-556.
54. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 340.
55. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 340.
56. Loc.cit.
57. Ibid., p. 611.
58. Ibid., pp. 611-612.
59. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 197.
60. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** (Addison Wesley Educational Publishers Inc, 1999), p. 745.
61. Loc.cit.
62. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 343.
63. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** p. 746.
64. Loc.cit.
65. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 606.

66. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 346.
67. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 607.
68. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** p. 746.
69. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 607.
70. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 344.
71. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 594.
72. Norton, Mary Beth., Katzman, David M., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Paterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** pp. 636-637.
73. Ibid., p. 637.
74. Brinkly, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History : A Survey.** p. 658.
75. Loc.cit.
76. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** pp. 354-355.
77. Ibid., p. 355.
78. Loc.cit.
79. Ibid., p. 359.
80. Ibid., p. 352.
81. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 559.
82. Loc.cit.
83. Loc.cit.
84. Loc.cit.
85. Ibid., p. 560.
86. Ibid., p. 564.

87. Ibid., p. 560.
88. Loc.cit.
89. Loc.cit.
90. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 361.
91. Divine, Robert A., Breen, T.H., Fredrickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II.** pp. 725-726.
92. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 612.
93. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 374.
94. Ibid., p. 375.
95. Ibid., p. 379.
96. Loc.cit.
97. Ibid., p. 375.
98. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 708.
99. Brinkly, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History : A Survey.** p. 655.
100. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 566.
101. Ibid., pp. 566-567.
102. Ibid., p. 567.
103. Brinkly, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History : A Survey.** p. 655.
104. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 372.
105. Ibid., p. 387.
106. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 595.
107. Ibid., pp. 611-612.

108. Ibid., p. 612.
109. Ibid., pp. 613-615.
110. Ferguson, Wallace K. and Bruun, Geoffrey. **A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660.** (Boston : Houghton Mifflin Company, 1969), p. 761.
111. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 618-619.
112. Ibid., p. 619.
113. Loc.cit.
114. Ibid., p. 620-622.
115. Ibid., p. 622.
116. Loc.cit.
117. Ibid., p. 624.
118. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 714.
119. Ibid., p. 716.
120. Loc.cit.
121. Loc.cit.
122. Ibid., pp. 717-718.
123. Ibid., p. 718.
124. Loc.cit.
125. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 386.
126. Loc.cit.
127. Loc.cit.
128. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** (Worth Publishers, Inc., 1993), p. 701.
129. Ibid., pp. 701-702.
130. Ibid., p. 702.
131. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 629.

132. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 703.
133. Ibid., p. 711.
134. Ibid., p. 779.
135. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 631.
136. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 710.
137. Loc.cit.
138. Ibid., p. 711.
139. Loc.cit.
140. Ibid., p. 710.
141. Ibid., p. 714.
142. Ibid., p. 715.
143. Loc.cit.
144. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 630.
145. Loc.cit.